

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVĂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA L. P. S.
J U S T I N I A N
P A T R I A R H U L R O M Â N I E I

11

NOEMBRIE

ANUL XII

1953

GLASUL BISERICII

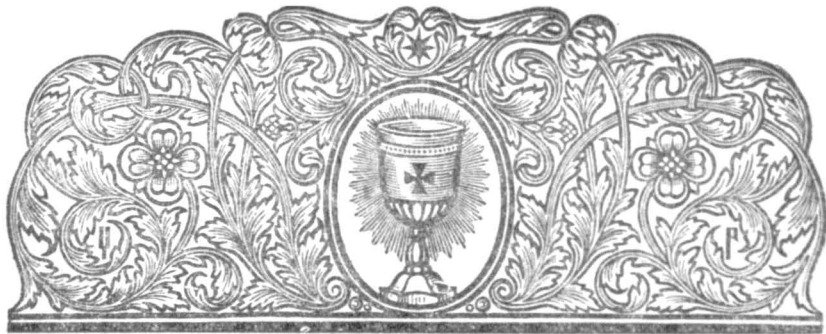
REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA SFÂNTUL IERARH NICOLAE

Biserica dreptmăritoare prăznuiește cu adâncă evlavie și deosebită venerație amintirea Sfântului Marelui Ierarh Nicolae.

Ca o podoabă între Ierarhi, marele Nicolae este proslăvit de credincioși cu dulce cântăre: «Indreptător credinței și chip blândețelor, învățător înfrânării, te-a arătat turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte și cu sărăcia cele bogate».

În adevăr, nu este nume mai vestit în Sf. Biserică, ca numele marelui Ierarh, pe care Domnul l-a ales și l-a trimis în lume, ca să predice cuvântul Său.

«Nu tot cel ce zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu din ceruri», a zis Domnul.

Viața slăvitului Ierarh ne arată că simpla cunoaștere a adevărului, mărturisirea credinței numai, fără fapte cuviincioase, nu ne poate duce la Domnul.

*

Intr'un orașel din Lycia (Asia Mică), numit Patara, doi soți evlavioși, la adânci bătrânețe, rugau pe Domnul mi'ostivirii să reverse harul Său asupra unui cămin lipsit de mângâierile unui surăs de copil... Fiul, a'ât de așteptat, le-a fost dat, în sfârșit, și din primele sale zile, bunăvo'rea Domnului s'a arătat asupra lui. N'avea încă vârsta judecății, când, arătând înclinare evlavioasă, se deprindea cu rugăciunea și înfrânarea, virtuți care potolesc patimile trupului și pregătesc desăvârșirea sufletului.

Rămas prea de timpuriu orfan de părinți, cel ce avea să devină o fală a Bisericii, n'a abuzat de libertatea și de bunurile sale, ca să aducă, ca mulți tineri de seama sa, o viață ușoară, în plăceri și desmierdări, cum a înțeles să facă fiul cel risipitor. Din contra, într'o bună dlmineață, Nicolae a strâns pe pragul casei sale pe toți săracii, pe toți bolnavii și pe toți oropsiții orașului său de naștere și a împărțit în mâinile lor comorile moștenite pe care le-a socotit deșertăciune și vânăre de vânt.

Cuvântul Domnului răsună în sufletul său: «Viața este mai mult decât hrana și trupul decât haina» (Matei VI).

Altădată, o întâmplare providențială a adus în calea sa trei fete, pe care o mizerie neașteptată trebuia să le arunce în brațele nenorocirii și în prăpastia păcatului. Cu o discreție delicată, ce caracterizează dragostea cu adevărat creștină, Nicolae, în trei rânduri, a alergat în ajutorul acestor suflete în mare primejdie, și le-a asigurat nu numai pâinea cea de toate zilele, ci și stăruința în virtute, cu încredere și vrednicie.

În jurul său era milă și bunătate. Dar acestea nu erau de ajuns: sufletul său cald și înaripat se ridică spre înălțimile cerului.

S'a hotărât, așadar, să se afierosească cu totul în slujba Domnului. Ca să se apropie mai mult și mai bine de Învățătorul său Dumnezeuesc, s'a îndreptat către Țara Sfântă, pentru a pune pașii săi pe urmele Mântuitorului și astfel să se întărească și mai mult în credință și jertfă, în spiritul lepădării de sine și al dragostei, care transfigurează sufletele omenești.

Însă diavolul nu doarme niciodată. Cu o furie nemăsurată priveghea în jurul acestui tânăr, care ar fi putut fi unealta sa și care, totuși, se deprindea cu viețuirea sfântă. Pe când corabia lui Nicolae plutea în largul mării, sub albastrul cerului de Miază-zi, s'au ridicat valurile mării și au stărnit o furtună năpraznică. Corabia trosnea din toate încheieturile, valurile o strângeau în vârtejuri groaznice, moartea întindea ghiarele ei sinistre ca să prindă prada, când slăvitul Nicolae s'a așezat la rugăciune.

Liniște s'a făcut pe mare și pelerinul a ajuns în Țara Sfântă, unde îl întâmpinau harurile ce i le-a găstrat Dumnezeu.

Reîntors pe pământul țării sale, mai mult ca înainte, Nicolae a desfășurat pilda marilor sale virtuți. Porunca tainică a lui Dumnezeu îi conducea pașii, ceva mai târziu, către cetatea Mira. Bătrânul Episcop al locului era pe moarte, iar credincioșii adunați, după obiceiul vremii, ca să aleagă un nou păstor. Ei nu știau însă pe cine să cheme la vrednicia unei asemenea sarcini grele. În urmă s'au înțeles să aleagă pe acela care, în dimineața următoare va intra cel dintâi în biserică. Nicolae, ca de obicei, a sosit cu mult înainte de revărsatul zorilor, ca să aducă Atotputernicului Dumnezeu ofranda rugăciunilor sale. A rămas uimit în fața acestei alegeri și, cu toată împotrivirea sa, a fost ridicat la înalta slujire a arhieriei. În această înlănțuire minunată de împrejurări, Nicolae a trebuit să se plece.

Pe scaunul arhiepiscopal dela Mira Lychie, marele Ierarh Nicolae a dovedit o înmănunchiere strălucită de virtuți puternice, între care mai ales bunătatea. Seriozitatea purtării, curăția vieții, asprimea existenței sale, mărinimia și ospitalitatea sa evanghelică, cereau respect și venerație, pe când blândețea ce împărtășea, chiar atunci când era în situația de a pedepsi, impunea iubire din partea credincioșilor săi.

Adesea, dreptatea sa se arăta în salvarea vieții tribunilor romani, pe care defăimarea îi aruncase în temnițele împărătești. Alădată, prîsosul dragostei sale aducea la sleire vistieria bisericii pentru săturarea gurilor flămânde.

Nicolae era bun, era blând, era drept și luminat. Era cu adevărat trimisul lui Dumnezeu.

Este scris însă că liniștea n'a fost niciodată dăruită sufletelor inimoase și binecuvântate. Incercări grele trebuie să le purifice și să le întărească. Porunca tiranilor Dioclețian și Maximian a reînviat răzburarea infernală

împotriva ucenicilor lui Hristos, care, de câțva timp, nu mai simțiseră în urma lor hăituiala prigonitorilor.

Era firesc ca Mitropolitul să fie în prima linie, în fruntea Mucenicilor. A fost deci aruncat în temniță, fără lumină, fără pâine, suferind aspre chinuri.

Cu suirea pe tron a evlaviosului Constantin, Sf. Nicolae a fost eliberat.

După trecerea timpului, cel dintâi Sobor Ecumenic dela Niceea a oferit marelui și luminatului Ierarh prilejul de a desfășura strălucirea minții și a credinței sale. Printre toți Sfinții Părinți adunați din cele patru părți ale universului ca să pecetluiască învățătura creștină, pe temelia credinței și adevărului, să rânduiască legi și să întărească lucrarea mântuitoare a lui Hristos, Mitropolitul din Mira Lechiei s'a arătat ca unul dintre cei mai învățați. A scris cu bucurie anatema care osândește eresia lui Arie, dovedindu-se ca un sublim dascăl și neîntrecut părinte tuturor.

De-acum, blândul și vajnicul mărturisitor al credinței creștine, albit de curgerea timpului și mulțimea anilor, se apropia de sfârșitul puterilor sale și se întoarce la cetatea de scaun a Mitropoliei, pentru a-și da obșteșcul sfârșit la postul său.

Și-a adunat puterile în tăcerea adâncă a supremei rugăciuni.

Din depărtări și din înălțimile cerului, marele Ierarh asculta cele dintâi armonii ale celor dintâi chemări îngerești, sosite întru întâmpinarea lui.

La vârsta unor bătrâneți foarte adânci, încredințează în mâinile lui Dumnezeu sufletul său, mărturisind încă: «Întru Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu pierzi sufletul meu».

*

Din îmbrățișarea vieții sale sfinte culegem învățătura despre curăția vieții. Viața unui creștin este străbătută de înclinări către frumusețile spirituale, spre bucuriile cerului, dar în fundul ființei omenesti mai rămâne totuși urma dorințelor deșarte și josnice.

Nu putem sluji la doi stăpâni, lui Dumnezeu și Satanei. Să înlăturăm fără gând ascuns deșertăciunile: averea și ambiția vinovată.

Dacă Sf. Biserică ne înfățișează viața Sfântului Nicolae ca pildă de urmat, ea cere frânarea dela lucrurile nefolositoare, ce stau în calea desăvârșirii și a sfințeniei.

*

Din aceeași viață bogată a marelui Ierarh desprindem munca, cea nobilă și sfântă, pe care el însuși a practicat-o neobosit. În adevăr, munca este lege rodnică. Munca este marele izvor, care clocotește în vigoarea creatoare. De aceea, munca este opera binecuvântată de Dumnezeu, ca și faptele iubirii. Cel ce muncește va primi cu bucurie talantul ce i s'a încredințat.

Prin stăruința neîncetată în muncă se poate obține fericirea și belșugul în această viață și o dreaptă răsplată dela Dumnezeu.

*

«Ascultați de mări-marii voștri și să nu nesocotiți graiurile părinților voștri». Marele Ierarh Nicolae a arătat deplină ascultare și supunere poruncilor dumnezeiești: a împărțit cu inimă bună întreaga sa avere și a

întâmpinat cu bărbăție toate ispitele vieții. A primit sarcina arhieriei, împlinind voia Domnului.

Aceasta este legea obștească, ca să ascultăm unul de altul, cu dragoste și răbdare, să slujim legilor țării și ale Bisericii, și așa vom împlini Legea lui Hristos.

*

Slăvitul Ierarh Nicolae a dobândit cu sărăcia cele bogate, și cu smerenia cele înalte. Prin lumina cunoștinței și credința sa a adus bucuria mântuirii prin Hristos. Și, ca un păstor bun și mare, și-a pus sufletul pentru credincioșii săi fi.

Părinte Ierarhe Nicolae, stâlp al Bisericii, liman bun pentru cei bântuiți de ispite, nu înceta a te ruga pentru mântuirea sufletelor noastre și pentru pacea a toată lumea.

LA DUMINICA XXVII DUPĂ RUSALII

Suntem în preajma Sfîntelor sărbători ale Nașterii Domnului. Orice creștin are datoria să-și cerceteze sufletul și să reflecteze la faptele sale, ca ele să fie cât mai curate, pentru a întâmpina astfel cu dragoste Intruparea Sa.

Iisus învăța într'o sinagogă. Pentru cea din urmă cară îl aflăm în aceste reuniuni de rugăciune și învățătură religioasă. Fariseii nu i-au îngăduit să mai vorbească, fiindcă adevărul le sta împotriva.

În fundul sinagogii, în urma celor ce ascultau, se strecura cu rușine și teamă o femeie săracă. Era bolnavă și suferința o chinuia de optsprezece ani. Boală grea, boală umilitoare, pe care i-a dat-o satana, ținând-o plecată în două. Femeia aceasta era gârbovă, incapabilă să se ridice în sus, să privească cerul. Mergea totdeauna plecată spre pămînt.

În această tristă stare a trupului său, ne este îngăduit să credem o stare și mai tristă a sufletului său și mai umilitoare, fără să aibă vreo vină.

Gârbova nu putea vedea pe Mântuitorul, însă îl asculta. Glasul Lui era așa de dulce, atât de binevoitor și ceace spune El era atât de mângâietor! Pe măsură ce cuvintele ieșeau de pe buzele dumnezeiești, cădeau unul după altul, ca picăturile de rouă pe un pămînt ars de soare. O pace adâncă, o plăcere cerească pătrundea înima sa.

Speranța sălășlu'a în sufletul său.

Se va putea vindeca?

Nu îndrăznea să se gândească la aceasta, — și încă mai puțin se gândea să-și exprime dorința.

Deodată s'a făcut tăcere mare. Iisus nu mai vorbea. El pr'cea în spre partea în care se afla femeia neputincioasă, și cu glasul unui părinte față de copilul său, o îndeamnă să se apropie de El.

Gârbova tresare. Se ridică tremurând și cu greu înaintează prin sinagogă. Ochii tuturor o urmează, capetele se pleacă, urechile ascultă, iar piepturile palpită de nerăbdare.

Femeia cuprinsă de un duh de neputință, femeia gârbovă, stă plecată la picioarele Mântuitorului. Iisus o privește cu bunătate, ridică ochii spre cer și aplecându-i către femeia suferindă, îi spune:

«Femeie, ești deslegată de neputința ta».

La acest cuvânt al Invățătorului, Satana se retrage, neăsând asupra nefericitei femei decât efectul exterior și fizic al acțiunii sale rău făcătoare.

Pentru a doua oară Iisus ridică ochii către cer, apropie mâinile deschise și le întinde peste capul femeii:

Gârbova simte îndată cum seva tinereții străbate toate mădularele sale. Se îndreptează, privește pe binefăcătorul său, pe care nu-l văzuse încă, îi mulțumește, și, încântată de bunătatea Lui, slăvește mila și puterea lui Dumnezeu, — care a vindecat-o prin mâinile Trimisului Său.

Inapoi Mântuitorului erau conducătorii sinagogii și fariseii. Fruntașul sinagogii, plin de mânie, se adresează mulțimii și zice: «Sunt șase zile în care trebuie să lucreze omul; veniți dar în aceste zile să vă vindecați și nu în ziua Sabatului» (Exod. XX, 9).

Ciudată imputare! Adevărat că nici gârbova, nici cei de față n'au cerut vindecarea. Iisus singur este de vină, dacă poate fi vreo vină. Fruntașul sinagogii, fariseu, știe și foarte prudent nu se adresează direct Mântuitorului, temându-se de un răspuns la care nu mai poate fi replică.

Iisus ia cuvântul și răspunde: «Fățarnicilor, oare în ziua Sabatului nu-și desleagă fiecare din voi boul sau măgarul dela iesle și-l duc de-! adapă?»

«Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care satana o ținea legată de 18 ani, nu trebuia care să fie deslegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?»

Fiecare cuvânt străbate ca o săgeată de lumină asupra fățarnicilor.

Pentru că este ziua Sabatului, fățarnicii nu-i îngăduie să libereze femeia din suferință, de sub jugul satanei, iar ei merg fără scrupule să scoată apă, s'o verse în uluc, să slobozească animațiile domestice, să le adape, să le aducă și să le așeze din nou la locurile lor! Toate îngrijirile vor fi îngăduite chiar în ziua sabatului și a celor mai mari sărbători religioase; egoism și fățarnicie!

Inima le este nesimțitoare la nenorociri și la neputința acestei femei. O disprețuiesc și o osândesc. Păcatele ei, zic fariseii, sunt mari, dacă și Dumnezeu a dat-o în mâinile satanei.

Fățarnicii trebuie însă să știe că femeia aceasta neputincioasă este fiica lui Avraam și că cei păcătoși sunt ei.

Increderea sa în Iisus este o călăuză către credința marelui patriarh Avraam, iar Avraam va recunoaște pe această gârbovă, ca fiică a sa, și ei vor fi osândiți.

Vedea-vom în această femeie chinuită, de vreme îndelungată, urmarea păcatelor noastre, căci, cum spună Profetul: «Intru păcate m'am zămislit și întru fărâdelegi m'a născut maica mea».

Vedea-vom în purtarea dumnezeiescului Invățător mila, bunătatea și dragostea cu care Dumnezeu Tatăl ocrotește și vindecă neputințele copiilor Săi.

Ne uităm bine și în lumea în care trăim! Câți farisei, egoiști și fățarnici, câte unelte ale diavolului, nu stau în calea fericirii și a progresului oamenilor, fiii lui Dumnezeu. Oamenii de pe cuprinsul întregului pământ doresc pacea, pacea care aduce iubirea și înfrățirea oamenilor și a popoarelor între ele. Și, totuși, fățarnici împinatori, ca și diavolul, stau în calea

năzuințelor frumoase, ce vor trebui să aducă pacea și fericirea între oameni.

Războaie au trecut peste capul oamenilor doritori de liniște, cu tot cortegiul de nenorociri. Oamenii nu mai doresc războaie, vor să scuture jugul împilării și al exploatării nedrepte.

Dumnezeu a zis omului: Iată, ți-am dat trup din țărână și suflet din suflarea Mea, după chipul și asemănarea Mea; ți-am dat inteligență. ca să Mă cunoști și o inimă ca să Mă iubești. Universul este moștenirea ta. Tu vei fi fiul Meu și toate fapăturile ți se vor supune. Mergi drept, așa cum se cuvine unei făpturi a lui Dumnezeu.

Fapăturile ascultă pe om, iar în om trupul ascultă de suflet și nu are a se mai înfricoșa de vrăjmașii fericirii lui.

Satana însă a turburat această frumoasă armonie. Din timpul ispitirei și al căderii sale, omul s'a gârbovit sub povara greșalelor sale.

Robia aceasta a durat mii de ani, până când Bunul Dumnezeu s'a îndurat de fiii Săi și a trimis pe pământ pe Fiul Său, ca să spele păcatele și neputințele noastre, să sfărâme lanțurile acesti robii și să ne îndrepteze cu privire spre cer, unde veghiază un Tată bun și cu mare milostivire.

Dar, vai! Câți dintre cei ce săvârșesc păcatul, cu ispitele lui seducătoare, nu sunt în goană mare, după vânare de vânt și furtuni, săvârșind ucideri strigătoare la cer și asupra pe semenii lor, ca să strângă averi pe pământ prin neomenie și jaf, câți?

Insă lunile și anii trec și ei tot mai privesc spre pământ, sub povara greșalelor și a neputințelor lor.

Va veni și ziua judecării, cu dreapta ei răsplătire. Fățarnicii și egoiștii, care s'au încovoiat sub greutatea plăcerilor vieții și n'au ridicat ochii sus, spre cerul făgăduințelor, totdeauna împlinite, vor auzi cuvântul aspru și definitiv, pentru vecie: «Nu vă cunosc; depărtați-vă dela Mine toți cei ce ați lucrat fărădelegea».

Credincioșii lui Dumnezeu merg însă pe drum drept și privesc cu seninătate cerul.

Nu pierd curajul în răsplata celor mai mici dintre lucrările lor și sunt mângâiați pentru nevoințele lor spre bine.

Cu Iisus trecem din întunec la lumină, de sub povara păcatului la sănătatea sufletească, din moarte la viață, care aduce cu sine pacea și liniștea creiatoare.

Pr. C. POPESCU

LA NAȘTEREA DOMNULUI

I. Nașterea Domnului, slăvitul eveniment sărbătorit azi de lumea creștină, înfățișează privirilor noastre cucernice, marea taină a veacurilor pe care mintea n'o poate cuprinde și graiul n'o poate exprima și care constă în pogorirea Dumnezeirii pe pământ, prin Nașterea Fiului lui Dumnezeu din Sfânta Fecioară Maria.

În istorisirea evanghelică actul acesta de o negrăită sublimitate, apare în cadrul unor speciale manifestări solemne, cari semnaleză suprema lui importanță universală.

Corul îngerilor îl proslăvește, din pragul înălțimilor instelate, în văzul și auzul oamenilor, trâmbițând deasupra omenirii vestea înfăptuirii lui; lumină de astru strălucitor așterne pulbere de raze pe cale și deasupra sălașului, unde a poposit Cerescul Oaspete; iar sub îndrumarea acestor crainici ai cerului, păstori și magii aduc, în numele omenirii, pioase omagii Dumnezeescului Prunc, născut în peștera Betleemului.

Este de remarcat că istorisirea evanghelică a Nașterii Domnului, deși este de o admirabilă simplitate și de uimitoare sobrietate, totuși, din puținele și simplele trăsături schițate de ea, se încheagă un tablou de o incomparabilă măreție. În ea se oglindesc eternele principii ale existenței și înaltele adevăruri ale mântuirii, așa cum cerul, sub feerica strălucire a astrilor săi, se oglindește în undele unei ape curate și limpezi.

Dar mai este de remarcat că solemnele manifestări, cari au însoțit Nașterea Domnului, reprezintă numai elementul auxiliar, care formează decorul extern, menit să indice importanța deosebită a faptului petrecut.

Sublimitatea intimă însă a Nașterii Domnului, așa cum apare ea, în imensitatea cadrului universal și veșnic și cum e văzută de credința și de gândirea creștină, nu se limitează la aceste minunate manifestări decorative, cu caracter ocazional.

Ea își are propria ei strălucire, care izvorăște din însăși structura sa plină de măreție și care nu poate fi întrevăzută, decât în urma unei adânci și pioase meditații, asupra întregului complex de fapte, arătate de Sf. Evanghelie, în deplină concordanță cu marele ansamblu al Sf. Scripturi.

Vom folosi deci sărbătoreșcul prilej de azi pentru a adânci privirile noastre, în substratul acestor fapte și a contempla astfel sublimitatea actului Nașterii Domnului.

II. Sublimitatea Nașterii Domnului constă, în primul rând, în faptul că ea înfățișează marea taină, în care Dumnezeirea se împreună cu omenirea, realizând împăcarea celor mai categorice antinomii, adică îmbinând finitul cu inifinitul, relativul cu absolutul, efemerul cu eternul, creatura cu Creatorul.

Ea înpacă cele mai incompatibile antiteze ale logicii umane, căci prin ea, «Cel mai înainte de veci, născut din Tatăl Ceresc», fără maică, se naște din Prea Curata Fecioară Maria, ca Fiul fără de tată. «Fiul lui Dumnezeu se face Fiul Fecioarei». Cel mai presus de timp și fără început, intră în durata timpului și primește început. Cel necuprins de spațiu intră în marginile spațiului și ocupă un loc în cuprinsul lui.

Raportul la actul inițial, din care viața omenirii și-a pornit cursul său, actul întrupării supranaturale prin care Fiul lui Dumnezeu intră în rândul oamenilor, dă la iveală deasemenea caracterul său împăciitor, prin compensațiile ce produce și între cari figurează, în primul rând, următoarele:

Precum din vechiul Adam a construit Dumnezeu, la începutul omenirii, trupul primei femei, tot așa acum Duhul Sfânt a întocmit, Noului, Adam, trup din Sf. Fecioară Maria. «Ca să nu se îngâmfe Adam că a lăstărit femeie fără femeie, — zice Sf. Ioan Gură de Aur —, pentru aceea și Fecioara, azi a născut bărbat fără de bărbat, pentru ca, prin comunitatea minunii să se arate egalitatea firii» (Cuv. la Nașterea Domnului).

Iar întrucât Noul Adam este însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, apare aci raportul de compensație, la care se referă Sf. Ap. Pavel, când zice

că, în timp ce «primul Adam este pământesc, al doilea Adam este Domnul din cer» (I Cor. XV, 47), și în timp ce primul Adam este omul «cu suflet viu», al doilea Adam este omul «cu duh de viață făcător» (I. Cor. XV, 45).

Deasemenea, prin întruparea Sa, Fiul lui Dumnezeu aduce împăcarea între dreptatea dumnezeiască și vinovăția omenească, înlăturând răcatul, a cărui ispășire o ia asupra-și, acordând în schimb iertarea.

Ea desființează «zidul despărțitor al vrajbei» (Ef. II, 14), împreunând pământul cu cerul și unind laolaltă «cele de sus cu cele de jos; cele din cer cu cele de pe pământ» (Ef. I, 10).

Nașterea Domnului este temeiul desăvârșitei împăcări, pentru care motiv, Fiul lui Dumnezeu este și se numește «Domnul Păcii» (Is. IX, 6).

III. Timpul, locul și împrejurările în cari s'a produs Nașterea Domnului, prezintă deasemenea o înaltă și impresionantă semnificație, care dă la iveală o nouă latură a sublimității acestui act.

Astfel, momentul apariției Fiului lui Dumnezeu între oameni, evocă primul moment dela creierea lumii. Mesia sosește pe pământ în plină noapte, când întunericul și somnul stăpânește pretutindeni. Intuneric era înainte de creierea lumii, când a răsunat peste abisuri dumnezeescul cuvânt: «Să fie lumină!». Intuneric este și acum când Mesia, «Soarele Dreptății», apare pe pământ. Dormeau atunci, în sânul haosului, făpturile încă neaduse la viață, dărmate și acum în haosul neînțelegerii și al discordiei, lumea pe care Mesia a venit s'o cheme la o viață nouă și la lumina mântuirii și a păcii.

Deasemenea, locul sălășluirii Fiului lui Dumnezeu, la Nașterea Sa ca om, evocă în chip minunat simboalele și prezicerile profetice, referitoare la rolul lui Mesia. Staulul a fost totdeauna sălașul propriu al acelor ființe destinate jertfei și dintre cari, potrivit «Legii Vechi», se alege atât mielul orânduit pentru «jertfa perpetuă», cât și cel orânduit pentru «jertfa pascală». Așa încât pentru Mesia, care urma a se jertfi pentru păcatele lumii și care pentru acest motiv avea să poarte numele de «Mielul lui Dumnezeu», adică «Mielul pascal» (I Cor. V, 7-8), staulul apare ca cel mai indicat să-L adăpostească la Nașterea Sa, legitimând astfel, în fața omenirii, rolul și misiunea mesianică. Ca atare, în ieslea unui staul pșosește, ca Prunc nou născut, Mesia al omenirii, Supremul Crainic al cerului, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

În ieslea unui staul își face apariția, Acela care va fi jertfa supremă, jertfa perpetuă sau veșnică, ce se va aduce odată pentru totdeauna, spre mântuirea lumii și spre încetarea tuturor jertfelor sângeroase.

În ieslea unui staul se așează Acela care, potrivit vestirii profetice, spre a reda omenirii fericirea, se va jertfi de bună voie, ca un miel nevinovat adus la junghiere» (Is. LIII, 7).

Dar staulul a fost ales ca sălaș pentru Nașterea lui Mesia, nu numai spre a da mărturie despre jertfa Lui mântuitoare, ci ca să dea mărturie și despre rolul Său de păstor sufletesc, adică de conducător al credincioșilor, pe calea mântuirii. De aceea, în cazul de față, staulul spune, în tănicul său grai, ceea ce lumea trebuie să știe și să nu uite niciodată, că Cel născut și adăpostit acolo, este «Marele Păstor», este «Păstorul cel Bun, care își pune sufletul Său pentru oile Sale», este «Păstorul cel adevărat», care n'a sărit pe aiurea în adăpostul turmei și care, potrivit pre-

zicerii lui Isaia, «va paște turma ca un păstor, va strânge miei în brațele Sale și va conduce cu blândețe pe cei ce trebuiesc alăptați» (XL, 10-11).

La rândul său, omagiul pe care păstorii l-au adus lui Mesia, sălășluit ca Prunc nou născut, în ieslea staulului, își are tâlcul său, care justifică în chip admirabil acest fapt.

Infășurată în mantia nopții și înconjurată de singurătatea pășterii, sosirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ era știută numai de Sf. Fecioară și de Iosif. Dar, clipele acestora erau prea importante, ca ele să rămână cu totul necunoscute locuitorilor pământului. De aceea, Dumnezeu n'a lăsat ca ele să treacă fără ca omenirea să le salute, prin câțiva vrednici reprezentanți ai ei, aleși de El, dintre oamenii timpului și locului acela. Iar acești reprezentanți au fost acei simpli păstori cari, ca și odinioară tânărul David, pășteau oile în apropiere de Betleem, poate chiar pe câmpul străbătut în vechime de turmele aceluia.

Motivele pentru cari păstorii aceștia au fost aleși să fie martori pentru Nașterea lui Mesia, pot fi multe, între cari este negreșit și faptul că ei erau, în acel timp, treji și în apropiere de locul Nașterii Domnului. Dar în privința aceasta mai există și un alt motiv care nu trebuie scăpat din vedere. El constă în asemănarea ce există între îndeletnicirea acestor păstori de turme și între misiunea de păstor sufletec, pe care avea s'o îndeplinească Mesia pe pământ. Se indică, deci, ca acești modești păstori, cu suflet curat și plin de credință, să salute pe Marele Păstor sufletec al omenirii.

De o importanță deosebită este însă și împrejurarea în care păstorii au primit însărcinarea de a saluta din partea omenirii sosirea Mântuitorului ei. În privința aceasta, istorisirea evanghelică arată că în noaptea aceea, pe când ei făceau de strajă în jurul turmelor lor, schimbându-se unii pe alții, din trei în trei ore, cum era rânduiala păstorească, un înger a apărut în fața lor, care răspândind lumină în jurul său, le-a vestit Nașterea lui Mesia; iar în înălțimile văzduhului, o mare ceată de îngeri și-a făcut apariția, întonând imnul de «slavă lui Dumnezeu și pe pământ pace».

«Acesta va fi vouă semn, a spus păstorilor îngerul: veți afla un Prunc infășat și culcat în iesle».

Fără îndoială că atunci când li s'a vestit Nașterea lui Mesia, păstorii vor fi crezut, la început, că Noul Născut sălășluiește în vreo casă de seamă, dacă nu chiar în vreun palat oarecare. În tot cazul, nu le-ar fi trecut nicidecum prin minte că Mesia să așluiește în ieslea unui staul de vite. Dar tocmai acesta era semnul propriu, prin care El putea fi găsit și identificat. În case vor fi fost mulți născuți, în noaptea aceea, dar în cetatea lui David, în ieslea din staul nu era decât un singur Nou Născut și Acela era Mesia.

Datorită acestui fapt, păstorii au fost primii pelerini care s'au închinat Domnului, în staulul din peștera Betleemului. Și aci e necesară următoarea mică paranteză: Este probabil că păstorii au istorisit cunoscătorilor lor apropiați faptul acesta, și că mulți dintre cei ce vor fi crezut se vor fi dus să vadă și să se închine Dumnezeescului Prunc. Dar numărul acestora nu putea fi decât foarte restrâns, așa că vestea dată de păstori n'a avut mare răsunet. Apoi evenimentele ce au urmat, precum și ideea pe care o aveau oamenii despre Mesia, au făcut ca amintirea despre Pruncul Iisus din peștera Betleemului să se șteargă repede la Betleem,

pentru a renaște în sufletele creștinilor de mai târziu, aducând de atunci și până azi, pe urmele păstorilor, mulțime de credincioși din toate colțurile lumii, la locul străvechiului staul, unde s'a născut Fiul lui Dumnezeu.

Azi, deasupra peșterii de odinioară, se întâlnește o măreață biserică, ridicată prin stăruința Sf. Elena, între anii 327-333, după Nașterea lui Hristos. Pereții de calcar ai fostei peșteri sunt acum îmbrăcați în marmoră prețioasă, iar în fața altarului se află o inscripție care spune: «Aici s'a născut Iisus Hristos din Fecioara Maria».

Și acum, revenind la fapte, avem de remarcat, în sfârșit, în cece privește semnificația lor simbolică și evocatoare de tainice corelații, că nu sunt lipsite de importanță apariția minunatei stele, pelerinajul magilor și darurile oferite de ei, Noului Născut. Steaua exprimă solidaritatea cosmosului fizic cu întruparea Fiului lui Dumnezeu; salutul magilor, veniți din largul lumii, reprezintă solidaritatea neamurilor pământului, cu acest mare eveniment; aurul adus ca dar, semnalează misiunea împărătească a lui Mesia, iar tămâia și smirna evoacă jertfa curățitoare și sfințitoare, pe care El o va aduce Tatălui Ceresc, pentru mântuirea lumii.

IV. Cea mai înaltă splendoare însă, pe care o descoperă Nașterea Domnului, este nemărginita dragoste dumnezeiască, în care se oglindește chipul nevăzutului Dumnezeu, arătând că El «dragoste este» (I Ioan IV, 16).

Dacă Psalmistul a spus că Dumnezeu, numai privind spre pământ «îl face să se cutremure» (Ps. 103, 32), acum când Dumnezeu poposește în mijlocul lumii pământene, ar trebui ca lumea să se cutremure din temelii. Dar în afară de Irod și de câțiva cetățeni ai Ierusalimului, cari «s'au tulburat, la vestea Nașterii Domnului» (Mt. II, 3), neînțelegând adevăratul ei rost, nimeni n'a avut nici cel mai mic motiv să se neliniștească. Nimic din ceea ce ar putea să îngrozească, nu s'a întâmplat, cu prilejul acestei dumnezeiești sălășluiri pe pământ.

Dimpotrivă, evenimentul acesta s'a arătat, din început, izvoritor de mare și generală bucurie, iar nu de teamă. «Nu vă temeți, căci iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul», a spus îngerul către păstori, în acea noapte sfântă. Iar semnificația largă a acestor cuvinte este următoarea: «Nu vă temeți, locuitori ai pământului, căci Dumnezeu a venit la voi nu ca să pedepsească păcatele voastre, ci ca să vă aducă iertarea. N'a venit să deslănțuie asupra voastră prăpăd și nenorocire, ci ca să vă deschidă drumul către paradisul ceresc. Si vă aduce viață veșnică, iar nu moarte. El nu se arată înfășurat în fulgere și însoțit de tunete și trăsnete, ca odinioară pe culmea muntelui Sinai, ci înfășurat în scutece de copil inocent și însoțit de blânde psalmodieri îngerești, cari vă cheamă la bucurie. N'a venit în chip de nălucă, ci în chip de om pământesc, dând oamenilor puțină să vadă cea mai presus de minte minune, la care Apostolul privind, a exclamat cu adâncă uimire: «Cu adevărat, mare este taina creștinătății, Dumnezeu s'a arătat în trup!» (I Tim. III, 16).

Și pentru ca blândețea, cu care s'a arătat Dumnezeu nouă, să fie cât mai vizibilă și cât mai expresivă, «Cel mai înainte de veci» se înfățișează ca un fraged și nevinovat Prunc; iar Fecioara Maria, cea mai curată și cea mai milostivă dintre fecioarele pământului, îi este mamă.

De mult, Profetul Isaia, vestind întruparea Domnului, a spus: «Iată Fecioara va zămisi și va naște Prunc și numele Lui se va chema Ema-

nul, care însemnează: cu noi este Dumnezeu» (VII, 14). Și apoi privind în viziune slăvita Naștere pe care o prăznuim azi, a exclamat: «Un Prunc ni s'a născut. Un Fiu ni s'a dat nouă și domnia este așezată pe umerii Lui. Și numele Lui se va chema: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Domn al Păcii» (IX, 16).

Acest Prunc Iisus, Fiul Fecioarei, pe care Profetul îl numește: Emanuil, Dumnezeu Puternic și Domn al Păcii, a venit să descopere oamenilor dragostea nețărmurită a Tatălui Cereș care, atât de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut l-a dat, ca tot ce crede într'Insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică» (In. III, 16). El a venit nu ca să I se slujească, «ci ca să slujească El lumii și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru oameni». El n'a venit să judece, ci să mântuiască lumea. N'a venit să ceară daruri, ci să dăruiască oamenilor cerul, cu toate splendorile lui. Nu s'a sălășluit nici în pa'ate, nici în locașuri alese, ci în ieslea staulului din marginea Betleemului, arătând prin aceasta că oricine dorește, poate veni la Dânsul, fără să fie întâmpinat de cordoane străjuitoare, nici de porți ferecate, ori zăvorâte: «Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați», zice El, și apoi adaugă: «Pe cel ce vine la Mine, Eu nu îl voi da afară».

V. Astfel ni se înfățișează, în cadrul creștinescului praznic de azi, evenimentul Nașterii Domnului, privit în trăsăturile lui generale.

Veacuri după veacuri, El a cernut peste sufletele credincioșilor «flo- rile dalbe» ale binecuvântărilor, bucuriilor și speranțelor creștine. El a amintit neîncetat credincioșilor, că Fiul lui Dumnezeu s'a făcut om spre a-i face pe ei fii ai lui Dumnezeu; s'a făcut cetățean al pământului ca să-i facă pe ei cetățeni ai cerului; s'a coborât pe pământ, ca să-i înalțe pe ei la cer; a venit să primească moarte, spre a le da lor viață.

De aceea, ca încheiere, îmbrățișând într'o singură privire mărețul ansamblu de strălucite note caracteristice, care împodobesc acest slăvit eveniment, este cazul să recunoaștem că toate aceste note alcătuiesc grandioasa simfonie, în care răsună suprema chemare a tuturor oamenilor la pace și unire.

În consecință, se cuvine să răspundem cu bucurie și hotărîre la cea- stă solemnă chemare, pentru îndeplinirea cereșului mesaj de «Slavă lui Dumnezeu și pace pe pământ».

Și fiindcă la marea acțiune de generală pacificare, cooperează cu noi însuși Dumnezeu, prin Fiul Său întrupat, se cuvine să lucrăm cu fermă convingere, în deplinul ei succes; iar pe aceia cari zăbovesc în atitudinea lor refractară și egoistă, propagând ura și desbinarea, asupra și răz- boiul, avem datoria să-i facem atenți că nu vor mai putea sfida încă multă vreme, idealul păcii inaugurat de Nașterea Domnului.

De aceea, se cade să le adresăm azi avertismentul, formulat în profe- ticele cuvinte, cari spun: «Înțelegeți voi toți până la marginile pămân- tului, căci cu noi este Dumnezeu!» (Is. VIII, 9-10). Amin.

Pr. CONST. MOISE

PENTRU APĂRAREA PĂCII

IN PRAJMA SESIUNII CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII DELA VIENA

Sunt cunoscute străduințele nobile pe care le depun partizanii păcii de pretutindenți pentru înlăturarea unui nou război mondial și pentru înfăptuirea unei păci trainice și durabile în omenire. Cu cât marșul sutelor de milioane de oameni către o lume a păcii devine mai măreț și mai impetuos, cu cât Frontul Mondial al Partizanilor Păcii devine mai cuprinzător, înglobând în sine, zi de zi, noi și noi luptători sinceri și devotați pentru pace, cu atât cercul ațățătorilor la un nou război mondial se strânge și cu atât aceștia, cunoscându-și neputința lor, își ies mai mult din mînți, devenind mai amenințători, mai calomniatori și mai proferatori de injulțe, la adresa celor ce doresc pacea și luptă pentru înfăptuirea ei.

Consiliul Mondial al Păcii, exprimând voința hotărîită a tuturor oamenilor de bine din lumea întreagă, înregimentată în Frontul Mondial al Partizanilor Păcii, a arătat, în repetate rînduri, că drumul cel mai drept pentru realizarea destinderii încordării internaționale, pentru înlăturarea unui nou război mondial și pentru consolidarea păcii în lumea întreagă îl formează tratativele dintre marile puteri. Astăzi, omenirea sinceră de pretutindenți s'a convins că nu există chestiune, oricât de litigiasă, care să nu se poată soluționa pe calea tratativelor, atunci când se arată încredere reciprocă și dorință hotărîită, de o parte și de alta, pentru soluționarea ei. A arătat acest lucru Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, care s'a ținut la sfârșitul anului trecut la Viena, unde chestiunile litigioase s'au studiat cu toată răbdarea și s'au discutat în spiritul celei mai desăvârșite dorințe de a se ajunge la o înțelegere; a arătat acest lucru și Congresul Mondial al Tineretului, care s'a ținut la București în vara aceasta.

După cum a observat foarte just Paul Sartre, cu ocazia Congresului Popoarelor dela Viena, partizanii păcii, oameni doritori de bine din toate țările de pe suprafața pămîntului, de toate rasele și de toate naționalitățile, de toate religiile și de toate opiniile politice, când se adună laolaltă și discută asupra păsurilor lor, animați de idei înalte, se înțeleg întotdeauna.

Cum se face, însă, că în timp ce masele largi ale poporului, sute de milioane de oameni de pe întreg pămîntul, doresc pacea, se mai găsesc și mînți rătăcite care să fluture steagul ațățării la război? Cum se face că în timp ce marea majoritate a indivizilor și a popoarelor doresc pacea și prietenia, bună-înțelegerea și concurența în vederea construirii unei vieți mai bune și a înaintării pe calea progresului, se mai găsesc și glasuri răslete, care să inciteze la ură și să ațățe la război? Cum se face că în timp ce reprezentanții U.R.S.S. la O.N.U. pun și susțin cu măiestrie, cu convingere și cu devotament probleme de interes general vital, cum sunt: problema interzicerii armelor de exterminare în masă, problema controlului asupra

bombe atomice și a celei cu hidrogen, și problema reducerii înarmărilor, diplomații marilor puteri din Apus, ai Statelor Unite, ai Marii Britanii, împreună cu sateliții lor, nu vor să le discute, sau chiar atunci când acceptă discuția asupra lor, nu vor să ajungă la nicio înțelegere asupra lor și la nicio hotărâre concretă, menită să înlăture neîncrederea reciprocă și să pună capăt isteriei ațătătorilor la război, conlucrând astfel la realizarea unei desînderi a încordării internaționale?

Acest lucru se întâmplă numai din cauză că diplomații aceștia nu sunt reprezentanții poporului din țările respective, că diplomația anglo-americană are un pronunțat caracter de clasă, ea fiind pusă în serviciul marilor trusturi și monopoluri, care au profitat și vor să mai profite de pe urma războiului.

Cei cari au cunoscut îndeaproape grozăviile războiului din urmă, deslănțuit de furia fascismului imperialist german, ca și toți oamenii de bine, cari, deși în afară de sfera războiului, și-au putut da seama de toate ororile și grozăviile lui, la sfârșitul războiului au nădărdit, plini de încredere, că cei cari fuseseră aliați împotriva fascismului german vor coopera și după război, pentru crearea în lume a unor condiții care să facă cu neputință pe viitor deslănțuirea unor noi războaie. Dar lucrurile nu s'au întâmplat așa. Dintre foștii aliați împotriva fascismului, numai Uniunea Sovietică s'a arătat credincioasă hotărârii de a se pune capăt, pentru totdeauna, oricărui fel de război. Credincioasă deasemenea politicii sale de pace, pe care a arătat-o chiar dela început, după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, ea a devenit cea mai dărză luptătoare și apărătoare a păcii și a securității popoarelor. Și aceasta pe bună dreptate, întrucât Uniunea Sovietică se găsește în slujba poporului care a sângerat în ultimul război mondial mai mult decât oricare altul, și ale cărui bunuri au fost în mare măsură nimicite sau jefuite, Uniunea Sovietică se găsește în slujba poporului muncitor care, scuturând jugul sclaviei și al exploatații capitaliste și luându-și soarta în propriile mâini a pornit cu încredere și cu entuziasm pe calea fâuririi unei vieți mai bune și pe calea progresului și a luminii, iar nu în slujba unor interese limitate de clasă, așa cum se găseau reprezentanții celorlalte țări aliate împotriva fascismului german, în cursul celui de al doilea război mondial.

Așa se face că, încă dela prima sesiune a Adunării Generale a O.N.U., din Octombrie-Deceembrie 1946, V. M. Molotov a făcut, în numele Guvernului Sovietic, propunerea în sensul reducerii generale a înarmărilor și al interzicerii armei atomice. Și, cu toate că propunerea aceasta, în ciuda opoziției înverșunate a reprezentanților Statelor Unite și Angliei, a fost adoptată în linii generale, totuși, iată, nu trecut șapte ani, timp în care ea a fost readusă în discuție în repetate rânduri de către reprezentanții Guvernului Sovietic la O.N.U., fără ca să se fi putut ajunge la vreo înțelegere asupra ei. Căutând să demaște adevăratele cauze pentru care reprezentanții Statelor Unite, Marii Britanii și al altor câteva țări nu voiesc să cadă de acord asupra acestor propuneri, A. I. Vișinschi, în ședința Adunării Generale a Națiunilor Unite din 12 Octombrie 1948, aducând printre altele și mărturia unui ziar indian, a zis: «În legătură cu aceasta nu putem să nu amintim articolul publicat recent în ziarul indian National Herald, care citează date asupra acumulării de averi în Statele Unite în cursul primului și celui de al doilea război mondial. În acest articol se subliniază cu drept cuvânt, că prin încetarea celui de al doilea război mondial în 1945, industria americană și-a pierdut clientul care-l aducea cele mai mari profituri, a pierdut comenzile de război și că în urma acestui fapt, în special marile întreprinderi particulare producătoare de material de război, s'au văzut puse într-o situație destul de serioasă. Se arată în acest articol că între 1940 și 1948, numai întreprinderile General Motors, au primit comenzi de război reprezentând, dacă sunt evaluate în moneda indiană, o valoare de 4 miliarde rupii. Iată de ce întreprinderile General Motors preferă războiul, păcii», scrie autorul articolului apărut în ziarul indian: «Iată de ce este dusă actualmente, în Marea Britanie și în Statele Unite ale Americii o campanie nebunească de ațătare la război». Și autorul articolului — zice mai departe A. I. Vișinschi — adaugă, pe bună dreptate, după părerea mea: «Masele populare au nevoie de pace, dar aceasta înseamnă faliment pentru trusturile care produc materiale de război». «Am motive să afirm, declară autorul articolului, că actuala campanie de ațătare la război este alimentată și subvenționată de trusturile interesate în profiturile de război*»).

*). A. I. Vișinschi, *Despre interzicerea armei atomice și reducerea înarmărilor*, București, 1948, Ed. P.M.R., pp. 45-46.

Cuvintele rostite de A. I. Vișinski atunci, sunt valabile și acum și vor fi valabile tot timpul cât reprezentanții guvernelor țărilor capitaliste care fac parte din O.N.U. vor ridica împotrivirii și se vor opune la rezolvarea marilor probleme de care depinde pacea lumii și securitatea popoarelor.

Lupta Uniunii Sovietice pentru pacea și securitatea internațională corespunde intereselor vitale ale oamenilor simpli din întreaga lume*). Deaceia, toți oamenii cinștiți și doritori de bine de pe întreg pământul o sprijină, convinși fiind că până în cele din urmă, binele va învinge răul, că pacea va învinge războiul și că viața va învinge moartea.

Lupta pentru consolidarea păcii în lume este însă pe cât de nobilă, pe atât de grea. Și, dacă reprezentanții guvernelor, diplomații, cari în bună parte reprezintă interesele meschine de clasă, se împotrivesc cu îndârjire întotdeauna să ajungă la o înțelegere care să asigure pacea omenirii și securitatea popoarelor, popoarele, pe deasupra și împotriva acestor diplomați au dat dovadă că se pot înțelege, când este vorba de apărarea celui mai mare bun al lor: pacea. Ceva mai mult: ele vor izbui, până în cele din urmă, să imprună punctul lor de vedere și guvernanților și diplomaților lor, silindu-i să renunțe la meschinele interese de clasă, în favoarea intereselor mari ale popoarelor lor, care sunt și acelea ale omenirii întregi.

Frontul Mondial al Partizanilor Păcii, sub conducerea și îndrumarea forului său suprem, Consiliul Mondial al Păcii, care fixează de fiecare dată obiectivele luptei pentru apărarea păcii și mobilizează masele largi ale partizanilor păcii pentru atingerea acestor obiective, a reputat și până acum însemnate succese. Este suficient să arătăm aci încheierea armistițiului din Coreea, unde spiritul tratativilor — unul dintre dezideratele și obiectivele cele mai principale ale Frontului Mondial al Partizanilor Păcii — învingând, s'a pus capăt unui război pe cât de inuman, pe atât de inutil. Dar tocmai acest început trebuie să facă pe toți oamenii cinștiți și doritori de bine din lumea întreagă, să-și sporească și mai mult eforturile pentru ca să determine guvernele lor să înțeleagă că nu există chestiune, oricât de litigioasă, care să nu se poată rezolva pe calea tratativilor și să le silească să renunțe pentru totdeauna la pornirea pătimășe de a căuta să rezolve astfel de chestiuni pe calea armelor, prin mijloace, deci, cu totul nedemne de oameni cu adevărat civilizați.

Făcându-se ecoul bucuriei pe care au simțit-o milioanele de partizani ai păcii din lumea întreagă, cu ocazia încheierii armistițiului din Coreea, Consiliul Mondial al Păcii, care s'a întrunit în sesiune la Budapesta, între 15 și 20 Iunie a.c., în Cheama pe care a lansat-o cu acest prilej, a zis:

«Marea speranță a prins viață. Orice om vede acum că înțelegerea este cu putință. Se poate pune capăt vărsării de sânge. Se poate pune capăt războiului rece.

În aceste zile chemăm solemn popoarele să ceară guvernelor lor să ajungă la o înțelegere pe calea tratativilor.

Trebuie să sprijinim orice inițiativă, a oricărui guvern, care are ca țintă soluționarea pașnică a conflictelor. Noi trebuie să zădărniciim acțiunea acelor cari împiedică sau tergiversează realizarea unei înțelegeri.

Victoria păcii este aproape. Stă în puterile noastre să o cucerim».

Dar dacă la orizontul vieții a apărut o geană de speranță, menită să încredințeze popoarele că pot exista și zile senine, nu este mai puțin adevărat că pe cerul omenirii stau încă îngrămădăți norii cei negri amenințatori de furtuna războiului. Și suflul cald al tuturor acelor în cari clocotește dorul de viață este chemat acum să se transforme în vânt puternic, care să împrăștie și să dizolve acești nori negri, pentru ca cerul păcii să strălucească întocmai ca o cupolă luminoasă, care să cuprindă sub sine toată omenirea, dela un capăt la altul al pământului.

Cari sunt acești nori prevestitori de furtuna războiului ne-o spune declarația Președintelui Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la convocarea sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, care va avea loc între 23 și 28 Noembrie a.c. Aceștia sunt: armele de exterminare în masă, înarmările, precum și problema coreeană și germană. Deaceia, declarația prof. Frédéric Joliot Curie zice:

«În cadrul sesiunii se va examina desfășurarea actualului campanii dusă de toți oamenii iubitori de pace, cari, fără să țină seamă de divergențele lor din trecut sau prezent, acționează în scopul de a determina guvernele ca, în spiritul respectării

*) S. Maiorov, *Situația internațională și politica externă a U.R.S.S. în perioada de după război*, București, 1951, p. 17.

independenței și securității popoarelor, să soluționeze, pe baza unor acorduri acceptabile pentru toți, divergențele și conflictele dintre națiuni, și anume:
 Instituirea controlului asupra interzicerii bombeii cu hidrogen și a altor arme de exterminare în masă și reducerea înarmărilor;
 Reglementarea problemelor coreeană și germană, care reprezintă principalul pericol pentru pacea mondială.

Într'adevăr, numai un control serios asupra interzicerii bombeii cu hidrogen și a celorlalte arme de exterminare în masă, ca și reducerea înarmărilor, pot constitui din lumea întreagă, îngreunându-le astfel munca constructivă în făurirea unei vieți noi și mai fericite. Dacă încă din 1946 Uniunea Sovietică, prin reprezentanții săi dela O.N.U. s'a ridicat cu hotărâre împotriva goanei nebune după înarmări a unor state, ca și împotriva politicii de intimidare cu arma atomică, aceasta a făcut-o tocmai pentru ca îndepărtând din mijlocul societății umane aceste pricini de încordare, să se poată crea premisele necesare muncii constructive atât de necesare pentru înlăturarea rănilor celui de al doilea război mondial și atât de necesare merului înainte către progres al omenirii. Atitudinea aceasta a puternicilor Uniunii Sovietice a fost interpretată greșit de către cei dornici de noi profituri de pe urma războiului. Multă vreme s'a crezut că dorința sinceră după pace, exprimată de Uniunea Sovietică prin atitudinea ei fățișă împotriva înarmărilor și pentru instituirea unui control riguros asupra bombeii atomice nu era decât o dovadă de slăbiciune. Adepții politicii «forte» cătăva vreme au jubilat. Isteria ațățătorilor la război nu a cunoscut limite. Mai trăziu, după ce aceștia au înțeles că Uniunea Sovietică, ea însăși posedă bomba atomică, incităriile la folosirea armei atomice nu au conștinut. Ele au devenit și mai imperioase, multe personalități de seamă din Statele Unite continuând aceeași politică «forte» împotriva celei mai pașnice țări din lume: Uniunea Sovietică.

După inventarea bombeii cu hidrogen, a acestei arme mult mai distrugătoare decât bomba atomică, ațățătorii la război din America s'au crezut și mai siguri de dominația întregii lumi, socotind că de acum înainte nicio forță din lume nu va mai putea sta împotriva tendințelor lor imperialiste. Un comunicat al Agenției Taas a fost în stare să servească însă un duș nespus de rece peste înfierbințita acestor ațățători la un nou război: Uniunea Sovietică deține deasemenea secretul bombeii cu hidrogen, iar experiențele care s'au făcut în Uniunea Sovietică au arătat că din punctul de vedere al bombeii cu hidrogen, Uniunea Sovietică nu este cu nimic mai prejos de Statele Unite ale Americii. Numai că Uniunea Sovietică, puternică, așa cum este, dorește pacea și binele oamenilor cinștiți de pe întreg pământul, îndeplinind cu aceasta una dintre misiunile cele mai nobile, pe care le-a îndeplinit vreodată un popor. dealungul istoriei.

Străduințele nobile ale Uniunii Sovietice în ceea ce privește instituirea unui control sever asupra interzicerii bombeii cu hidrogen și a altor arme de exterminare în masă și reducerea înarmărilor, străduințe care corespund întru totul intereselor vitale ale maselor largi de oameni din toate țările vor fi propuse la sealunea Consiliului Mondial al Păcii, care va avea loc la Viena între 23 și 28 Noembrie ca obiective de atins, în grandioasa luptă pentru pace pe care o duc în prezent partizanii păcii din lumea întreagă. Și partizanii păcii, cari sânt de mult convinși de necesitatea ațungerii la o înțelegere între marile puteri cu privire la aceste probleme, vor și să-și sporească toate puterile lor, pentru a convinge guvernele respective de a apuca pe calea tratativilor și a înțelegerii, pentru preîntâmpnarea catastrofelor la care ar putea da naștere folosirea armelor atomice sau hidrogenice, ca și goana nestăvilită după înarmări și creieri de baze militare pretutindeni.

Un alt pericol pentru pacea mondială îl alcătuesc problemele coreeană și germană. Poziția partizanilor păcii trebuie să fie lămurită și asupra acestor probleme, pentruca și cu privire la ele, lupta lor să fie deopotrivă de aprigă și de însuflețită. Într'adevăr, armistiiul din Coreea a fost doar un început de clarificare a problemei coreene, care a dovedit însă cu prisosință că războiul dus de Statele Unite ale Americii împotriva Republicii Populare Democratice Coreene, sub egida Națiunilor Unite, a fost încă dela început sortit eșecului. Conferința politică menită să hotărăască tratatul de pace dintre cele două părți beligerante urmează să restabilească situația de jure a Statului Popular Democrat Coreean, ca stat liber și independent, iar nu să facă din el o colonie imperialistă americană. Și, s'ar părea că partea americană încă de pe acum nu vrea să înțeleagă acest lucru. Astfel, Ki Suc Boc, reprezentantul Republicii Populare Democratice Coreene la tratativele preliminare dintre cele două părți,

in legătură cu conferința politică, in declarațiile pe care le-a făcut de curând, a arătat că reprezentantul părții americane a declarat deschis, in afara ședinței, că scopul conferinței politice constă in rezolvarea problemei retragerii voluntarilor chinezi, in timp ce trupele americane trebuie să rămână in Coreea ***). Din cauza aceasta și cererea justă ca la conferința politică să participe și țări neutre ca Uniunea Sovietică, India și alte țări din Asia a fost întâmpinată cu cea mai categorică opoziție de către reprezentanții S.U.A.

In condițiile acestea, desigur că pacea este din nou periclitată in Coreea și nădejile de mai bine ale tuturor oamenilor doritori de pace sunt pe cale de a fi din nou dezamăgite. Dar Frontul Mondial al Partizanilor Păcii își va impune și asupra acest. ul punct de vedere voința sa, iar lupta hotărâtă a tuturor oamenilor iubitori de pace va ști să poalească ambițiile de clasă ale celor ce nu se pot mulțumi încă, cu profiturile de pe urma războiului din Coreea, și pe ale căror suflete de flără nu le-a impresionat căiuși de puțin sângele vărsat și imensele distrugerii de bunuri din timpul celor trei ani de război împotriva urăii popor care nu a amenințat cu nimic Statele Unite ale Americii și care nu are altă vină decât aceea că vrea să trăiască liber și să creeze condiții de viață din ce in ce mai bune, prin muncă și strădanie proprie.

Dar după cum problema coreeană reprezintă un pericol de război in Orientul îndepărtat, tot asemenea problemă germană reprezintă un pericol de război in Europa centrală.

In Iulie-August 1945, conferința dela Potsdam a șefilor celor trei guverne — al U.R.S.S., al Statelor Unite ale Americii și al Angliei au ajuns la un perfect acord cu privire la politica față de Germania învinsă. «Guvernul Sovietic a luptat in mod ferm pentru realizarea programului dela Ialta și Potsdam. Acest program prevedea in primul rând necesitatea de a face inofensivi pe cei doi agresori principali, cari au deslănțuit cei de al doilea război mondial, Germania și Japonia, de a dezarma complet aceste țări, de a nu permite ca ele să devină din nou o forță militară serioasă, de a lichida rămășițele fascismului in aceste țări și de a reorganiza întreaga lor viață pe baze democratice».

Este curios cât de repede și-au uitat foștii aliați americani și englezii, angajamentele luate la Potsdam, cu privire la Germania învinsă! Ei nu numai că nu au contribuit cu ceva la defascizarea Germaniei Apusene, care a căzut in lotul lor, ci, cu timpul au dat posibilitate reinvierii militarismului german de tip fascist, sprijinind și incurajând guvernul dela Bonn pe calea pregătirilor militare revanșarde, împotriva voinței poporului german, care este sătul de aventura hitleristă. Numai in Germania de Răsărit, datorită sprijinului dat de U.R.S.S., s'a putut pași pe calea unei adevărate democratizări, poporul german de aici devenind, sub conducerea înțeleaptă a reprezentanților săi, un popor pașnic și doritor de cele mai bune relații cu toți vecinii lui. «In timp ce economia Germaniei Occidentale servește scopurilor pregătirilor de război — zice Max Reimann, Președintele Partidului Comunist din Germania —, economia Republicii Democratice Germane urmărește satisfacerea nevoilor populației... Această economie este ferită de crize. Ea asigură omului muncitor munca, deci și ziua de mâine; această economie oferă întregii populații perspectiva sigură a îmbunătățirii necontenite a situației sale materiale ****).

Câtă vreme Germania va continua să fie împărțită in două tabere, câtă vreme Germania Apuseană va fi lăsată să se înarmeze, să cultive militarismul revanșard și fascismul hitlerist, câtă vreme se va intenționa ca ea să fie transformată într'un cap de pod împotriva U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară, ea va reprezenta un adevărat focar de război in centrul Europei. Numai o Germania unită, democratică și iubitoare de pace va putea garanta liniștea in Europa și va fi un factor de civilizație și progres.

***). Vezi ziarul «Scântela», an. XXIII, Nr. 2806 (30 Oct. 1953), p. 4.

****). Vezi art. *Lupta Partidului Comunist din Germania pentru pace, democrație și unitatea țării*. In «Pentru pace trainică, pentru democrație populară», Nr. 43 (259), 1953, p. 3.

Demascarea felului în care Statele Unite ale Americii intenționează să facă din Germania Apuseană un post înaintat al său împotriva lagărului socialist, în frunte cu U.R.S.S., și lupta pentru o Germanie unită și pașnică, lată noile obiective pe care Consiliul Mondial al Partizanilor Păcii le va fixa la 23-28 Noembrie la Viena, alături de celelalte amintite mai sus, luptei nobile a partizanilor păcii din lumea întreagă.

REDACTIA

ALEGERILE DE DEPUTAȚI PENTRU SFATURILE POPULARE

La 25 Septembrie a.c., ziarele au publicat Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române cu privire la alegerea deputaților în Sfaturile Populare.

Printr'un Decret ulterior, data alegerilor a fost stabilită pentru ziua de 20 Decembrie 1953.

Pe temeiul Decretului menționat, la 20 Decembrie 1953 se va desfășura în întreaga țară alegerea deputaților Sfaturilor Populare regionale, raionale, orășenești și comunale, alegere care va constitui o puternică mărturie a profundului democratism al orândurii noastre de Stat.

Consecvent principiului înscris în art. 4 din Constituție, care prevede că «în Republica Populară Română, puterea aparține oamenilor muncii dela orașe și sate, care o exercită prin Marea Adunare Națională și Sfaturile Populare» —, Decretul pentru alegerea deputaților în Sfaturile Populare oglindește, prin fiecare din dispozițiunile sale, marile libertăți cucerite de poporul nostru.

Creierea Sfaturilor Populare a marcat o etapă principală pe drumul construirii statului democrat popular. Sfaturile Populare au corespuns necesității de a se atrage mase cât mai largi în conducerea treburilor obștești, aceasta fiind calea pe care se putea împlini sarcina esențială a întăririi statului de democrație populară.

Organe locale ale puterii de stat, Sfaturile Populare și-au dovedit — în cursul existenței lor — marea superioritate față de vechile organe administrative ale regimurilor burgheze.

Atrăgând în conducerea treburilor obștești păturile cele mai largi ale populației, ele au făcut posibilă folosirea tuturor experiențelor și aducerea la îndeplinire a tuturor bunelor inițiative care — sub trecutele regimuri de crâncenă exploatare a omului — rămăneau necunoscute, în dauna maselor largi populare.

Deputații Sfaturilor Populare, care vor fi aleși la 20 Decembrie 1953, vor avea de îndeplinit sarcini deosebit de importante, între acestea numărându-se la loc de frunte îndatorirea de a traduce în viață măsurile Guvernului privind dezvoltarea economiei naționale și ridicarea nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. Față de importanța sarcinilor ce le stau în față, viitorii deputați ai Sfaturilor Populare vor trebui deci să fie aleși dintre elementele cele mai devotate cauzel poporului, din-

tre acei oameni care prin dragostea lor față de popor și cunoașterea în amănunt a nevoilor și resurselor locale — pot asigura îndeplinirea cu succes a măsurilor inițiate în ultima vreme de Partid și Guvernul Republicii Populare Române.

Dispozițiunile Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale chează și iesc alegerea unor deputați în Sfaturile Populare, care să corespundă pe de-a-ntregul și în cea mai largă măsură acestor sarcini.

Prin Decretul menționat se stabilește un sistem electoral conform cu prevederile Constituției noastre, votată de Marea Adunare Națională anul trecut.

Alegerile pentru Sfaturile Populare — primele alegeri ce se vor face după adoptarea noii Constituții — vor fi făcute prin vot universal. Au drept de vot toți oamenii muncii, cetățeni ai Republicii Populare Române, care au împlinit vârsta de 18 ani, fără deosebire de rasă sau de naționalitate, sex, religie, grad de cultură, profesiune, durata domiciliului în localitatea respectivă, etc.

Singurii exceptați sunt cei condamnați prin hotărâre judecătorească la pierderea dreptului electoral, cei lipsiți de facultățile mintale și cei declarați nedemni prin lege. Poate fi ales orice cetățean cu drept de vot, care a împlinit vârsta de 23 ani.

Decretul actual prevede — în mod just — o lărgire a dreptului de vot, precizând că vor putea vota acei cetățeni din categoria foștilor exploataitori și a elementelor capitaliste dela orașe și sate, care au luptat pe frontul anti-hitlerist, au sprijinit mișcarea revoluționară și anti-fascistă, sunt părinți, frați sau surori ai militarilor forțelor armate, sunt preoți și învățători, elevi și studenți aflați în școli, institute, universități, sau desfășoară o activitate științifică, tehnică și artistică în folosul poporului.

Este deci limpede că absolut nimeni dintre cei care demonstrează că s'au integrat efortului colectiv pe care întregul nostru popor îl face în scopul întăririi Patriei noastre dragi, nu este privat de dreptul de a alege și de a fi ales.

În conformitate cu prevederile Constituției, alegerile se fac prin vot egal, femeile având aceleași drepturi de a alege și de a fi alese, ca și bărbații. Votul este direct, fiecare alegător participând în mod nemijlocit la alegeri. Dispozițiunile Decretului garantează pe deplin secretul votului.

Fiecare din prevederile Decretului pentru alegerea de deputați în Sfaturile Populare, publicat în ziare la data de 25 Septembrie 1953, învederează în chip luminos enorma deosebire dintre grija pe care o arată regimul nostru de democrație populară față de cetățenii săi și față de dreptul acestora de a alege și de a fi aleși și metodele samavolnice folosite în prezent în țările capitaliste, iar în trecut de regimul burghez din țara noastră, pentru a smulge oamenilor muncii orice umbră de drept de a se amesteca în conducerea treburilor obștești, prin practicarea unei întregi game de înșelăciuni și samavolnicii. Este proaspăt în amintirea fiecărui dintre cetățenii țării noastre că legile electorale ale regimului burghezo-mosieresc cuprindeau tot felul de rezerve și dispozițiuni potrivnice principiilor democratice și că — mai mult decât atât —, chiar și acele enunțări demagogice ale unor principii democratice cuprinse în ele, erau nesocotite în practică.

Cu totul altfel stau lucrurile azi în țara noastră.

Decretul pentru alegerea de deputați în Sfaturile Populare, ca de altfel toate legile și decretul elaborate de statul nostru de democrație populară, — se caracterizează prin aceea că el nu se mărginește la afirmarea platonice a unor drepturi, ci fixează centrul de greutate pe garantarea efectivă a exercitării drepturilor cetățenești.

Pentru ca nicio abatere dela prevederile Decretului să nu fie posibilă și deci, pentru ca drepturile cetățenești înscrise în el să fie traduse în viață întocmai, toți cetățenii cu adevărat iubitori de Patrie să se alăture acțiunii de lămurire a maselor largi populare, acțiunii care va consta în aplicarea prevederilor legii electorale, în popularizarea marior realizări ale regimului de democrație populară pe plan național și local, în lămurirea situației internaționale, în scoaterea în evidență pe bază de exemple concrete a superiorității regimului de democrație populară față de putreda «democrație» burgheză, care alunecă spre fascism.

Campania pentru alegerea de deputați ai Sfatului Populare va constitui o nouă manifestare a sprijinului necondiționat pe care poporul român îl acordă politicii externe de pace a Partidului și Guvernului, o expresie a hotărârii nestrămutate a poporului nostru de a apăra pacea, alături de toate celelalte popoare iubitoare de pace, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Munca de lămurire — în cursul campaniei electorale — trebuie implementată cu lămurirea documentată a sarcinilor și perspectivelor ce decurg pentru fiecare ramură de producție, pentru fiecare raion și regiune, din măsurile adoptate de Partid și Guvern în vederea creerii unui nou avânt al economiei naționale și îmbunătățirii nivelului de trai al populației muncitoare.

Acțiunea de lămurire a maselor largi populare nu trebuie să ocolească lipsurile și greutățile întâlnite în activitatea desfășurată până acum de Sfaturile Populare, pentru ca astfel toți cetățenii conștiinței ai țării să poată fi mobilizați în vederea înălturării lipsurilor și greutăților constatate.

Pregătirea alegerilor constituie un prilej de bilanț al activității Sfatului Populare, de desvăluire cu ajutorul maselor a lipsurilor și greșelilor existente și de luare de măsuri în vederea lichidării lor. Larga stimulare a criticii juste — în timpul campaniei electorale — este menită să contribuie la îmbunătățirea activității Sfatului Populare, la întărirea în popor a conștiinței de stăpân al țării, la atragerea maselor la rezolvarea treburilor obștești.

Este neîndoielnică că — împreună cu toți cei care iubesc din adâncul inimii scumpa noastră Patrie, împreună cu cei care poartă cu mândrie numele de cetățeni ai acesteia — slujitorii altarelor Sfintei noastre Biserici au de împlinit o sarcină de seamă în cadrul campaniei pentru alegerea de deputați ai Sfatului Populare.

Preoții Bisericii Ortodoxe Române, care își duc viața clipă cu clipă în mijlocul credincioșilor lor dela orașe și sate, au sarcina de a se alătura acțiunii de lămurire pe care o vor iniția și duce forurile și organizațiile locale.

În cadrul acțiunilor pe care le vor duce în acest scop, preoții Bisericii noastre trebuie să fie elemente active, prin care să poată pătrunde către credincioși cuvântul adevărului.

Ei vor trebui să arate, documentat, ce anume s'a realizat în țara aceasta din momentul în care conducerea de stat și conducerea treburilor locale a fost cucerită de clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, și ce anume perspective luminoase se deschid întregului nostru popor, prin întărirea continuă a Republicii Populare Române.

Ei vor trebui să nu scape nicio ocazie pentru a arăta credincioșilor lor că numai prin apărarea hotărîtă a drepturilor cetățenești, câștigate prin truda și sacrificiul de sânge al oamenilor muncii și prin folosirea acestor drepturi exclusiv în scopul întăririi continue a Patriei noastre, este posibilă pacea și viața tihnită și îmbelșugată a întregului popor.

Preoții Bisericii Ortodoxe Române au sarcina de frunte ca — alăturându-se acțiunilor inițiate de organizațiunile de masă locale — să lămuirească pe credincioșii lor dela orașe și sate asupra noilor măsuri luate de Guvern în scopul înfloririi continue a economiei naționale și a creșterii nivelului de trai al tuturor oamenilor muncii, arătându-le în același timp cum în țările capitaliste și în țările cوتropite de acestea, pâinea este smulsă dela gura copiilor, pentru a fi transformată în mașini și materiale de război. Ei le vor arăta drumul de lumină, de pace și de bună-stare, pe care îl străbate clipă cu clipă poporul nostru, alături de toate celelalte popoare din frontul păcii și drumul de întuneric, de război și de mizerie, pe care sunt împinse — peste voința lor — popoarele ale căror elici conducătoare s'au aliniat în frontul ațâțătorilor la un nou război.

Preoții Sfintei noastre Biserici trebuie să lucreze cu răvnă și cu dragoste alături de toți aceia care, aflați în slujba binelui și, deci, a apărării intereselor poporului — au sarcini în acțiunea de lămurire a maselor, în cadrul desfășurării campaniei electorale pentru alegerea de deputați în Sfatul Popular.

Patria noastră a devenit un adevărat șantier, în care toate forțele sunt încordate într'un singur efort: acela de a clădi — în pace — o viață fericită și îmbelșugată pentru întregul nostru popor.

În asemenea condițiuni, munca — oricare ar fi domeniul în care aceasta se desfășoară — este cu adevărat o bucurie și o cinste.

Îndeplinirea ei este o înaltă datorie patriotică pentru fiecare cetățean, iar pentru preoți și oamenii credincioși și o poruncă dumnezeiască, pe care nefucetat o amintesc Sfintele Scripturi și păstorii Bisericii noastre.

Preoții și credincioșii Sfintei noastre Biserici — îndeplinindu-și îndatoririle cetățenești ce le revin, cu toată răvna și cu toată dragostea — vor fi ținuți în mare cinste de semenii lor și vor împlini astfel una din poruncile de bază ale Bisericii noastre: dragostea de aproapele.

Lucrând astfel, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române vor contribui din plin la apărarea păcii și la întărirea Patriei noastre scumpe.

«Poporul nostru — a spus într'una din pastoralele sale înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — va putea merge mult mai repede pe calea propășirii Patriei noastre dragi, pe calea bunei stări a fiecăruia dintre noi și a tuturor, dacă ne vom îndeplini cu toții îndatoririle obștești, care — așa cum ați văzut — sunt poruncite și de învățătura Sfintei noastre Biserici.

Să nu uităm o clipă că, porunca cea dintâi a Mântuitorului este iubirea lui Dumnezeu și a semenilor noștri, și că noi toți — cei ce credem și mărturisim numele lui Hristos — năzuim spre împlinirea acestei porunci.

prin osârdia noastră întru apărarea păcii și a vieții omenirii întregi. Patria noastră este astăzi un reazim de seamă al marelui front al celor ce așără pacea. Cu cât Patria noastră va fi mai înfloritoare, mai bogată și mai puternică, vor spori și forțele apărătorilor păcii.

...Asemenea fapte sunt bine plăcute lui Dumnezeu și primite ca adevărate jertfe, după cuvântul Scripturii, care spune: «Facerea de bine să nu uități, căci la jertfe ca acestea Dumnezeu privește cu mulțumire» (Evrei XIII, 14). De aceea ne și îndeamnă Apostolul, zicând: «Și orice faceți, din suflet să faceți, ca și când ați face pentru Domnul...» (Coloseni III, 23).

Acestea vă învățăm, vă îndemnăm și vă cerem și noi, părintele vostru sufletesc. «Iar Celui ce poate să facă cu mult mai presus decât toate câte cerem noi... — după dumnezeescul cuvânt — Aceluia să fie slava în Biserică și întru Iisus Hristos, întru toate neamurile și în veacul veacului. Amin». (Efeseni III, 20-21).

Ajutând cu toată dragostea și cu toată conștiinciozitatea la munca de lămurire — în cursul campaniei electorale pentru alegerea de deputați în Sfaturile Populare; urmând sfaturile luminoase și îndemnurile înțelepte ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și ale Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, să lucrăm din toată inima, cu toată puterea pentru alegerea în Sfaturile Populare a celor mai buni fii ai poporului nostru, convingși că numai astfel împlinim voia lui Dumnezeu și ajutăm la marea operă de întărire a păcii și creștere a bune stări a tuturor oamenilor muncii.

REDACTIA

O NOUĂ HOTĂRIRE A GUVERNULUI

Ca urmare a programului de măsuri economice, stabilit de plenara lărgită din 19-20 August 1953, a Partidului Muncitoresc Român, ziarele din 27 Oct. a.c. au publicat o nouă hotărire a Guvernului, privind îmbunătățirea aprovizionării populației cu produse alimentare.

Hotărirea cuprinde măsuri amănunțite cu privire la sistemul de contractări și achiziții de animale și produse animale, aducându-se o mulțime de îmbunătățiri față de sistemul de până acum și acordându-se nenumărate avantaje gospodăriilor producătoare.

Toate aceste măsuri au de scop să cointereneze țărănimea muncitoare în creșterea și îngrășarea de animale, în sporirea producției de animale.

Noua hotărire a fost luată, ținându-se seama de posibilitățile și marile rezerve ale agriculturii noastre.

În legătură cu această hotărire a Guvernului, ziarul «Munca» din 28 Octombrie a.c. arată că:

«Ministerul Industriei Alimentare și Ministerul Industriei Ușoare vor introduce — în ce privește cumpărarea de animale și produse animale

— sistemul de contractări cu prețuri progresive și acordarea de alte avantaje. La încheierea contractelor, producătorii vor primi avansuri pentru îngrășarea animalelor și păsărilor contractate, li se vor plăti, la preluare, prețuri progresive în raport cu calitatea și sporul de greutate obținut. Producătorii care încheie contracte de vânzare de animale vor beneficia de numeroase și importante avantaje și drepturi, cum ar fi scăderea cotei de carne în raport cu cantitatea livrată prin contract, cumpărarea de produse industriale cu prețuri reduse, în cadrul comerțului de întâmpinare, precum și produse industriale special destinate producătorilor vânzătorii de animale. De asemenea, se prevede ca producătorilor care vor contracta îngrășări de bovine de calitate grase, să li se scadă din cota de cereale o anumită cantitate, sau să li se acorde la preț de stat anumite cantități de furaje în cazul când n'au de predat cote de cereale în anul respectiv.

Pentru dezvoltarea sectorului zootehnic, Hotărîrea prevede că gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole care vor contracta creșterea de animale și păsări, vor primi dela gospodăriile agricole de stat animale de reproducție și păsări, la preț de stat.

În vederea îmbunătățirii hranei la cantine, Ministerul Industriei Alimentare și Ministerul Gospodării Agricole de Stat sunt autorizate să aprovizioneze gospodăriile-anexe ale întreprinderilor și instituțiilor de Stat cu animale de reproducție pentru a le crește și îngrășa.

Hotărîrea mai prevede drepturile și avantajele de care se vor bucura producătorii contractanți pentru vânzarea de lapte sau lână, și fixează totodată prețul de achiziție la lapte. Pentru a stimula îmbunătățirea speciilor de ovine și obținerea unor cantități sporite de lână de calitate superioară, se prevăd deasemenea prețuri progresive.

Hotărîrea Guvernului și Partidului cuprinde o serie de drepturi și avantaje importante acordate țărănimii, care vor duce la sporirea producției animale și a veniturilor producătorilor și, deci, la ridicarea bunei stări materiale a ei. Datoria ei este să răspundă acestui ajutor și acestei griji arătate de statul nostru, prin intensificarea eforturilor în vederea sporirii producției de animale și a ridicării productivității acestora. Aceste măsuri creiază posibilități țărănimii muncitoare să participe mai activ la construirea socialismului, să aducă un aport sporit la ridicarea nivelului de trai al întregului popor muncitor. Ea va putea să aprovizioneze într-o măsură din ce în ce mai mare industria cu materii prime, vegetale și animale, iar populația orașenească cu produse alimentare. Îndeplinirea acestor sarcini de către țărănimia muncitoare va contribui la creșterea producției bunurilor de larg consum prin faptul că va da statului, prin sistemul de contractări și achiziții, cantități sporite de produse animale și în special de lână. Aceasta va crea posibilitatea ca prin cooperative să fie trimise la sate cantități mai mari de produse industriale, de care țărănimia muncitoare are nevoie.

Contractările și achizițiile au mare importanță pentru lărgirea schimbului între oraș și sat. Sistemul prevăzut de Hotărîrea Guvernului și Partidului constituie o pârghie puternică pentru dezvoltarea acestui schimb, pentru întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, pentru îmbunătățirea aprovizionării și ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii dela orașe și sate».

Este limpede că aplicarea acestei Hotărâri aduce mari înlesniri bunei aprovizionări a populației țării noastre. De aceea, orice om cinstit, oricare i-ar fi rostul lui de muncă în țara noastră, are datoria să sprijine traducerea în fapt a acestei Hotărâri.

Slujitorii sfintelor altare nu pot lipsi dela această mare îndatorire patriotică.

Ei sunt chemați să sprijine cu cuvântul și cu fapta aducerea la îndeplinire a înțeleptelor măsuri luate de Guvernul nostru, în scopul ridicării permanente a nivelului de trai a tuturor locuitorilor Patriei noastre.

Centrul Eparhial este încredințat că slujitorii sfintelor altare, alături de organele puterii de stat vor stărui ca această Hotărâre să fie cunoscută de toți fiii Patriei noastre, pentru traducerea în fapt a măsurilor ce se iau pentru creșterea unei abundențe de produse necesare buneii aprovizionări a populației.

PP. CC. Protoierei sunt rugați să ajute pe cucernicii preoți în cunoașterea acestor măsuri, arătând și Centrului Eparhial în ce fel au contribuit la aducerea la îndeplinire a Hotărârii amintite.

Pr. ALEXANDRU IONESCU

LUNA PRIETENIEI ROMÂNNO-SOVIETICE

MAREA ANIVERSARE

În toate orașele și satele patriei noastre, între 7 Octombrie și 7 Noiembrie s'a sărbătorit cu o nemărginită însuflețire Luna Prieteniei Româno-Sovietice.

Cu acest prilej, cetățenii patriei noastre și-au putut da seama odată mai mult, de succesele și realizările obținute de poporul nostru în construirea vieții celei noi, exprimându-și totdeauna dragostea și recunoștința lor față de marea noastră eliberatoare și sprijinitoare, prietenă și aliată, Marea Uniune Sovietică.

Au trecut mai mult de 9 ani, de când țara noastră a fost eliberată de către invincibila Armată Sovietică, de sub robia fascistă-hitleristă. În tot acest timp poporul nostru a primit un multilateral sprijin și ajutor din partea Uniunii Sovietice, pentru făurirea vieții celei noi.

Nu există domeniu de activitate în care țara noastră să nu fi primit ajutorul desinteresat și frătesc al Uniunii Sovietice.

Pe tărâm economic-cultural-științific-politic, acest sprijin ne-a fost acordat cu prisosință.

Prietenia și alianța cu Uniunea Sovietică este o prietenie și alianță a păcii, a fericirii, a bunei stări. «Viața a dovedit și dovedește în permanență — scrie ziarul Scânteia din 7 Noiembrie a. c., — că prietenia cu Uniunea Sovietică înseamnă progres, înseamnă pace și prosperitate. Ea dă poporului nostru încredere în forțele sale, încredere în viitorul fericit și luminos, pe care și-l construiește.

Cu sprijinul Uniunii Sovietice, poporul român a ajuns stăpânul destinelor sale.

Slujitorii sfințelor Altare ale bisericii străbune cunosc și recunosc acest lucru și din cugetul curat al inimilor lor au arătat și arată credincioșilor lor temeiurile, foloasele și bunele rezultate ale acestei frățești prietenii.

În toate bisericile din țara noastră s'au ținut cuvântări credincioșilor Sfintei noastre Biserici, arătându-se de către preoții deservenți respectivi legăturile de prietenie și strânsă colaborare ce există din cele mai vechi timpuri, între poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice, între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Rusă.

Trecutul bogat în fapte, care dovedesc această strânsă colaborare, este o cheazășie că viitorul va fi mai luminos, mai fericit.

Sprîjnul Bisericii Ortodoxe Ruse surori, a fost puternic în susținerea dreptei credințe în genere și a Bisericii Ortodoxe Române, în deosebi încă de acum câteva veacuri în urmă.

În prezent — între cele două Biserici Ortodoxe surori — sunt relații de strânsă și frățească colaborare pentru prosperitatea Ortodoxiei, dar mai ales în nobila și marea acțiune de apărarea păcii în lume.

Despre prietenia și alianța frățească între popoarele Uniunii Sovietice și poporul nostru, despre colaborarea sinceră între cele două Biserici Ortodoxe surori, rusă și română, despre rezultatele fericite ale sprîjnului primit din partea Uniunii Sovietice, s'au susținut conferințe cu date concrete și mai în amănunt, de o mulțime de preoți, cu prilejul conferințelor de orientare.

În cuprinsul Eparhiei noastre au vorbit despre această rodnică colaborare cucernicii preoți: I. Oporan-Chiojdeanca, raionul Cricov; I. Ionescu-raionul Fetești; N. Mitroi-Roșiori de Vede; Ilie Nițu-Domnești-Mihăilești; Emil Moisescu-Măneciu-Ungureni, Teleajen; Gh. Săvulescu-Câmpina; I. Parocescu-București; Marin Stoica-Radu, Târgoviște; Ion Măntulescu-București; P. Gongescu-Giurgiu; Gr. Erhan-Cuparu, Găești; Cosma Drăghicescu și Pavel Petrescu-Slobozia, Grig. Teianu-Snagov; N. Păslaru-Bolintin; Gh. Dudu, Marin Dana, I. Răuțescu și Gh. Cotenescu-Muscel; Dumitru Ionescu-Vârtoapele; Gh. Valahe-Călărași; Zoe Enăchescu-Pucioasa, Haralambie Popescu-Sf. Voevozi, București; D. Stoenescu-Ferentari, București; Ion Popescu-Mereni-Videle; Spirea Popescu-Zimnicea; Eugen Bacinski-Tânganu-Braniște; Procopie Bădescu-Atârnați II Buftea-Răcari; Mihail Șerpoianu-Podeanu, București; I. Părălanu-Rădovanu, Oltenița, etc.

În ziua de 5 Noembrie a. c., la Institutul Teologic din București — în prezența I. P. S. Patriarh Justinian, a P. S. Theotist, vicar patriarhal și rector al Institutului, a P. C. Profesorilor, a P. C. Consilierii Patriarhali și Arhiepiscopali, a o mulțime de preoți din Capitală, în frunte cu P. C. Protoerei respectivi, a preoților cursiști din seria XVII, a salariaților Administrației Patriarhale și ai Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, a studenților în teologie, — P. C. Profesor Gh. Moisescu, a ținut o documentată cuvântare arătând legăturile strânse de frățească colaborare din trecut și din prezent între popoarele Uniunii Sovietice și poporul român, între Bisericile Ortodoxe Rusă și Română, cum și perspectivele de viitor ale acestei sincere colaborări și prietenii în cauza apărării păcii, în făurirea vieții celei noi.

Luna Prieteniei Româno-Sovietice s'a încheiat cu sărbătorirea de către întreg poporul român, a celei de a 36-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. «Principiile proclamate de Revoluția din Octombrie au devenit astăzi o forță gigantică care unește strâs puternicul lagăr al Socialismului și democrației care mobilizează noi și noi milioane de oameni al muncii în lupta plină de abnegație pentru libertate și progres». (C. E. Vorosilov: raportul la ședința solemnă din Moscova, consacrată celei de a 36-a aniversări, a Mării Revoluții Socialiste din Octombrie).

Intr'adevăr «există evenimente istorice care strălucesc cu atât mai puternic cu cât trecerea anilor scoate mai bogat la iveală urmările și roadele lor. Istoria nu cunoaște evenimente, care să se poată compara în însemnătate cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a deschis

omenirii o eră nouă, luminându-i cu putere tot mai mare calea desrobirii, calea spre o viață liberă, plină de bucurii spre cele mai înalte culmi ale civilizației» — (Sorin Toma — cuvântare rostită la Adunarea solemnă din Capitală la a 36-a Aniversare a Marii Revoluții din Octombrie).

Orânduirea sovietică, ce a luat ființă acum 36 ani, ca urmare a victoriei Revoluției din Octombrie, crește și se întărește cu fiecare an.

Astăzi, «Uniunea Sovietică constituie exemplul luminos al unei societăți, în care roadele muncii poporului slujesc nu la sporirea profiturilor urzii pumn de exploataatori, ci la asigurarea satisfacerii maxime a nevoilor mereu crescânde ale poporului. (S. Toma, op. cit.).

Orânduirea Sovietică are an de an o influență tot mai mare asupra a milioane și milioane de oameni din toate părțile lumii; Uniunea Sovietică este farul călăuzitor al tuturor oamenilor cinstiți din lume, cari luptă pentru progres, pentru libertate, pentru pace.

Linia generală în domeniul politicii externe a U.R.S.S., este cauza întăririi păcii și asigurării securității popoarelor.

Pentru U.R.S.S., cauza apărării păcii nu este o problemă de tactică și de manevră diplomatică, ci este o acțiune sinceră și devotată pentru binele și prosperitatea omenirii.

Poporul român — stăpân pe destinul său — cu sprijinul Uniunii Sovietice — s'a integrat și el în tabăra celor ce luptă pentru această sfântă și mare cauză.

În făurirea vieții celei noi, alimentându-se mereu din forțele necercate ale prieteniei și alianței cu Uniunea Sovietică — poporul nostru pășeste cu hotărâre în marele front al popoarelor iubitoare de pace privind cu deplină încredere viitorul luminos și fericit al tuturor fillor patriei noastre.

Slujitorii Sfintei Biserici Ortodoxe Române, în frunte cu conducătorii ei și cu I.P.S. Patriarh Justinian, sprijină cu devotament făurirea acestei vieți noi.

Trăiască în veci Prietenia Româno-Sovietică!

REDAȚIA

UN MARE PATRIOT, UN MARE CĂRTURAR, UN LUPTĂTOR INFOCAT PENTRU PRIETENIA ROMÂNNO-RUSA

Străvechi și adânci sunt rădăcinile prieteniei poporului nostru cu Marele Popor Rus. Dealungul veacurilor s'au făcut și s'au cimentat, între poporul român și poporul rus, multe și frățești legături — economice, politice, culturale, religioase, etc. — legături care au constituit pentru țara noastră tot atâția factori de progres. Aceste legături s'au dezvoltat și s'au întărit, în curgerea vremii, pe baza intereselor comune, pe baza luptelor comune purtate împotriva cotropitorilor străini. Faptele arată

că, în momentele de răscruce ale istoriei sale, în lupta sa pentru neamțărare, poporul nostru s'a bucurat în mod consecvent de ajutorul puternic al poporului vecin și frate dela Răsărit.

Intre marii noștri înaintași — care au avut viziunea clară a destinelor istorice ale poporului nostru și care ne-au lăsat îndemnul de a căuta statornic prietenia și sprijinul marelui popor rus, singura cale pe care ne putem cuceri libertatea și independența națională — se numără și **Dimitrie Cantemir**, domnul Moldovei. «Scriitor, compozitor, muzicolog și arhitect; etnograf, istoric și sociolog; filosof și geograf; orientalist; matematician; pol glot — greacă, latină, slavonă, turcă, arabă, țersană, italiană, franceză, rusă, polonă; domn moldav, consilier intim al țarului rusesc, principe al Impriului roman, academician berlinez, luptător pentru poporul și țara pe care le iubea până la sacrificiu. — **Dimitrie Cantemir** e personalitatea de faimă mondială, care adeverește vorba plină de mândrie a cronicarului: «Nasc și în Moldova oameni!».

Dimitrie Cantemir — fiul lui **Constantin Vodă Cantemir**, pe care cronicarii îl socoteau «om de țară, moldovan drept» — s'a născut la 26 Octombrie 1673, adică acum 280 de ani în urmă. Pe acea vreme, — grea și amarnică era soarta norodului de jos, pe grumajii căruia apăseau împovărător și jugul boieresc și jugul stăpânirii turcești. Poporul și patrioții luminați își dădeau limpede seama că trebuiau scuturate deopotrivă și robia boierească și prădalnica cotropire turcească. Dar că mai întâi, de turci trebuiau să se mântuiască, cărora povarnic tribut le plăteau și multe alte angarale mai dădeau.

Toate aceste dureri ale norodului, **Dimitrie Cantemir** le cunoștea foarte bine, el însuși fiind nevoit să petreacă dela 1688, până la 1710, între turci, la Constantinopol, o bună parte din acest răstimp ca zălog pentru credința tatălui său față de «Sublima Poartă». «Inzeștriat cu o inteligență excepțională, având un ascuțit spirit de observație și folosind prilejul oferit de a cunoaște în adâncime contradicțiile grave din sânul clasei dominante a statului parazit militaro-otoman, **Cantemir** a știut descifra limpede procesul de disoluție a imperiului format din jafuri și cotropiri». Pe de altă parte, tot mai grele și mai dese erau loviturile pe care stăpânirea otomană le primea la fruntariile ei, din partea Rusiei, marea putere care începuse a se afirma din ce în ce mai hotărîtor în Europa.

Pe la sfârșitul anului 1710 — după ce trăise 22 de ani în imperiul otoman, unde ajunsese chiar capuchehae (agent diplomatic) la Poartă — **Dimitrie Cantemir** este ridicat de turci în scaunul de domn al Moldovei, având acestă incredințarea că timpul petrecut de el în sânul înaltei societăți turcești, l-ar fi transformat într'un instrument docil al opresiunii otomane în Moldova. Socotelile acestea s'au dovedit, însă, profund greșite. Căci «**Dimitrie Cantemir** a fost un domn luminat care, ascultând îndemnul strămoșilor din criptele Putnei sau Pobrătei și plecând urechia la glasul poporului, a dus singura politică menită să elibereze patria din robia otomană, și să-i chizăruiască independența. politica prieteniei strănse și loiale cu marele popor rus. **Cantemir** a fost omul politic care a încercat să cârmuiască soarta țării, ca un domn dublat de un om de știință, care se străduia să înțeleagă prezentul în perspectiva «hotarelor viitorului», cum spunea el atât de plastic».

Ca orice adevărat și clarvăzător om politic, Dimitrie Cantemir și-a dat seama că, pentru eliberarea patrie sale, avea de ales între forța în plină dezvoltare a Rusiei și forța în descompunere lentă a imperiului otoman. Și el a ales fără șovăire. A ales drumul pe care a mers slăvitul său înaintaș, Ștefan cel Mare, care încheiase tra nică alianță cu marele cneaz al Moscovei, Ivan al III-ea, alianță despre care acesta spusese: «Noi suntem cu Ștefan Voevod în unire și prietenie și când ne va da de știre Ștefan Voevod că turcii au pornit împotriva lui și că are nevoie de ajutorul nostru, din mila lui Dumnezeu, vom sta pentru creștinătate împotriva păgânilor turci». A ales drumul pe care a mers și Petru Rareș Voevod, care a rostit aceste cuvinte despre prietenia cu poporul rus: «Cu această împărăție rusească se laudă toată credința ortodoxă și speră... să se elibereze de sub jugul stăpânului turcesc». A ales drumul lui Ion Vodă «cel Cumplit», Aron Vodă, Ștefan Răzvan și Mihai Viteazul, care — în lupta poporului nostru pentru dezrobirea de sub jugul turcesc — au primit «ajutor tare» dela cazacii Zaporozjeni. A ales drumul pe care aveau să-l urmeze și alți domni ai Țărilor Române, despre care cronicarul Neculce relatează: «Nu numai Mihai Vodă (Racoviță) se ajunsese cu Muscalii, ci și Brâncoveanu și toată sârbimea mai înainte luase înțelegere cu Moscu și trăgeau nădejdea lui din ceas în ceas cu bucurie».

Intr'adevăr Dimitrie Cantemir — disprețuind onorurile și strălucirile făgăduite de Sublima Poartă — «aruncă legătura cu turcii și crezu mai de cuviință să meargă alături de Ruși, decât a spera în bogățiile cele înșelătoare ale Porții». De aceea, curând după înscăunare, el încheia — la 24 Aprilie 1711, la Luțk — un tratat de alianță cu Rusia lui Petru cel Mare, tratat care avea la bază condiții atât de cinstitoare, cum nu avuseseră nicicând vreunul din tratatele încheiate de Țările Române. Intre alte stipulațiuni ale acestui tratat, se prevăd și următoarele: «...Bîr să nu deie țara niciun ban; pre domn să nu-l mazilească împăratul până la moarte, și pre urmă fiii lui să fie pe carele și-or alege țara».

Toți refugiații, aflați în pribegie peste hotare, pentru credința lor față de Rusia, au fost vestiți de Cantemir să se întoarcă în Patrie, lucru pentru care a fost pârît la Poartă, spunându-se că pe toți «hainii» la Ruși «i-a slobozit și încă pe care era mai hain, l-a făcut caimacan».

Iar când a anunțat poporul, printr'un manifest, despre semnarea tratatului de alianță cu Rusia, în vederea pornirii unei lupte comune împotriva cotropitorilor turci, — mare bucurie și mult entuziasm a cuprins întregul norod. Un cronicar al vremii relatează următoarele despre în-suflețirea care a pus stăpânire pe mulțimi la aflarea acestui eveniment: «Slugile lăsau pe boieri, argații îi lăsau pe stăpâni și câtă altă prostime mulți au mers de au luat bani și s'au înscris la steaguri, mai mulți fără arme, că nu aveau de unde să mai cumpere, că și arcarii sfârșiseră arcele și săgețile ce au avut în dulapurile lor, căci făceau sulți din crângi ascuțite și pârli te la vârf...».

Cu inimile pline de nădejde și de bucurie a fost primit la Iași, Petru cel Mare cu armata sa, norodul cel mult fiind cuprins de un nestăvilut entuziasm. Căci, zice cronicarul: «...lucrul se îngroșa și țara toată era cu Muscalii». Și multă prețuire află Cantemir la Petru cel Mare, care, ca pe un prieten îl ținea și ca pe un aliat de seamă îl cinstea: «Iară când au fost să șadă împăratul la masă — ne spune Ion Neculce — n'au vrut să

șadă în capul mesei, ci au șezut în scaun lângă masă, iară în capul mesei au pus pre Dumitrașco-Vodă». Țarul Petru uimea pe români prin purtarea sa lipsită de înfumurare și prin apropierea sa cu dragoste de oamenii simpli din «prostime»: «Și îmbla — relatează cronicarul — de multe ori fie cum și numai cu două-trei slugi, de era de grija trebilor... îmbla pre gios, fără alai...».

Țara a răspuns cu avânt și inflăcărare chemării la luptă a lui Cantemir. Insemnate contingente de țărani și orașeni moldoveni s'au strâns sub drapelul eliberator înălțat de noul domn, urmaș și el al răzegieilor moldoveni. Oștile românești și cele rusești — deși au luptat cu viteje legendară — au fost totuși copleșite de puhoiul forțelor turcești. Și astfel, după bătălia dela Stănilești, din 1711, Dimitrie Cantemir împreună cu familia sa și vreo 4.000 de moldoveni se refugiază în Rusia, unde Petru cel Mare le acordă tuturor un generos azil.

Turcii — în cursul tratatelor de pace — au insistat pe lângă negociatorii ruși de a le fi predat «trădătorul» Cantemir pentru a-l suprima. Țarul a răspuns prin cuvinte care au rămas memorabile: «Aș putea să dau Turcilor toată țara până la Cursk, pentru că îmi rămâne speranța de a o recupa, dar nu pot și nici nu vreau să frâng credința și să extrădez un principe, care pentru mine și-a lăsat principatul, căci e cu neputință a repara onoarea odată ce s'a pierdut».

Lupta de dezrobire, pornită de Cantemir, a fost pierdută. Dar ea nu a fost zadarnică. Bătălia dela Stănilești, «cu tot insuccesul ei, reprezintă totuși o dată memorabilă. Cu această bătălie începe un nou șir de lupte comune ruso-române pentru înlăturarea asuprașitorilor turci, lupte care au dus mai târziu, în 1877, la cucerirea independenței de stat a României».

Dimitrie Cantemir — care încă din tinerețe și-a format o cultură serioasă cu dascăli vestiți, cultură pe care și-a adâncit-o și mai mult în contact cu școala grecească și cu strălucita cultură bizantină din Constantinopol, — a găsit, la Curtea lui Petru cel Mare, climatul prielnic pentru desfășurarea unei excepționale munci creatoare în domeniul filozofiei, artei, literaturii și mai ales al științei. Ajungând în Rusia tocmai în perioada marilor prefaceri și reforme economico-sociale, care tindeau spre lichidarea fărâmițării feudale, orizontul lui Cantemir se lărgeste, contactul său cu viața se adâncește. Cercetările sale științifice nu se mai îndreaptă spre speculațiile abstracte, străine de viață, ci spre realitatea faptelor care dau conținut dens lucrărilor sale.

Opera sa istorică a fost atât de monumentală, încât a devenit celebră în toată lumea, chiar de pe când se afla în viață. Valoarea deosebită a lucrărilor lui a fost subliniată prin alegerea sa ca membru al Academiei de Științe din Berlin (1714). Cele mai prețuite opere ale lui Cantemir sunt acelea din vremea șederii sale în Rusia. Moștenirea culturală ce ne-a lăsat-o, alcătuită cu neobosită râvnă științifică, este azi deosebit de scumpă tuturor în milor românești, care văd în principele Dimitrie pe unul din pionierii culturii noastre.

Întâia lucrare a lui Cantemir — lucrare din tinerețe — este «Divanul sau gâlceava înțeleptului cu lumea», scrisă în românește și tipărită la Iași în anul 1698, când domnea fratele său Ant'oh. Lucrarea aceasta, deși poartă amprenta influenței mistice a dascălului său, călugărul Ieremia

Cacavela, totuși apariția ei are o deosebită semnificație, prin caracterul ei filosofic și prin întrebuintarea terminologiei filosofice în limba română.

A doua lucrare a lui Cantemir, scrisă tot în românește, este «**Istoria Hieroglifică**» (1705), în care o serie din ideile sale înaintate capătă expresie, oglindind moravurile sociale și viciile dominante ale epocii aceleia. Într-o satiră usturătoare, autorul demască ferocitatea și lăcomia marilor boieri, pe care îi descrie ca pe niște animale de pradă «aducătoare de rane netămăduite», și care «de vărsarea sângelui nev novat se bucură». Pe bieții iobagi îi înfățișează ca pe niște «albine» harnice, din truda cărora trăiesc trântorii boierimii prădănice.

Într-o altă lucrare, scrisă în rusește, prin 1716, cu titlul: «**Evenimentele Cantacuzinilor și Brâncovenilor**», Cantemir critică sever pe Brâncoveanu pentru atitudinea sa îndoielnică față de Rusia, în 1711, când deși făgăduise că va participa la lupta comună împotriva Otomanilor, totuși, până la urmă, nu și-a respectat cuvântul dat.

Lucrarea intitulată «**Viața lui Constantin Cantemir**», are un caracter biografic, descriind viața și luptele tatălui său ca domn al Moldovei.

Printre lucrările sale de conținut filosofic, trebuie menționat și «**Mic(ul) tratat de logică**», care pentru vremea aceea își avea semnificația lui deosebită.

Dar opera care l-a consacrat și i-a adus reputația de savant european, este «**Istoria creșterii și decreșterii imperiului otoman**» (1714-1716), scrisă în latinește. Aceasta este lucrarea cea mai reprezentativă, pentru caracterizarea spiritului științific al lui Cantemir, lucrare tradusă curând în aproape toate limbile europene — engleză, franceză, germană, rusă, etc. — și cunoscută până la mijlocul secolului al XIX-lea, ca singura operă științifică cu privire la istoria Turciei. Voltaire, Byron și alții au scris despre Orient, sub influența acestei opere, în care Cantemir «face demonstrația — confirmată apoi de cursul istoriei — că imperiul otoman, după ce a cunoscut înainte o epocă de continuă înflorire, a intrat într-o epocă de continuă decădere, apropiindu-se de inevitabila prăbușire», care va aduce eliberarea popoarelor cotropite și subjugate de Turci. Aceste previzuni istorice îi datorează Cantemir orientarea justă a politicii țării sale, încheind alianța cu Rusia, împotriva «omului bolnav» din Bosfor.

Lucrarea sa «**Descrierea Moldovei**» (1717) «este o caldă pledoarie pentru poporul român în fața lumii întregi, o pledoarie cu atât mai avântată și mai convingătoare, mai adânc științifică, cu cât este mai pătrunsă de strădania de a reda just, obiectiv, adevărul realității. Veritabilă enciclopedie geografică, istorică, economică, politică, etnografică, folclorică, culturală, — imagine profundă și multilaterală a vieții poporului —, «**Descrierea Moldovei**» evocă, într'un stil de o claritate clasică, hotarele, apele și munții patriei, bogățiile ei naturale, apoi conturează imaginea stărilor sociale — cîmnia, boierimea și masa poporului —, odată cu obiceiurile pline de farmec ale poporului, și în fine starea culturală a țării. În fiecare pagină a cărții simți în ma caldă a omului de știință de o probitate neîndoelnică, protestul patriotului care-și dorește poporul eliberat, dragostea lui pentru peisagiul minunat al patriei, pentru virtuțile poporului și mîhnirea lui amară pentru ce este vechi și dezonorant în deprinderile oamenilor atât de dragi lui».

În aceeași lucrare, Cantemir deplânge soarta amară a țăranilor șerbi, dintre care mulți fuseseră mai înainte răzeși liberi, dar «nedreptatea boierească i-a silit să îndure jugul șerbiei». «Aș zice, — scrie Cantemir — că din toți muncitorii de pământ câți sunt în lume, cei mai săraci cu totul sunt țăranii moldoveni. Ei sunt vecini, adică șerbi ai boierilor... Țăranii pot fi puși la lucru, oricâte zile ar vrea stăpânul... Dacă stăpânul vrea să-i răpească (țăranului) ceva cu silnicie, îl bate până când țăranul îi dă de bună voie ce dorește».

O altă valoroasă lucrare — scrisă «cu dulcea dragoste de moșie» — în scopul de a atrage atenția lumii asupra Țărilor Române — este «**Hronicul vechimii Româno-Moldo-Valahilor**» (1717), operă monumentală, în care Cantemir pune problema unității poporului român, dovedind această unitate prin unitatea originii, a limbii, a datinilor și tradițiilor românești, iar — pentru a stimula avântul de luptă al Moldovenilor, alături de marele popor rus, împotriva opresiunii înrobitoare a Turcilor —, Cantemir slăvește virtuțile eroice ale străbunilor noștri, arătând că nicio jertfă nu este de prisos pentru a scutura lanțurile robiei.

În «**Studiu asupra naturii monarhiilor**» (1714), Cantemir vedește o avansată concepție despre mersul istoriei. «În schimbarea formelor de guvernământ, ca și a monarhiilor, el vede o dezvoltare lăuntrică. Ceea ce e vechi, poartă în sine germele a ceea ce e nou; fiecare formă de guvernământ se naște, se dezvoltă, apoi se descompune și apune. Tot ce există în natură se mișcă după legea naturii». Străduindu-se să înțeleagă fenomenele naturii în mișcarea lor, Cantemir ajunge să înțeleagă just și unele fenomene sociale. Căci, zice el: «Orice guvernare... trebuie să aibă un hotar, și, corespunzător cu acest adevăr pur, tot ce se dezvoltă și formează obiecte particulare concrete... trebuie să apară și să dispară, să se modifice și să se reîntruchipeze, să se nască și să moară, să aibă un sfârșit oarecare... În acest cadru, cum ne învață rațiunea și experiența, din descompunerea (moartea) unui lucru are loc zămislirea altuia... De aici, urmează în mod necesar că, în conformitate cu modul în care apar și mor, monarhiile parcurg un cerc de dezvoltare natural și invariabil..., căci Dumnezeu și natura nu fac sau nu cunosc nimic întâmplător, adică dezordonat». Prevăzând prăbușirea monarhiei otomane, Cantemir — plin de nădejde și încredere în viitorul patriei sale — exclamă: «O, dumnezeule drept, și natură rațională, îndeplinește aceasta!».

Operele și viața lui Dimitrie Cantemir vădesc o rară pasiune de cercetător și o fierbinte dragoste pentru știință, în cele mai variate ramuri ale ei. Șteea sa de adevăr a fost limpede caracterizată de el însuși, prin cuvintele: «Sufletul odihnă nu poate afla, până nu găsește adevărul, care îl cercă oricât de departe și oricât de cu trudă i-ar fi a-l nimeri». Marele critic rus, V. G. Belinski, vorbește despre Cantemir astfel: «Principele D'mitrie a fost un om învățat; el s'a ocupat cu o plăcere deosebită de istorie, era foarte iscusit în filosofie și matematică și avea cunoștințe serioase în arhitectură...». Din tinerețe și până în ceasul morții (21 August 1723), în toate strădaniile sale s'au împletit în mod armonios activitatea omului de stat și a patriotului, cu aceea omului de știință, a luptătorului pentru o cauză dreaptă, pentru eliberarea patriei sale de sub jug străin, vrând ca și prin scrierile sale, să convingă lumea întreagă despre sacrul drept la libertate al Moldovei. «Lupta lui pentru eliberarea Moldovei, ope-

rele sale închinat aceleiași țel, viziunea lui clară că numai în alianța cu Rusia, poporul român poate să scuture jugul otoman, îl așează pe Dimitrie Cantemir între cei mai de seamă luptători pentru progresul patriei noastre, pentru progresul și înțelei noastre».

În succesiunea evenimentelor istorice, viața și opera lui Dimitrie Cantemir reprezintă o etapă luminoasă, care ilustrează statornică prietenie dintre poporul nostru și marele popor rus, prietenie care dealungul veacurilor s'a adâncit și consolidat necontenit, fie prin jertfele comune în numeroasele lupte împotriva cîmpitorilor otomani, — lupte care ne-au adus independența și suveranitatea de stat a României —, fie prin continele și rodnicile schimburi culturale și economice.

Nădejile lui Dimitrie Cantemir și visul de aur al atîtor luptători și patrioți români s'au împlinit în vremea noastră, tot cu sprijinul frățesc al poporului rus, întărind voința noastră fermă de a cultiva și desvolta necontenit această mare prietenie, care ne garantează viitorul fericit al patriei și poporului nostru.

Prietenia poporului român cu marele popor rus — prietenie multi-seculară, prietenie trainică și statornică — este astăzi o tradiție scumpă a tuturor fiilor Patriei noastre, care luminează căile devenirilor noastre istorice, căle libertății, ale progresului și ale păcii.

D. V. SADEANU

E V O C Ă R I

A CINCEA ANIVERSARE A REINTREGIRII BISERICII ORTODOXE ROMANE DIN ARDEAL

21 Octombrie 1948—21 Octombrie 1953: cinci ani de când, în Bălgradul unității religioase ardelene de odinioară, s'a sărbătorit praznicul revenirii la vatra credinței străbune a fraților răslețiți de vitregia vremurilor, cu două veacuri și jumătate în urmă.

Intoarcerea acasă a celor ce prin uneltiri iezuite, prin urgisiri și prin deșarte făgădueli împărătești au fost desbinați din unitatea soborniceștei noastre Biserici Dreptslăvitoare, la 1700, — a constituit o dreaptă și ireversibilă reparație istorică pentru norodul dreptcredincios de pe plaiurile ardelene.

Acest act reparatoriu a fost consfințit solemn — în condițiile de libertate cucerite de poporul nostru—la 21 Octombrie 1948, prin graiul sărbătoresc a zeci de mii de credincioși și preoți, delegați de către obștea credincioasă «unită» de pe tot întinsul pământului transilvan.

La plinirea a cinci ani de când frații de aceeași obârșie și de aceeași «lege străbună» s'au îmbrățișat, cu dragostea cea dintâi, sub bolta Bisericii strămoșești Pravoslavnice, Bălgradul — «reședința de scaun a vechilor Mitropoliți ai Ardealului», — a trăit iarăși zi de sărbătoare, primind în «Catedrala Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal», sobor mare de Ierarhi, preoți și credincioși, veniți să înalțe rugăciuni de mulțumită lui Dumnezeu pentru bucuria hărăzită Ortodoxiei noastre acum cinci ani.

Au fost de față, la acest praznic aniversar, toți membrii Sfântului Sinod, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian Intregitorul., Vicarii și Consilierii tuturor Eparhiilor din țară, protopopi, preoți și mare mulțime de credincioși din toate colțurile Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului.

S'au rostit cu acest prilej adevăruri, cari vor constitui noi documente ale istoricului act săvârșit la 21 Octombrie 1948.

Toți cuvântătorii — P. F. Patriarh Justinian, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop Teofil Herineanu al Romanului și Hu-

șilor, P. C. Dr. Carol Pop, Vicarul Episcopiei Oradiei, Dl. Dr. Mihail Farcaș din Cluj și Simion Dancoș din Baia Mare — au mărturisit cu bucurie, că unitatea sufletească a tuturor fiilor Bisericii Ortodoxe Române, ierarhi, clerici și credincioși — este astăzi «deplină și desăvârșită». Și aceasta s'a săvârșit fără turburări și fără convulsii. Numai dragostea dintre frați a guvernat această plinire istorică.

«In vreme ce răpirea fraților noștri întru credință, dela sânul Bisericii Ortodoxe Române, — a spus I. P. S. Patriarh Justinian — s'a făcut prin înșelăciune, prin silnicie, prin puterea armelor, dealungul a două veacuri și jumătate, folosindu-se de oștile împărătești, prefăcând în ruine biserici și mănăstiri ortodoxe, aruncând în temnițe sau făcându-i să primească cununa muceniciei pe mulți dintre cei ce-și apărau credința și vărsând râuri de lacrimi și de sânge pe tot întinsul pământului transilvan — refacerea unității noastre sufletești s'a săvârșit doar în câțiva ani, și n'a prilejuit decât bucurie nemărginită. Singurele lacrimi, care au umezit ochii în zilele reîntoarcerii la sânul Bisericii mame, au fost lacrimile curate și senine ale bucuriei, ale visului împlinit. Privind în urmă, noi putem să rostim cu conștiința curată, cuvintele Apostolului: «N'am năpăstuit pe nimeni, n'am vătămat pe nimeni, n'am nedreptățit pe nimeni... Cum v'am spus înainte: sunteți în inima noastră» (II Corinteni VII, 2-3).

«Astăzi când se împlinesc cinci ani dela Reîntregirea Bisericii Românești din Ardeal — a declarat Prea Sfințitul Teofil Herineanu, fost preot unit — conștiința noastră ne poruncește să mărturisim răspicat și cu inimi înalțate, că unificarea sufletească a poporului dreptcredincios ardelean, consfințită solemn la 21 Octombrie 1948, este deplin și pentru totdeauna consolidată».

«Clerul și poporul revenit, împreună cu clerul și poporul vechi ortodox — a mărturisit P. C. Dr. Carol Pop, fost canonic unit — constituie azi un singur tot organic, un singur trup, un singur suflet, o singură unitate de gândire, de trăire și de simțire duhovnicească... De aceea, în perspectiva celor cinci ani dela revenirea noastră la vatra credinței străbune, avem datoria sfântă de a mărturisi tuturor bucuria ce ne covârșește sufletele:

«Actul Reîntregirii Bisericii Românești din Ardeal este deplin și definitiv consolidat».

Adevărul acesta — mărturisit cu tăria credinței care cheazășuește mântuirea — reprezintă ultimul hrisov pe care istoricul vremii noastre va consemna pentru posteritate actul refacerii unității religioase a românilor dreptcredincioși de pe pământul Ardealului.

Cum a fost cu puțință această plinire, într'un timp atât de scurt, după două veacuri și jumătate de desbinare?

Răspunsul nu este greu de aflat pentru cel ce cunoaște condițiile obiective, care au concurat la săvârșirea «uniri» dela 1700, ca și stările sufletești care au stăpânit inimile celor ce au fost nevoiți să semneze acel odios act și au continuat să stăpânească cugetele tuturor urmașilor lor, până în zilele noastre.

Care au fost acele condiții?

Poporul român din Ardeal se sbătea amarnic, de veacuri întregi, în cătușele celei mai crunte iobăgii, trăind în cumplită mizerie și prădălnică opresiune. El nu se bucura de niciun fel de drepturi, de niciun fel de li-

bertăți. Era robul claselor nobilitare. Poporul român era exclus dintre națiunile transilvane recunoscute, fiind doar «tolerat» ca truditore pe pământul pe care-l muncea; și aceasta numai pentru ca «să nu dispară... toți iobagi, fără de care nobilii n'ar putea trăi...».

Credința ortodoxă a românilor ardeleni era și ea numai «tolerată», fiind socotită de stăpânitorii Ardealului drept «erezie» și «idolatrie». Intr'adevăr, Dieta ardeleană hotărâ la 30 Noembrie 1566, ca «eresul (legea ortodoxă) să se lepede mai vârtos între români»; iar dacă păstorii sufletești ai norodului credincios s'ar împotrivi la aceasta, «unii ca aceia, fie Episcopi români, fie preoți sau călugări, să fie scoși din țară».

Libertatea de conștiință, proclamată de Dieta din 1573, se referea numai la cele 4 confesiuni recepte (admise): romano-catolică luterană, calvină și unitariană. Ortodoxia era pusă în afară de lege. Mai mult chiar: Dieta din 1575 declara pe români «tolerați de azi pe mâine, după bunul plac al principilor și nobililor»: «Tolerantur pro tempore usque ad beneplacitam principum ac regnicolarum». Iar în colecția de legi din 4 Martie 1669 — «*Compilatae constitutiones Transilvaniae et partium Hungariae eidem adnexarum*» — erau prevăzute dispozițiuni care urmăreau exterminarea treptată a poporului român și lichidarea Bisericii lui.

Impovărat sub o întreită iobăgie — politică, economică și religioasă — poporul român din Ardeal trăia sub jugul celei mai crude exploatare feudale.

Preoții lui ortodocși erau și ei iobagi ca și credincioșii lor.

Cultura lui — o «cultură de sate și de preoți» — nu s'a putut desvolta, ea rămânând la nivelul scăzut care convenea celor ce-i storceau vloga mai spornic la întunecul neștiinței.

Lipsit de drepturi, lipsit de libertăți, lipsit de lumina culturii, lipsit de bunuri economice, lipsit până și de «privilegiul» de a se putea închina în «legea lui», poporul român ardelean își ducea tratul în crâncenă sărăcie și în amarnică mizerie.

Aceasta era situația în care se găseau românii ardeleni, în preajma anului 1700, când asupra lor s'a năpustit furibunda tendință de dominație habsburgică a Curții dela Viena.

Curtea dela Viena ținea să pună frână spiritului dârz de independență și de autonomie politică față de Austria, și să-și consolideze puterea, educând poporul român, majoritar în Ardeal, sub ascultarea Romei papale și sub supușenia Vienei catolice.

Interesele Vienei se conjugau deci, perfect cu interesele Vaticanului; de aceea și zelul întru câștigarea românilor de partea lor, a fost atât de viu, atât de nemilos, atât de lipsit de scrupule.

Călugării iezuți și uneltele imperiale ale Curții vieneze au intrat în funcțiune cu toate armele: ademeniri, fângădueli, presiuni, amenințări. Asupra norodului credincios și, îndeosebi asupra clerului, nu a avut efect însă decât promisiunea formală a acordării unor privilegii economice și a unor drepturi și libertăți cetățenești, care — proiectate pe orizontul întunecat al deznădejzii și mizeriei lor — păreau de domeniul mirajului.

Cei 38 de protopopi care au acceptat «Unirea» cu Roma Papală — recunoscând doar pe Suveranul Pontif ca șeful lor spiritual, — s'au gândit numai la aceste «avantajii», pentru cler și popor, care urma să ușureze întrucâtva truda iobăgească a românilor ardeleni. Ei nu s'au gândit, nicio

clipă, să îngăduie inovații în învățătura de credință pe care au primit-o moștenire dela moșii și strămoșii lor.

Faimosul act dela 7/21 Octombrie 1698 este foarte precis în această privință:

«... Ne unim cu Biserica Romei..., și cu acele privileghiomuri voim să trăim, cu care trăiesc (și) mădu'ările și popii aceștii Biserici Sfânte, precum înălția sa împăratulu și coronatulu Craiul nostru, în milostenia decretumului înălției sale, ne face părtași...».

«Însă într'acest chip ne unim..., cum pre noi și pre rămășițele (urmașii) noastre, din obiceiul Besearecii noastre a Răsăritului (nimeni) să nu ne clătească. Ci toate țărămoniile, sărbătoriile, posturile, cum până acum, așa și deacum înainte să fim slobozi a le ținea... Iară de nu ne vor lăsa pre noi și rămășițele noastre întraceastă așezare, peceteile și iscăliturile noastre care am dat, să n'aibă nicio țarie».

Acestea și nu altele au fost condițiile care au stat la baza actului Unirii: a) asigurarea acelorăși «privileghiomuri» pe seama clerului și credincioșilor români, de care se bucurau și «mădu'arele și popii» Bisericii Papale; b) «slobozenia» de a păstra neștirbite, învățătura de credință, tradiția și cultul «Besearecii noastre a Răsăritului».

Privilegiile făgăduite, cu surle și cu timpane, nu au fost însă, nicio dată acordate cropsitului popor român din Ardeal.

Minciunile împărătești și amăgirile iezuite ale Vatcanului s'au dat curând în vileag.

De aceea — mărturisește istoricul maghiar de pe la jumătatea veacului al XVIII-lea, Petru Bod — «preoții românești», văzând cu vremea că nu s'au «boierit», așa cum, în naivitatea lor au sperat, ci «că tot întru aceeași stare (de mizerie) au rămas, au început a se lepăda de unire».

Iată, așa dar, că «unirea» cea despărțitoare de frați a purtat germeii disoluției, din însuși ceasul nașterii sale. Clădită pe vânt, «unirea» avea să provoace curând furtuni nebănuite în sânul norodului credincios, furtuni care aveau să se perpetueze, fără întrerupere, până în ceasul izbăvirii, — cu toate cătușele, temnițele și muceniceștile pătimiri la care erau supuși de împărat și Vatican cei ce-și apărau dreptul la viață, năzuințele istorice și credința strămoșească.

Cât a fost de șubredă această «unire» și cât de statornică, de dărză și de neclintită credința clerului și poporului credincios în «legea străbună» stău mărturie nenumăratele și eroicele răbufniri împotriva prigonitorilor «religiei strămoșești».

Dorul neîmpăcat al «întoarcerii acasă», la vatra credinței străbune, la sânul Maicii Biserici Dreptslăvitoare, nu a încetat nicio dată — de-a lungul celor două veacuri și jumătate de silnică desbinare — să ardă ca o candela sfântă în sufletul obștei credincioase «unite».

Sufletul norodului credincios ardelean — împotriva atâtor amarnice v'tregii istorice care s'au abătut asupra lui — nu s'a desbinat nicio dată. El a rămas — pe deasupra împărțirii administrative în două «strane» — unul și același în credința lui, unul în practicile lui religioase, unul în svăcnirile lui patriotice, unul în atașamentul lui neabătut față de tezaurul sacru al soborniceștii învățături pravoslavnice.

«Legea împăratului cea catolicească» — cu tot arsenalul ei de opresiune tiranică, cu toate vicleniile iezuite și cu toate «mesteșugirile ma-

monice» ale Vaticanului — nu a putut birui, nici stinge din suflete, focul sacru al «legii străbune».

Cine poate uita falanga eroică a atâtor preoți, călugări, credincioși și chiar Episcopi, care au ridicat vajnică împotriva virei contra siluitorilor dreptei credințe, chiar pe prețul vieții lor?

Cine nu-și amintește de slăvitul Ioan Țirca, — cel ales Episcop de norod, în locul năimitului, sperjurului și blasfematorului Atanasie Anghel — ale cărui proteste vehemente contra «uniri» l-au speriat într'atâta pe vânzătorul «Satanasie», încât s'a lepădat de «unire» pentru o bucată de vreme?

Cine nu înch'ină un gând curat protopopului Nicolae din Balomir, care — părăsind, la 1748, «unirea» și revenind în alvia dreptei credințe — a trebuit să fugă din Ardeal și să caute adăpost pentru sine și sprijin pentru poporul obidit, tocmai la Moscova Pravoslavnică?

Cine nu cunoaște jertfele și neasemuitele pătimiri ale preotului Ioan Molnar Piuaru din Sadu-Sibiu, ale călugărului Sofronie din Cioara, ale părintelui Ioan din Galeș, ale preotului Măcinic din Sibiel, ale ieromonahului Nicodim, din părțile Făgărașului, ale popii Ioan din Aciliu și ale atâtor alți apărători ai «legii străbune», care au luptat cu neînduplecare pentru a izbăvi Ardealul «de iobăgie și de «unire».

Dușmani neînduplecați ai «unirii» și ai infiltrațiilor vaticane în viața norodului credincios ardelean s'au arătat aproape toți marii cărturari ai Blajului însuși, care — făcându-se exponenții vrerilor populare — au dat glas dorului de refacere a unității bisericești a obștei românești din Transilvania. Printre aceștia se numără marii furi culturale ale «uniților», ca: Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior, Inocențiu Micu-Klein și atâția alții, care au apărat cu fermitate «legea grecească» în care s'au înch'inat dintru începuturi «toți moșii și strămoșii noștri».

Astfel, Gheorghe Șincai, scriind în Cronica sa despre «unire», spune: «Care «unire» n'au stat, nici stă din alta, fără numai să nu clevețim pre cei ce se țin de Biserica Romei, pentru obiceiurile lor, iar noi Români să ținem obiceiurile Bisericii Răsăritului, și latini încă să nu ne clevețească pre noi, căci celea patru ponturi, care sânt între uniți și neuniți (cu ertare să fie zis de mine), necum să le scie Români cei proști și neînvațați, dară (chiar) dintre cărturarii românesci, încă mulți nu le înțeleg, ci numai pleve vorbesc, neînțelegând unul pe altul».

Și același Șincai, — vrând să arate modul în care au fost amăgiți Români spre «unire» și scopurile urmărite de Vatican, adaugă: «căci latinilor destul le este, că înșelând pre Români în partea lor, au putut învinge cu numărul pre calvini, care.. erau cei mai tari în timpul acela».

Apărând pe Români uniți de «încălecarea» Vaticanului, care voia să le impună acestora hotărârile Sinodului catolic dela Trident, — Petru Maior face precizarea, că «la tocmalele bisericești» ale aceluia Sobor, niciun român — ca cei ce sânt de lege grecească — nu sânt supuși», deoarece ei, «cu acea tocmală se făcură uniți ca nici la un obicei de al popistașilor, nimenea să nu-i silească: nice alții, nice Vlădica».

Demascând încercările iezuiților de a înstrăina dragostea românilor de «legea strămoșească», Gheorghe Șincai spune: «Dintru acestea poți culege cât s'au nevoit dușmanii, spre stricarea neamului românesc... Ie-

zuiții încă așa lucrau pentru folosul rumânilor, ca ei apoi să oblăduiască preste rumâni...».

Și, de asemenea, «iubitorul de neamul său», Episcopul martir **Inocențiu Micu-Klein** — într'un memoriu trimis împărătesei Maria Terezia, la 25 Noembrie 1743 — dă pe față, cu mucenicească îndrăsneală, toate «meșteșugurile» și «hiclesugurile» Vaticanului și ale Curții dela Viena, care făceau presiuni de tot felul ca pe succesorii lui în scaun, «să-i supună jurisdicției celor de rit latin, ca astfel să nu mai fie nimenea, care să mai poată, ori să mai cuteze a apăra clerul și națiunea rumână...».

Iar atunci când magnații Ardealului i-au făcut Vlădicului Inocențiu imputarea, că «clerul și poporul român nu sunt uniți din inimă» — lucru care, dealtfel, nu constituia pentru nimeni un secret — el le-a răspuns cu demnitatea și asprimea care totdeauna înveșmântează adevărul: «Eu și clerul meu ne-am unit sub condiția de a obține acele beneficii și foloase de care se bucură romano-catolicii; în caz contrar, clerul stă la îndoială; și dacă nu ni se dau, suntem gata să ne facem și turci!»

Cu sufletul întunecat de obidă și amărăciune, Inocențiu Micu-Klein — conștient că «unirea nu e bună» și că ea nu a adus niciun folos rumânilor, ci numai spre «stricarea lor s'a săvârșit» — a chemat la Blaj, în ziua de 25 Iunie 1744, mulțime mare de cler și popor, și i-a sfătuit părintește să se lepede de «unire». Apoi și-a părăsit scaunul vlădicesc, plecând în pribegie, departe de țară și sfârșindu-și zilele, în neagră mizerie, la Roma. «**Rumâni** — mărturisește **Petru Maior** — mult s'au mâhnit atunci și începură a se lăsa de unire».

Și pentru ca nimenea să nu aibă vreo îndoială asupra motivelor reale ale plecării din țară a Vlădicului Inocențiu, ca și asupra credinței personale a acestuia despre «uniție», — **Samuil Micu** a consemnat în scris pentru contemporani și pentru viitorime, următoarele:

«Intr'aceea, în popor se auzea așa cuvinte: cum că Klein pentru acelea au ieșit din țeară, pentru că au văzut că unirea nu e bună, și i-au părut rău că a unit atâta mulțime de suflete; din carea pricină se întorceau la neunire».

Statornica hotărâre a Rumânilor uniți de a se întoarce la vatra credinței strămoșești s'a manifestat fără întrerupere, cu toate împotrivirile și prigoanele împărătești: «**Rumâni** — ne spune **Gheorghe Șincai** — au început a se lepăda de unire, a pofti preoți neuniți carii să le slujească, pentru carea apoi multe baiuri și nevoi au avut de îndurat...».

Incercările mereu repetate ale iezuiților de a introduce învățături străine în tezaurul de credință al obștei românești, «multora dintre Rumâni — ne arată **Petru Maior** — scârbă nouă le făcea de Unirea făcută... De aceea socoteau că mai bine va fi de cu vreme să rumpă unirea cea făcută... Așa că acuma cu gloata și cu larmă au început a scădea dela Unire, ba încă și a face silă celor ce vreau a rămâne în Unire...».

Socotind «unirea» o «pacoste», **Petru Maior** — văzând grelele suferințe ale norodului credincios — inițiază, la 1798, convocarea în Blaj, a unui Congres național al preoțimii unite și neunite, care urma să «desfacă unirea făcută». Congresul, însă, nu a avut loc, fiind interzis de stăpânitorii vremii. Iar **Petru Maior**, desnădăjduit că «visul neamului» său a rămas neîmplinit — a părăsit Ardealul, ducându-se în exil la Buda.

Cu deosebită vigoare s'a manifestat conștiința unității sufletești a Românilor din Ardeal, și la Marea Adunare Națională din 1848, de pe Câmpia Libertății de lângă Blaj. Alexandru Papiu-Iarian, Simion Bărnuțiu, August Treboniu-Iarian și alte personalități reprezentative ale Bisericii Unite, au subliniat — ca pe un «imperativ național» — necesitatea refacerii unității de credință a poporului român, prin revenirea uniților în sânul Bisericii Ortodoxe.

Ecourile acestei chemări a marilor tribuni ardeleni au fost imense în mijlocul poporului credincios. Episcopul unit din Oradea, Vasile Erdelyi, mărturisește cu groază, în August 1850, că multe sate din Ardeal «au părăsit unirea», pentru că «la Adunarea Națională din Blaj, 40.000 de români au decretat să smulgă din unire pe toți greco-catolicii și să-i unească în «schismă», supt un singur mitropolit».

Iată, așa dar, atâtea mărturii care dovedesc, că conștiința unității sufletești, a unității de năzuințe istorice și a unității întru soborniceasca credință a Răsăritului, nu s'a stins niciodată în inima clerului și norodului credincios ardelean.

Desbinarea dela 1700 nu a prins rădăcini în conștiința obștei credincioase. Pe deasupra împărțiri administrative în două «strane», «legea străbună» a trăit neîmpărțită în toate sufletele credincioșilor ardeleni. Dorul revenirii celor răslețiți în vadul milenar al dreptei credințe nu s'a împuținat nicicând, în cei 250 de ani de silnică și nefirească desbinare.

Dacă visul de aur al atâtor generații de patrioți ardeleni nu s'a înfăptuit mai de vreme, aceasta se datorește numai faptului, că nu au existat condițiile obiective pentru o asemenea împlinire.

Bunul Dumnezeu — care ne-a cercat tăria credinței noastre cu două veacuri și jumătate de osândă despărțitoare de frați — a rânduit ca împlinirea dorului nestins al moșilor și strămoșilor noștri, de a se elibera din cătușele Vaticanului, să se înfăptuiască după eliberarea întregului nostru popor din jugul greu al atâtor stăpâni și asupritori ai unui trecut apus pentru totdeauna.

Drepturile și libertățile democratice cucerite de poporul nostru s'au revărsat bogat asupra tuturor credințelor religioase din Republica Populară Română. Libertatea de conștiință și libertatea religioasă, asigurate de regimul nostru democrat popular, prin Constituție, tuturor închinătorilor din Republica Populară Română, a dat putință obștei credincioase greco-catolice să-și manifesteze liber dorul ei de veacuri de a reveni în lăcașul credinței strămoșești, scuturându-și pentru totdeauna lanțurile iobăgiei spirituale, în care a fost ținută de Vatican atâta amar de vreme.

Datele înregistrate de istorie, în legătură cu reîntregirea Bisericii Românești din Ardeal, sunt cunoscute:

La 1 Octombrie 1948, 38 de preoți și protoșopi uniți — delegați ai clerului și credincioșilor de pe tot întinsul Transilvaniei, — s'au întrunit la Cluj, în sobor duhovnicesc, hotărând cu entuziasm întoarcerea la sânul Maicii Biserici Ortodoxe Române.

La 3 Octombrie 1948, aceiași 38 de reprezentanți ai obștei credincioase greco-catolice au primit — la reședința de scaun a Patriarhiei Române — binecuvântarea Sfântului Sinod și a Prea Fericitului Patriarh Justinian, pentru hotărârea lor cinstită, pentru gândul lor curat și pentru fapta lor dreptslăvitoare.

La 21 Octombrie 1948 — în Alba Iulia, într'o măreață Adunare — s'a prăznuit solemn despecetuirea actului silnic dela 7/21 Octombrie 1698, punându-se pecețile dreptei credințe pe actul sărbătoresc al Reîntregirii Bisericii strămoșești din Ardeal și de pe toate laturile românești.

La plinirea celor cinci ani, de când frații regăsiți sălășluiesc împreună sub acoperământul aceleiași Ortodoxii străbune, bucuria aniversării istoricului act dela 21 Octombrie 1948, s'a revărsat bogat în profesii de credință față de Biserica Ortodoxă Română și în mărturisiri de devotament și loialitate față de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal — realizată sub zodia libertăților democratice cucerite de poporul nostru — este și un act plinitor al poruncii Domnului Păcii, de a ne iubi unii pe alții și de a fi mereu factori de pace între oameni și noroade.

Revenirea fraților foști greco-catolici a îngăduit Bisericii noastre să aducă un nou și însemnat număr de clerici și credincioși în marele front al luptătorilor pentru pace, front în care poporul nostru întreg s'a înrolat cu hotărâre, alături de toate popoarele iubitoare de pace din lume.

Biserica Ortodoxă Română și-a dovedit, astfel, încă odată, «profundul ei patriotism și consecvența ei pe drumul adevăratei învățături creștine» a Domnului Păcii și Mântuitorului sufletelor noastre.

A cincea aniversare a Reîntregirii Bisericii noastre a fost un nou prilej pentru Ierarhii, clericii și credincioșii noștri de a-și mărturisi ferma lor hotărâre de a spori strădaniile lor în lupta sfântă pentru apărarea păcii, și de a face totul pentru ca fiecare închinător al altarelor noastre să devină luptător dârz pentru cel mai prețios bun al omenirii: **Pacea.**

REDAȚIA

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

CONSFĂTUIREA REPREZENTANȚILOR CULTELOR DIN REGIUNEA PLOEȘTI

În ziua de 24 Septembrie 1953, s'a ținut în orașul Ploești o consfătuire a slujitorilor cultelor din Regiunea Ploești.

În sala sindicatului salariaților din învățământ s'au adunat cu acest prilej PP. CC. Protoierei din Regiune, preoți romano-catolici, pastori și predicatori ai Cultelor Adventist de ziua 7-a, Creștini după Evanghelie, Baptist, Penticostal, Mozaic.

A fost prezent și P. S. Episcop Antim al Buzăului membru în Comitetul regional de luptă pentru pace.

Consfătuirea s'a ținut în cadrul Comitetului regional de luptă pentru pace, fiind prezidată de Tov. Plăcintă Tănase secretarul acestui comitet.

Prezidiul consfătuirii a fost alcătuit din următorii reprezentanți ai cultelor: Pr. Brudaru Gh. din partea cultului Romano-Catolic, Dr. Menacher: Safran, rabin din orașul Ploești, Pr. Al. Vaiculescu, Protoiereul orașului și Regiunii Ploești, D-l Bălan Leon, din partea cultului Adventist de ziua 7-a, D-l Ioan Giurea, din partea cultului Creștini după Evanghelie, D-l Leric Ioan, din partea cultului Baptist, D-l Stroe A. Gh., din partea cultului Penticostal Tov. Plăcintă Tănase, secretarul Comitetului Regional și Tov. Ilic Matei, împuternicit al Ministerului Cultelor.

Tov. Plăcintă Tănase, deschizând ședința, arată scopul acestei consfătuirii:

Frontul organizat al partizanilor păcii, se întărește tot mai mult. Roadele luptei pentru apărarea păcii în care sunt antrenați milioane de oameni cinstiți de diferite opinii, de diferite convingeri, de diferite credințe religioase, încep să se vadă. Semnarea armistițiului din Coreea, este o mare victorie a frontului partizanilor păcii. Având în vedere acest succes

cu adânc răsunet în inimile oamenilor cinstiți de pretutindeni. Comitetul Regional de luptă pentru pace al Regiunii Ploești, a socotit că este potrivit să se organizeze această consfătuire interconfesională cu reprezentanții cultelor religioase din Regiunea Ploești, pentru a se analiza munca dusă în rândurile credincioșilor și a se găsi noi mijloace pentru intensificarea luptei pentru apărarea păcii.

Anunță apoi ordinea de zi a consfătuirii:

1. Prelucrarea documentelor sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta, legată de armistițiul din Coreea, ca rezultat al acțiunii duse de popoarele lumii în lupta pentru apărarea păcii.

2. Discuții asupra metodelor celor mai potrivite în vederea participării tot mai active a credincioșilor tuturor cultelor la acțiuni practice pentru apărarea păcii.

Se dă cuvântul prietenului Leric Ioan, din partea Cultului Baptist, care face prelucrarea temei din ordinea de zi, după care încep discuțiile.

P. S. Antim, Episcopul Buzăului, a spus: «A fost prezentată o lucrare completă cu privire la documentele sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta și a importanței semnării armistițiului din Coreea, care a deschis calea pentru a se ajunge la așezarea păcii într-o parte a lumii, unde un popor a luptat eroic și a trecut prin suferințe neînchipuite, pentru apărarea independenței sale. Eu nu aș avea de adăugat nimic cu privire la această documentată expunere. Concluziile temei au trasat pentru fiecare sarcinile ce ne revin în lupta pentru apărarea păcii. Ne revine datoria să le aducem la îndeplinire. Țin să atrag serioasa luare aminte asupra rostului acestei consfătuiri. Un fapt îmbucurător este constatarea că lupta interconfesională a dispărut între cultele religioase din R. P. R. Aceasta nu s'a putut decât în vremea când cârma Statului nostru a fost luată de regimul nostru democrat-popular, care a acordat deplina libertate a cultelor. Meritul inițierii consfătuirilor cu reprezentanții Cultelor revine capului Bisericii Ortodoxe, I. P. S. Patriarh Justinian. Bucuria noastră este că acestei inițiative i s'a dat viață și astfel de consfătuiri se continuă pe tot cuprinsul Patriei noastre. Eu remarc faptul că această consfătuire a reprezentanților cultelor este bine venită, de mare folos și o înregistrez ca o mare binefacere. Discuții doctrinare nu au rost, fiindcă nu pentru aceasta ne-am întrunit aci. Colaborarea noastră se întemeiază pe un fond comun, care este înfrățirea noastră a tuturor pe tema luptei pentru pace. Am ținut să vin personal la consfătuire, împreună cu protopopii mei și să fac această mărturisire: cultul nostru ortodox este prezent la datorie. Dovada este atenția ce se dă reprezentanților Bisericii noastre, trimiși la diferite congrese legate de lupta pentru pace. Biserica Ortodoxă a înțeles rostul ei de a merge pe calea pe care merge poporul, de a fi întotdeauna cu poporul, cu credincioșii ei. Ea nu are obiective străine, care să o rupă de popor, fiindcă lucrarea ei este de a semăna pacea. Mă bucur că mi se dă prilej de a ne intensifica lucrarea. Dacă avem convingerea fermă a dreptății cauzei pentru care împreună ostenim, dacă fiecare este pătruns de apostolatul său, munca noastră va fi încununată de roade.

Eu salut această consfătuire și asigur pe toți că în calitatea mea de Episcop al Eparhiei Buzăului voi veghea ca sarcinile ce vor fi date, în vederea ducerii mai departe a luptei pentru pace, să fie duse la îndeplinire de clerul acestei Eparhii».

Pr. Morosievici P. Nicolae, din partea cultului Romano-Catolic, arată că semnarea armistițiului dela Panmunjon, este o mare victorie a partizanilor păcii. «De curând s'a întrunit Biroul Consiliului Mondial al Păcii, sub președinția lui Frederic Joliot-Curie. Aci s'a arătat din nou că ceea ce milioanele de oameni cinstiți, luptători pentru pace, trebuie să se realizeze. Increderea partizanilor păcii în victoria păcii, cu toate amenințările lui Adenauer, ale lui Li-Sân-Man, cu toate declarațiile lor războinice, rămâne nestrămutată. Acțiunea partizanilor păcii, chiar în lagărul imperialist, arată dorința camenilor de a salva pacea.

Recenta rezoluție propusă de U.R.S.S. la O.N.U., este dovada strălucită a politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice. Ideia deschiderii tratativelor își face tot mai mult loc în întreaga lume.

Ca slujitori ai Altarelor avem datoria să ne lămurim credincioșii asupra problemelor păcii, fie de pe Amvon, fie prin convorbiri particulare.

Angajamentul nostru este să lucrăm pentru pace, să sprijinim toate acțiunile legate de lupta pentru apărarea păcii».

Dr. Menachem Șafran, din partea Cultului Mozaic, a spus: «Imi exprim întreaga mea mulțumire că ne-am putut întruni din nou la această consfătuire comună. Cât de bine este ca frații să locuiască împreună! Suntem într'adevăr frați în lupta pentru apărarea păcii. Noi suntem în sărbătorile de toamnă. Am profitat de acest fapt și am scos în relief însemnătatea documentelor sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta. Am căutat să creem un spirit de înțelegere. Acest spirit de înțelegere promovează ideea tratativelor. Rolul nostru de păstori este acela de a insista asupra unei noi educații, asupra noilor idei de umanitate ce se așează la baza construirii unei lumi noi.

În acțiunea pentru apărarea păcii am căutat să fac vie în mintea credincioșilor pe care îi păstoresc, ororile fascismului și să le arăt primejdia reînvierii acestei odioase doctrine. Avem datoria să facem tot ce ne stă în putință de a împiedica politica militaristă a cercurilor agresive din Apus.

Ne luăm angajamentul de a fi la datorie, de a lupta pentru pace, de a munci pentru înflorirea patriei noastre».

Dl. Ștefănescu Ioan, din partea Cultului Adventist de ziua 7-a, a spus: „Sunt pe deplin mulțumit că mi s'a dat prilejul de a asista la această consfătuire comună, pentru a-mi lua un nou avânt în lupta pentru pace.

Lupta pentru pace este o acțiune al căreia ecou este cunoscut în lumea întreagă și este exprimat de milioane de oameni, pentru că pacea este un bun la care popoarele nu pot renunța, ea însemnând viață, libertate, progres, înfrățire. Un propoveditor al Evangheliei nu poate să privească cu pasivitate această problemă a păcii. Datoria lui este să facă totul ca norii negri să se risipească și să apară soarele păcii.

În această măreață luptă noi nu suntem singuri. După cum muntele alcătuit din pietricele fără de număr, nu poate fi clintit de furtună, tot așa muntele de granit al partizanilor păcii, format din milioane și milioane de pietre vii, va învinge războiul și pacea va triumfa. Ne angajăm a ne îndeplini datoria sfântă de a duce mai departe lupta noastră pentru apărarea păcii”.

D-l Cojea D. Vasile, din partea cultului Adventist de ziua 7-a, spune: „Am ascultat cu toată atenția tema ce ne-a fost prezentată la această

consfătuire, cum și concluziile ei practice. Noi avem datoria de a demasca în fața credincioșilor, pe care îi păstorum, uneltirile imperialiștilor americani și să facem totu! pentru ca pacea să triumfe. Orientând just pe credincioșii noștri în problemele păcii, determinându-i la acțiuni practice, ne facem datoria de îndrumători spirituali ai lor”.

P. C. Protoieru Ilie Mirică, Raionul Pucioasa a spus: „Este adevărat că prin misiunea noastră suntem luptători pentru pace, dar ar fi bine să recunoaștem că am putea face și mai mult. Să ne analizăm lipsurile și de aci să plecăm cu un nou avânt. Mobilizând conștiința credincioșilor noștri și înflăcărându-i pentru a fi dârji apărători ai păcii însemnează că ne facem datoria noastră pe deplin. Aflarea de noi metode, de noi căi în misiunea noastră, va da rezultate și mai bune pe viitor”.

P. C. Protoieru V. Hăisan, Raionul Sinaia, a arătat că una din caracteristicile adevăratului apostolat este convingerea în ceea ce propovăduim. Ne putem numi adevărați apostoli ai păcii dacă avem convingerea adâncă că dreptatea este de partea noastră și este într'adevăr de partea noastră. Ne dăm seama că chiar în Apus cei ce erau pentru război, au început să se convingă că ideea de război este perimată. Armistițiul din Coreea constituie una din roadele luptei organizate pentru apărarea păcii. Lupta pentru pace a făcut progrese însemnate la noi. La noi, în noua orânduire socială, care a așezat la temelii vieții dreptatea, motivele de nemulțumire au dispărut. În cl'matul nou, lupta pentru apărarea păcii se duce cu elan. Ne revine datoria să propovăduim dragostea de muncă, să îndemnăm credincioșii la îndeplinirea obligațiilor față de Stat. De aci vom pleca, cu un nou imbold de a ne lămuri credincioșii, de a-i îndruma pe căile păcii».

P. C. Protoieru D. Tacea, Raionul Cricov, luând cuvântul a spus: „În ordinea de zi a consfătuirii noastre s'a pus ca punct de discuție și aflarea de metode noi în vederea intensificării luptei pentru pace. Arătând aci numai ce fac eu ca persoană, nu este îndeajuns. Noi suntem păstori ai credincioșilor. În această calitate este nevoie să arătăm concret cum ne-am dus munca în rândul credincioșilor noștri și ce rezultate am obținut. Pentru noi se pune problema dacă activăm și în comitetele de luptă pentru pace, dacă în calitatea pe care o avem ne ducem munca în rândurile celor puși sub îndrumarea noastră. Pentru ca munca să fie dusă cu succes, este nevoie ca în primul rând să fim cunoscători ai problemelor noi, să fim în posesia materialului de informare și acest material ni-l pune la dispoziție Buletinul Comitetelor de Luptă pentru Pace, revista «În apărarea păcii», ziarul «Pentru pace trainică», și altele.

Dacă noi cunoaștem acest material de informare, să facem ca el să fie pus la îndemâna tuturor. Aci noi nu am venit numai să ascultăm, ci să arătăm și ce am făcut noi. În Protoieria Raionului Cricov toți preoții sunt abonați la revistele acestea și le au și credincioșii. Socotesc că este o metodă care ajută la lămurirea mase'or în problemele legate de pace. Munca noastră va fi incununată și de mai mult succes dacă toți am pune la îndemâna credincioșilor noștri un astfel de material informativ. Și mai mult, dacă reprezentanții diferitelor Culte ne-am întâlni pe teren, lucrând mână în mână pentru lămurirea credincioșilor noștri, de orice credință religioasă ar fi ei, în problema cea mai arzătoare care este apărarea păcii”.

D-l David Teodorescu, din partea cultului Creștini după Evanghelie, arată cum credincioșii răspund la acțiunile de folos obșteșc.

În acelaș sens vorbește și D-l Alex. Constantinescu, din partea aceluiaș cult.

P. C. Protopop V. Constantinescu, Raionul Ploești, scoate în relief câteva fapte petrecute recent, menite să întărească cauza apărării păcii: Întâlnirea delegației guvernamentale a R. P. D. Coreene cu Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., G. Malencov. Din cuvântarea rostită de G. Malencov, reiese răspunderea care revine tuturor forțelor iubitoare de pace. Citez: „Ele pot și trebuie să transforme armistițiul din Coreea într'un punct de plecare al unor noi eforturi menite să ducă la destinderea continuă a încordării internaționale în întreaga lume...”.

Așa dar, armistițiul din Coreea pune problema unor noi eforturi, acelea de a se ajunge la încheierea tratatului de pace. Imperialiștii americani au semnat armistițiul dar cercurile guvernamentale ale acestora nu sunt de acord cu componența și ordinea de lucru a conferinței politice prevăzută în armistițiu. Problema care se pune pentru noi este ce facem acum?

În consfătuirile din trecut, ne-am luat ca sarcină că vom merge jos în masa credincioșilor unde să ducem muncă de lămurire, pentru a face din credincioșii noștri luptători activi pentru pace. Desigur că această sarcină nu toți reprezentanții Cultelor au dus-o la îndeplinire. Este adevărat că noi suntem reprezentanți ai religiei păcii, este adevărat că Evanghelia pe care o predicăm ne poruncește să fim soli ai păcii. Dar a rămâne numai la ceea ce poruncește Biblia, și a predica numai pacea cerului, fără aplicare la viață, nu este suficient. Nu însemnează că am făcut totul pentru pace, dacă vom rămâne numai în domeniul rugăciunii, ci să punem în aplicare ceea ce ne rugăm. Lipsa de acțiuni comune în lupta pentru pace este dăunătoare. Suntem și rămânem luptători hotărâți pentru pace și ne luăm angajamentul de a ne îndeplini chemarea noastră alături de oamenii cinstiți de pretutindeni, alături de luptătorii pentru pace din Patria noastră.

Se dă cuvântul P. C. Pr. Al. Vlaiculescu, Protoiereu! orașului și Reuniunii Ploești, care spune: Din discuțiile purtate în această consfătuire comună, a reeșit hotărârea de a apăra pacea alături de diferitele categorii de oameni cinstiți de pretutindeni, a reeșit că acolo unde se duce politica de pace, toate eforturile se îndreaptă pentru construirea unei vieți noi, mai fericite. Realizările uriașe din țara noastră sunt consecința politicii de pace a regimului nostru democrat-popular. Dacă noi reprezentanții diferitelor culte religioase, ne-am putut întâlni în consfătuiri comune, aceasta este o consecință a noii orânduiri politice din țara noastră care a făcut posibilă înlăturarea oricăror discriminări religioase. În noile condițiuni, cultele s'au putut înfrăți și reprezentanții lor și-au putut da mâna ca laolaltă să-și dea contribuția lor pentru apărarea păcii.

Pe marginea temei ce s'a prelucrat în această consfătuire, s'au făcut ample discuții. A fost subliniată marea victorie a forțelor păcii: încheierea armistițiului din Coreea. Au reeșit și angajamentele noastre și hotărârea noastră de a intensifica lupta pentru apărarea păcii, în rândurile credincioșilor noștri. A fost analizat și aportul adus de către reprezentanții diferitelor Culte religioase, participanți la sesiunea Consiliului Mondial al

Păcii dela Budapesta. Noi avem datoria să ne însușim declarațiile făcute de aceștia, să le punem în aplicare și să le predicăm fără răgaz cu cuvântul și cu fapta. Avântul în această măreață acțiune de apărare a păcii să-l luăm d'n înseși principiile ce stau la temelia credinței pe care o propovăduim și ai cărei exponenți suntem. Cine privește problema păcii cu indiferență, cine lucrează împotriva păcii, trădează chemarea sa de propovăduitor al păcii și bunevoiri între oameni.

În fața noastră stau sarcini mari legate de însăși misiunea noastră de apostoli ai păcii. Propovăduirea păcii în rândurile credincioșilor noștri, munca de informare asupra politicii de pace a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, ca și demascarea dușmanilor păcii este o sarcină de seamă ce ne revine și pe care suntem datori să o ducem la îndeplinire.

Acțiunea noastră de popularizare a documentelor sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta să o legăm de îndemnul la muncă pentru îndeplinirea obligațiilor patriotice, în vederea continuei întăriri a Patriei noastre. O sarcină imediată ce ne revine este îndemnul față de credincioșii noștri de a face la timp arăturile și însămânțările de toamnă.

Noi suntem îndrumători spirituali ai credincioșilor noștri. Dacă păstorul este pătruns de misiunea sa, dacă este de acord cu ceea ce propovăduiește, nu se poate ca turma ce i s'a încredințat spre păstorire să nu-i asculte glasul, nu se poate să nu-l urmeze.

Dela această consfătuire să plecăm cu noi forțe, cu un nou elan. Să ne ducem la îndeplinire sarcinile ce ne revin în lupta pentru măreața cauză a păcii. Inchei cu cuvintele Profetului Isaia: Pace! Pace celor de departe și celor de aproape!».

Cuvântul de încheiere îl rostește Dl. Plăcintă Tănase, secretarul Comitetului Regional, care spune: «Din discuții a reeșit o serie de părți pozitive. A reieșit hotărîrea de a vă alătura mării cauze a luptei pentru apărarea păcii, de a lupta împotriva războiului. Plecând dela politica Uniunii Sovietice, care este o politică consecventă de pace, lupta pentru pace este izvorită d'n dragostea pentru viață, pentru progres, pentru fericire.

Ne-am adunat aci să discutăm despre pace și despre căile pentru intensificarea luptei pentru pace în rândurile credincioșilor. Nimeni nu poate să-și lămurească mai bine credincioșii decât reprezentanții lor.

Consiliul Mondial al Păcii se străduiește să informeze continuu popoarele lumii asupra problemelor de actualitate, editând revista «În Apărarea Păcii».

Această revistă care prezintă un bogat și vast material de informare asupra problemelor păcii, trebuie popularizată, trebuie să pătrundă în masă.

Din consfătuirea de azi s'a putut vedea în ce măsură se străduiește să-și dea contribuția fiecare, pentru cauza apărării păcii.

Aduc mulțumiri din partea Comitetului Regional de Luptă pentru Pace, participanților la această consfătuire și care și-au manifestat dorința de a contribui și mai mult la victoria păcii.

După aceasta, consfătuirea a luat sfârșit într'o atmosferă de caldă frățietate. Fiecare a plecat cu hotărîrea fermă de a pune în aplicare învățămintele trase și de a-și duce la îndeplinire sarcinile ce le revin în lupta pentru apărarea păcii.

Pr. AL. VLAICULESCU

DESCHIDERA CURSURILOR LA ȘCOALA DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI DIN CURTEA-DE-ARGEȘ

În dimineața zilei de 5 Octombrie a.c. a avut loc festivitatea deschiderii cursurilor la Școala Medie Tehnică de Cântăreți Bisericești dela Curtea de Argeș.

În parcul Sfintei Mănăstiri a lui Neagoe Vodă Basarab și a Despinei Milița, podoaba verde a arborilor începe să se ruginească, iar trandafirii își deschid bobocii ultimelor flori. Aerul e curat, proaspăt și plin de răcoarea toamnei, sosită de pe crestele de timpuriu înalbite ale Negoifului, — și el amintind numele voevodalului ctitor dela Curtea de Argeș.

S'a anunțat că la sărbătoarea începutului de nou an școlar va lua parte Inalt Prea Sfințitul Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Un fior de bucurie reținută, care face ca strălucirea ochilor să fie mai vie și figurile să exprime nerăbdarea unui fericit eveniment, se exteriorizează la elevi, la părinții acestora, ca și la monahii, preoții și profesorii Școlii. Cei mai nou sosiți, elevii anului întâi, par cu totul curioși și parcă nedumeriți.

Elevi, părinți, monahi și profesori, toți stau rânduți în fața paraclisului, vorbind în șoaptă. Liniștea locului impresionează. Dar deodată, ca de peste stihii, răsună dangătul clopotului mare din turla paraclisului. El vestește intrarea pe poarta Sfintei Mănăstiri a automobilului marelui oaspe, atât și de atâția așteptat! Svonul de bronz al clopotelor se transformă, într'o melodie simfonică, — e cântul deschiderii Școlii și prezența marelui ei ctitor!

O nelămurită emoție stăpânește pe toți cei prezenți. Clopotele au tăcut, iar liniștea e și mai desăvârșită... O primă mașină se oprește: descinde Prea Sfințitul Iosif, Episcopul Râmnicului și Argeșului, cu silueta sa de heratic prelat dela începuturile creștinismului.

Aproape în același timp, o a doua mașină sosește, oprindu-se în dreptul scării palatului patriarhal. Binecuvântând pe cei prezenți, cu figura radioasă de zâmbet părintesc, coboară Inalt Prea Sfințitul Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Corul Școlii, cu vocile stăpânește de puternica emoție a elevilor, intonează imnul «Pre Stăpânul și Patriarhul nostru»... În acest timp, cei doi mari Prelați își dau sărutul creștinesc și frățesc...

A urmat apoi prezentarea soborului de preoți și monahi, a profesorilor Școlii, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian întreținându-se cu toată asistența, până la începerea serviciului divin.

În paraclisul Sfintei Mănăstiri, un sobor de monahi și preoți au oficiat un impresionant Te-Deum, urmat de slujba sfințirii apei. Răspunsurile au fost date de corul elevilor.

Directorul Școlii, Părintele Profesor T. Bratu, a rostit o cuvântare, salutând onorata prezență a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, ca și pe a Prea Sfințitului Iosif la această festivitate a Școlii, care intră în al doilea an de existență. Părintele director face apoi o dare de seamă asupra activității primului an de cursuri, apoi expune rostul și caracterul

acestei instituțiuni, în comparație cu vechile Școli de Cântăreți Bisericești și cu fostele Seminarii Teologice.

Vorbind de laturea tehnică a Școalei — secția ceramică —, Părintele director face o comparație între lutul din care e zidit omul și lutul care este frământat și modelat de micii meșteri ai atelierului de olărie, unde se crează forme noi, cu desene și colorit măestru. Și lutul-om, în Școala aceasta, urmează a fi modelat pentru a scoate din el — prin frământarea și modelarea de fiecare zi — un om nou, atât de necesar societății de astăzi, atât la strană cât și la altar: cântăreț și preot.

Cuvântătorul mulțumește în chip deosebit Guvernului și totdeauna Ministerului Cultelor, care fac din libertatea religioasă, garantată prin Constituție, o realitate, în sensul că statul subvenționează cu fonduri întreținerea acestor școli cultice, fără să ceară nimic în schimb, în afara de lealitate față de regimul democrației populare.

În încheiere, a arătat în mod deosebit grija și ajutorul dat sub toate formele și în toate împrejurările atât de înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, cât și de Prea Sfințitul Episcop Iosif. Termină prin a cere binecuvântarea marilor Prelați pentru munca ce începe acum la această Școală.

A răspuns apoi înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care a scos în relief misiunea Școalei și, prin urmare, misiunea elevilor și a profesorilor. A accentuat grija pentru pregătirea spirituală a elevilor, arătând că aceasta se urmărește, pe cât este posibil, chiar dela examenul de admitere în anul întâi. De aceea, în toamna acestui an, a rugat pe Prea Sfințitul Iosif să prezideze comisia de admitere dela această Școală, lucru pentru care îi mulțumește în chip deosebit. De altfel, seria de elevi din anul I a anului școlar 1953-1954, se va numi seria Prea Sfințitului Episcop Iosif.

A cerut profesorilor să urmărească, tot timpul, ca instrucțiunea să fie un mijloc pentru formarea morală a elevilor, pregătirea intelectuală-profesională să fie în armonie cu cea morală, căci ei vor fi slujitorii de mâine ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române.

Școala să fie o pepinieră de tinere mlădițe selecte, ce vor fi apoi replantate la locul potrivit, după înclinația, vocația și înzestrarea fiecăruia, — la altar, în Institutele Teologice sau la strană.

Preoți sau cântăreți, ei vor fi exemple de viață morală, dar și gospodărească, în satele din Eparhiile țării noastre. Trebuie să înceteze răul și rușinea care au bântuit în trecut: neînțelegerile și uneori conflictele regretabile dintre preot și cântăreț.

În mod deosebit, înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a insistat asupra rostului catedrei de ceramică în Școlile de Cântăreți Bisericești. Ceramica sau olăria reprezintă partea de muncă fizică, în primul rând. Munca și rugăciunea merg împreună, se completează. În al doilea rând, ceramica deschide gustul pentru frumos, deci se realizează educația estetică a elevilor. În sfârșit, prezentarea evoluției ceramicii în trecutul nostru, începând cu ceramica neolitică dela Cucuteni și trecând la Vădastra, Vidra, Boian, Ariușd, ș.a., completează cunoștințele despre istoria țării noastre. Iar cel care cunoaște trecutul acestei arte românești, frământând lutul căruia îi dă «obârșii noi», iubește munca, înțelegând să lege astfel, în chip desăvârșit, laturea teoretică de cea practică.

Apoi, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a dat sfaturi și îndemnuri, atât elevilor cât și profesorilor, pentru munca nouă ce urmează să se desfășoare între zidurile acestei Școli, I.P.S. Sa a terminat, binecuvântând și cerând ajutorul Celui Prea Înalt, pentru toți cei ce trudesc în ogrorul acestei Școli.

După aceasta, corul elevilor a executat Polihroniul, după, care, într'o ordine desăvârșită, elevi și profesori s'au îndreptat spre sălile de clasă, curate și luminoase, toate cu privirea spre sf. mănăstire, legată — ca un vrednic simbol — de legenda Meșterului Manole, — muncă și sacrificiu!

S'a făcut stropirea cu apă sfințită a sălilor de clasă, a internatului, atelierelor și cancelariilor, în vreme ce elevii primeau primele îndrumări dela profesorii ce-i vor călăuzi, în anul acesta, pe drumul cunoștințelor luminoase.

La agapa ce a avut loc sub binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, au participat preoții, monahii și profesorii Școlii. Tot timpul, într'o atmosferă de prietenie, discuțiunile s'au desfășurat în jurul problemelor bisericești și școlare, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și Prea Sfințitul Episcop Iosif dând sfaturi și îndemnuri, concretizate prin exemplele bogatelor lor experiențe.

Spre seară, P.S. Episcop Iosif, Episcopul Râmnicului și Argeșului, a plecat spre reședința P.S. Sale, la Râmnicul Vâlcei, I.P.S. Patriarh Justinian a rămas și pentru ziua următoare, continuând să inspecteze cu deamănuntul Școala, mănăstirea, parcul și șantierul care construiește zidul înconjurător al sfintei mănăstiri.

Tot timpul, I.P.S. Patriarh Justinian s'a întreținut cu elevii, personalul îngrijitor, personalul administrativ, monahii mănăstirii și profesorii Școlii, dând îndrumări și stăruind ca munca fiecăruia să fie ordonată, pentru ca să poată da rezultatele cele mai bune.

I.P.S. Patriarh Justinian a imprimat, din primele zile ale noului an școlar, ritmul viu în care urmează să se desfășoare activitatea fiecăruia în această Școală.

În după amiaza zilei de 6 Octombrie, I.P.S. Patriarh Justinian a părăsit Sf. Mănăstire a Argeșului, în svon de clopote și imnuri de rugă și urare, intonate de corul elevilor, lăsând în urmă impulsul pentru desfășurarea unei munci chibzuite, care să aducă roada cea de laudă.

Zilele de 5 și 6 Octombrie au fost zile de adevărată sărbătoare la Școala Medie Tehnică de Cântăreți Bisericești dela Curtea de Argeș, — acum când începe un nou an de muncă întru făurirea sufletească a viitorilor slujitori bisericești.

Pr. R. III E

CONFERINȚELE DE ORIENTARE PE AUGUST ȘI OCTOMBRIE

Potrivit hotărârii Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor — la sfârșitul lunii August — au avut loc conferințele protopopești de orientare, prezidate de delegații ai Centrului Eparhial, precum urmează:

P.S. Antim Nica la raioanele Snagov; P.S. Theotist la raionul Lenin; P.C. Vicar Al. Ionescu la raioanele: Sinaia, Ploești (raion și oraș), Vida, Cricov, Teleajen și Slobozia; P.C. Prof. Nicolaescu la raioanele: Stalin, Brănești și Câmpina; P.C. Prof. P. Rezuș la T. Vladimirescu și Roșiorii de Vede; P.C. Prof. Balca la raionul 1 Mai, Vârtoapele și Topoloveni; P.C. Consilier Gr. Burlușanu la raioanele: 23 August, Alexandria și Lehliu; P.C. Consilier Pașoi la raioanele Mihăilești și Răcari; P.C. Consilier Ath. Preda la raioanele N. Bălcescu, Crevedia și Pucioasa; P.C. Consilier Al. Zamfirescu la raioanele Gheorghe Gheorghiu-Dej, Călărași, Târgoviște și Muscel; P.C. Protopop Al. Vlaiculescu la raionul Urziceni; P.C. Consilier Gh. Bejgu la raioanele Grivița Roșie, Oltenița și Fetești; P.C. Consilier M. Mihăescu la raionul Vidra; P. C. Secretar Eparhial C. Hașcău la raioanele Zimnicea și Giurgiu.

Au fost de față la aceste conferințe și delegații Ministerului Cultelor, ai Sfatului Popular al raioane respective, delegații ai Comitetelor raionale de Luptă pentru pace, etc.

Tema: «23 August 1944, zi de importanță istorică în viața Statului și Bisericii noastre» a fost tratată cu multă însuflețire de către referenții respectivi. Au citit referate asupra temei 57 preoți, și au luat parte la discuții 332 preoți.

23 August August 1944 este și rămâne cea mai importantă dată în istoria patriei noastre, căci aceasta este ziua eliberării țării noastre de către glorioasa și invincibila Armată Sovietică, de sub jugul asupririi fascisto-hitleriste; 23 August 1944 marchează începutul unei vieți noi pentru cei ce muncesc dela orașe și sate; 23 August 1944 înseamnă izgonirea împilării și exploatării nemiloase, a mizeriei și a corupției; 23 August 1944 reprezintă înscăunarea definitivă în patria noastră a dreptății sociale, a unei stări, a cinstei.

Biserica Ortodoxă Română, prin slujitorii ei, la parte cu însuflețire la zidirea vieții celei noi, ce se construiește în țara noastră, sprijinind cu devotament această viață nouă, al cărei scop este pacea și înfrățirea între oameni și popoare.

Lucrările Congresului Federației Mondiale a Tineretului și desfășurarea celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie au fost urmărite cu viu interes și sprijinite de preoțimea Sfintei noastre Biserici.

În zilele de 29 Octombrie, 3, 4 și 5 Noembrie a.c., în conferințele protopopești de orientare s'a desbătut tema: «Biserica Ortodoxă sprijină năzuințele și lupta tineretului mondial pentru pace și prietenie între popoare».

Biserica Ortodoxă Română, prin slujitorii și credincioșii ei susține cu toată însuflețirea acțiunea ca pacea și prietenia între popoare să se instaureze pe suprafața întregului pământ.

În referatele și discuțiile ce s'au purtat asupra acestei teme, preoții din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor au arătat pe deoparte temele pentru care preoțimea sprijină acțiunea pentru pace și prietenie dintre popoare, iar pe de altă parte felul cum a fost sprijinită această acțiune, cu prilejul Congresului și Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie, ținut la București.

Conferințele au fost prezidate de delegații Centrului Eparhial, precum urmează:

P.S. Episcop Antim Nica a prezidat conferințele protopopești dela raioanele: Gh. Gheorghiu-Dej și Câmpina; P.S. Episcop Theotist la Sinaia; P.C. Vicar Al. Ionescu la Zimnicea și Muscel; P.C. Director I. Gagiu la Călărași și Vârtoapele; P.C. Inspector General Bisericesc V. Ștefan la orașul Ploești, Târgoviște și Vidra; P.C. Prof. Nicolaescu la raionul 1 Mai și Lehliu; P.C. Prof. Vintilă Popescu la raionul Grivița Roșie și Crevedia; P.C. Prof. Balca la raionul Lenin și Alexandria; P.C. Prof. Vl. Prelipceanu la raionul Găești; P.C. Prof. D. Fecloru la raionul Urziceni; P.C. Consilier Gr. Burlușanu la raioanele T. Vladimirescu, Snagov și Topoloveni; P.C. Consilier Ath. Preda la raionul Stalin și Pucioasa; P.C. Consilier Al. Petcu la raionul N. Bălcescu, Videle, Roșiorii de Vede și Fetești; P.C. Consilier Al. Zamfirescu la raionul

23 August, Brănești, Răcari și Cricov; P.C. Consilier Gh. Bejgu la Mihălești, Ploești (raion), Slobozia; P.C. Secretar Eparhial C. Hașcău la Giurgiu și Oltenița.

Din desbaterile acestei conferințe, ca și ale celor din trecut, preoții participanți și-au dat seama odată mai mult ce mare folos au conferințele protopopești, și cât de mult le ajută aceste conferințe pentru justa orientare de sprijinire cât mai rodnică a vieții celei noi ce se construiește în țara noastră.

REDACTIA

† PREOTUL NICOLAE POPESCU

În ziua de 11 Octombrie 1953 s'a stins din viață preotul Nicolae Popescu, în vârstă de 73 ani, fost slujitor la biserica Sf. Treime-Smârda din orașul Giurgiu.

Slujba prchodirii s'a oficiat în ziua de 14 Octombrie 1953 — Prea Cuviosul Paraschiva — în biserica Cărmidarii de Jos din București, la care funcționează ca paroh Prea Cucernicul Preot Constantin Păunescu, Protolereul raionului Vidra, ginerele defunctului.

Au luat parte un mare număr de preoți și credincioși, cari au ținut să petreacă pe ultimul drum, pe colegul, prietenul, învățătorul și părintele lor duhovnicesc.

Cu această tristă ocazie a vorbit Prea Cucernicul Preot Gheorghe Popescu, dela parohia Negustori din Capitală, care timp de 12 ani a oficiat la altarul bisericii Sf. Treime-Smârda din Giurgiu, împreună cu defunctul, scoțând în evidență personalitatea și calitățile acestuia.

«Ca preot — a spus P. C. Sa —, răposatul, cu prestața sa, cu vocea și cu talentul de a sluji, era mult stimat și apreciat de poporul drept-credincios. Totdeauna îl găseai în mijlocul păstoritorilor săi, pe care îi sfătuia, îi îndrepta cu cuvântul său de zidire duhovnicească, sau cu fapta sa.

Ca profesor a desfășurat o frumoasă activitate didactică, fiind lubit de elevi, pe care îi trata cu dragoste părintească.

Că preot s'a străduit mult pentru zidirea monumentalei biserici din orașul Giurgiu, la care a slujit apoi până la pensionare.

Ca părinte de familie s'a ostenit să dea o educație sănătoasă fiilor săi, care acum sunt elemente de valoare și cetățeni cu răspunderi în viața socială.

Iată atâtea motive, care ne fac mai mult să regretăm pierderea acestui bun părinte, pe care astăzi îl conducem la locul de veci.

A fost un om ales, ce a slujit Domnului cu vrednicie și dragoste, al cărui nume va continua să rămână viu în mintea noastră, și faptele lui vor vorbi mereu de cel ce a fost preotul Nicolae Popescu».

Diacon S. IACOBEANU

† Pr. GRIGORE IOSUB

În ziua de 15 Septembrie 1953 s'a stins din viață preotul Grigore Iosub, dela parohia Sf. Nicolae din orașul Alexandria, în urma unei lungi suferințe, spre regretul fiilor săi duhovnicești și al familiei sale, pentru care a fost un neprețuit sfetnic.

S'u născut la 30 Ianuarie 1898 în comuna Selște, raionul Vaslui dintr-o familie de țărani. După absolvirea Seminarului «Veniamin Costache» din Iași, și-a luat licența în Teologie în anul 1927. Paralel cu Facultatea de Teologie a urmat cursurile Conservatorului de Muzică din București, pe care le-a absolvit în același an, fiind tot timpul un eminent elev. Inclinațiile sale pentru muzică și însușirea de bun dirijor de cor, au făcut ca timp de câțiva ani să ducă o intensă activitate culturală, fapt pentru care a și fost distins în repetate rânduri cu premii.

Hirotonit diacon în anul 1929, a fost încredințat cu răspunderea de Consilier referent și dirijor al corului catedralei din Constanța, unde a funcționat până în anul 1933, când a fost hirotonit preot pe seama parohiei Sf. Voievozi din Slobozia Veche, regiunea București, unde, ca un neobosit păstor duhovnicesc a organizat o intensă activitate culturală.

A renovat biserica, a spălat cu propria sa mână pictura din interior a acestui monument istoric.

În anul 1940, în urma cererii sale, a fost transferat la parohia Sf. Nicolae din Alexandria, unde și-a continuat rodnică sa activitate culturală și pastorală. Și aici a organizat repararea sf. lăcaș și spălarea picturii.

Totdeauna a fost înconjurat de dragostea enoriașilor săi, pentru care a fost un adevărat duhovnic. A păstorit cu toată vrednicia, îndeplinindu-și înalta misiune de preot printr-o exemplară conștiințiozitate. A fost bun și blând și a trăi sărac, modest și cinstit.

Consumat de permanenta activitate ce a desfășurat, și de o neobosită energie pe care niciodată nu a precupețit-o, s'a stins ca o flacără, lăsând adânci regrete în sufletele enoriașilor săi și ale preoților care l-au cunoscut și apreciat.

Lasă în urmă, nemângâiați și lipsiți de părintescul sprijin doi copii, pentru care a mers până la jertfa de sine, spre a le da o educație aleasă și a-i face folositori societății.

A fost prohodit de un sobor de 16 preoți, în frunte cu P.C. Protoiereu Ilie F. Ciobănețe, al raionului Alexandria.

Despre viața și meritele defunctului a vorbit preotul pensionar Pantelimon Ionescu, delu parohia Cuv. Paraschiva din Alexandria.

Fie-i pomenirea veșnică!

ASISTENT

MULȚUMIRI

Consiliul și epitropia parohială a bisericii Sf. Nicolae și Sf. Ecaterina (Bazilescu) din Bucureștii Noi, aduce pe această cale mulțumiri tuturor autorităților pentru acordarea materialului lemnos necesar pentru gardul parcului bisericii, în lungime de 150 metri liniari.

Deasemeni mulțumește enoriașilor care au sprijinit efectuarea acestei lucrări, prin munca voluntară și contribuții bănești.

Dumnezeu să răsplătească tuturor, din darurile Sale cele bogate.

PAROHII VACANTE

Se publică, spre a fi ocupate cu noi titulari, următoarele posturi de preot, cu termen de 30 zile pentru depunerea cererilor și actelor, dela data apariției prezentei înștiințări în «Glasul Bisericii»:

1. Postul II de preot, dela parohia Sf. Nicolae din orașul Alexandria, raionul Alexandria, regiunea București.

2. Postul de paroh dela parohia Lehliu-Gară, raionul Lehliu, regiunea București.

3. Postul de paroh dela parohia T. Vladimirescu, comuna Perișoru, raionul Fetești, regiunea Constanța.
4. Postul II de preot dela parohia Găța, comuna Făcăeni, raionul Fetești, regiunea Constanța.
5. Postul de paroh dela parohia Ograda, comuna Ograda, raionul Slobozia, regiunea București.
6. Postul II de preot dela parohia Traian, comuna Traian, raionul Slobozia, regiunea București.
7. Postul de paroh dela parohia Dropia (Dragalina Nouă), raionul Călărași, regiunea București.
8. Postul de paroh dela parohia Scorțeni, comuna Mîslea, raionul Cămpina, regiunea Ploiești.
9. Postul de paroh dela parohia Anincasa, comuna Aninoasa, raionul Muscel, regiunea Pitești.

Nr. 19594/1953

SFINȚIREA BISERICII DIN BĂDEȘTI

În ziua de 20 Septembrie 1953, într-o frumoasă zi de toamnă, în satul Bădești din parohia Mozăceni, Raionul Roșiorii de Vede, Regiunea București, s'a făcut sfințirea bisericii din acea comună de către Prea Sfințitul Episcop Antim Nica, Vicar Patriarhal, înconjurat de un sobor de preoți, în frunte cu P.C. Preot Alexandru Petcu, Consilier Eparhial și CC. Preoți: Ioan Spiru, Protoiereul Raionului, Marin Rădulescu, Ion Dobrescu, Tudor Dumitrescu, Iosif Popescu, Ioan Păduroiu și Ioan Bo'descu, precum și Arhid. Iordan Niculescu, dela Catedrala Sf. Patriarhii.

Inițiativa construirii unui nou lăcaș de închinare în satul Bădești, care rămăsese fără biserică din anul 1940, o ia preotul Iosif Popescu, ca apoi, prin venirea C. Preot Păduroiu, să se desăvârșească lucrarea prin muncă și dragoste pentru lucrul cel bun.

Biserica e mică, de altfel ca și satul. Totuși, nu e mai puțin de admirat zelul celor mai puțin de 100 familii care, cu propriile lor mijloace au ridicat această biserică.

Și încă o biserică frumoasă! Tot interiorul are o frumoasă pictură în «frescă», ce impresionează prin coloritul ei, ca și prin ornamentele tradiționale, în Biserica Ortodoxă Română. Și aici constatăi aceeași grijă deosebită a I.P.S. Patriarh Justinian, pentru ca Biserica noastră să se împodobască cu vechea artă a picturii tradiționale ortodoxe, prin măsurile luate în ultimii ani.

Credincioșii întâmpină pe Prea Sfințitul Episcop Antim, căruia un enoriaș bătrân îi prezintă, după vechiul obicei, pâine și sare.

De jur împrejur izbucnește apoi din pieptul credincioșilor, cântarea: «Pre stăpânul și Arhiereul nostru», cântare care continuă până la intrarea în biserică, unde Protoiereul Raionului întâmpină pe Prea Sfințitul cu un cuvânt de bun sosire.

Se începe apoi slujba de sfințire a bisericii cu deosebită solemnitate, care impresionează adânc pe credincioși. Este o zi minunată, care cinstește

parcă evenimentul sfințirii bisericii. Oameni de toate vârstele din satele vecine, ca și din Bădești, au umplut biserica și curtea ei, dornici să asiste la slujbă.

De altfel, slujirea în sobor, în frunte cu Prea Sfințitul Antim, e un prilej rar de duhovnicească bucurie. Biserica e plină de frumoase cântări și rugăciuni, care, — rod al evlaviei credincioșilor — urcă spre cerescul tron al Mântuitorului «miros de bună mireasmă duhovnicească», ca harul Domnului să se pogoare spre sfântul lăcaș și în sufletele celor de față.

E o atmosferă care impresionează și care va rămâne în sufletele credincioșilor multă vreme.

După terminarea slujbei, P.C. Protoieru al Raionului, în numele Preoților din Protoierie, salută prezența P.S. Episcop Antim în mijlocul credincioșilor, pentru ca prin rugăciunile P. S. Sale să se sfințească biserica satului Bădești, și felicită apoi pe C. Pr. Ioan Păduroiu și pe enoriașii C. Sale cari au ridicat acest sfânt lăcaș, un nou glas în lume pentru propovăduirea păcii, a dreptății și a iubirii între oameni.

În continuare, C. Pr. Ioan Păduroiu face o dare de seamă asupra ridicării acestui sfânt lăcaș, mulțumind enoriașilor pentru râvna și dărnicia lor, pentru ridicarea bisericii. Greutățile au putut fi înfrânte prin unirea tuturor, și de aceea și de acum încolo vor rămâne uniți, participând la slujbele bisericii. Mai vorbește P.C. Pr. Iosif Popescu, apoi P.C. Pr. Alexandru Petcu, Consilier al Sf. Arhiepiscopii la secția administrativă, care ține să felicite pe ostenitorii lucrării, pentru frumoasa colaborare cu autoritățile locale; credincioșii Bisericii să fie și mai departe devotați statului, care garantează libertatea de credință a fiecăruia.

Tuturor le răspunde apoi Prea Sfințitul Episcop Antim. P.S. Sa, într-o documentată cuvântare, lămurește toate momentele sfințirii de biserică, care între altele fiind ridicate pe moaște de Sfinți Martiri, cere credincioșilor să vină să învețe din biserică «adevărul și dreptatea», «pacea și dragostea», pentru ca lumea să se asemene tot mai mult celei cerești. Și așa cum s'a spălat de orice întinăciune Sf. Masă, așa să fie și viața creștinilor, așa ca faptele lor să fie «o bună mireasmă» duhovnicească. Să umble, de aceea, în lume ca «fii ai păcii, ca fii ai ascultării», devenind nu numai buni creștini ci și buni cetățeni.

P.S. Sa aduce apoi binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian asupra credincioșilor și a C. Pr. Ioan Păduroiu, cari au ridicat cu atâta râvnă acest lăcaș, în care preotul s'a arătat «păstorul cel bun» în conducerea credincioșilor și ca un «bun chivernisitor» de podoaba casei Domnului, încât: «Vrednic va fi lucrătorul de plata sa», și la Dumnezeu și la oameni.

După terminarea solemnității, întreg poporul cântă: «Mulți ani trăiască», la intonarea Polihroniului pentru I.P.S. Patriarh și P.S. Episcop Antim, membrii Prezidiului și ai Guvernului, pentru ctitori și donatori.

Bătrânii și ctitorii bisericii au înconjurat pe P.S. Episcop Antim cu Antim, cu multă bucurie pentru frumoasele clipe trăite. P.S. Sa și-a luat rămas bun, în timp ce credincioșii cântau imnul «Pre Stăpânul și Arhiereul nostru...», urcând melodia spre cerul de unde un soare pretenos, ca o înaltă binecuvântare a cerului, îmbracă totul în lumina caldă a unui amurg frumos de toamnă.

ASISTENT

OFICIALE – ADMINISTRATIVE**ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR****MIȘCAREA PERSONALULUI****I. TRANSFERARI.****a) Preoți.**

1. *Temei Nr. 12416/1953.* Preotul Constantin Nichita, dela parohia Sf. Ioan-Vălenii de Munte, raionul Teleajen, se transferă reciproc cu preotul Nicolae Topolog, dela filiala Avrigh, parohia Oborul Nou, raionul 23 August, București, pe data de 1 August 1953.

2. *Temei Nr. 12716/1953.* Preotul Ioan N. Popescu, dela parohia Dadllov (Mihai Bravu), raionul Vidra, se transferă la parohia Vulcana Pandele, raionul Pucioasa, pe data de 1 August 1953.

3. *Temei Nr. 12716/1953.* Preotul Ioan Râmcanu, dela parohia Tudor Vladimirescu, raionul Fetești, se transferă la parohia Giurgeni din același raion, pe data de 1 August 1953.

4. *Temei Nr. 12716/1953.* Preotul Paul Păunescu, dela parohia Iernuțeni, raionul Reghin, Regiunea Autonomă Maghiară, se transferă în post de preot extratrăgător la parohia Pietroșani, raionul Zimnicea, pe data de 1 August 1953.

5. *Temei Nr. 12716/1953.* Preotul Savu M. Chiriță, dela filiala Sbolu, parohia Puțul Greci, raionul Oltenița, se transferă la parohia Clătești din același raion, pe data de 1 August 1953.

6. *Temei Nr. 13346/1953.* Preotul Const. N. Popescu, dela parohia Clocănești, raionul Răcari, se transferă reciproc cu preotul Alex. Dăscălescu, dela parohia Gura Ocniței, raionul Târgoviște, pe data de 1 August 1953.

7. *Temei Nr. 14880/1953.* Preotul Gh. Bocuț, dela parohia Tâtaru, raionul Călmățui, regiunea Galați, se transferă la parohia Cotești, raionul Muscel, pe data de 1 Septembrie 1953.

8. *Temei Nr. 16336/1953.* Preotul Gh. Roșu, dela parohia Tâtaru, raionul Crivcov, se transferă la parohia Cartierul D. Apostol, orașul Ploiești, pe data de 1 Septembrie 1953.

9. *Temei Nr. 17676/1953.* Preotul Popescu Gheorghe-Argeș, se transferă dela parohia Parcul Călărași, raionul T. Vladimirescu, la parohia Domnița Bălașa, raionul N. Bălcesdu, pe data de 1 Noembrie 1953.

10. *Temei Nr. 17676/1953.* Preotul Vladimir Bărjoveanu, dela parohia Sf. Vineri Nouă, raionul Grivița Roșie, se transferă la parohia Parcul Călărași, raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 Noembrie 1953.

11. *Temei Nr. 17676/1953.* Preotul Popescu N. Ioan, dela parohia Domnița Bălașa, raionul N. Bălcescu, se transferă la parohia Sf. Vineri Nouă, raionul Grivița Roșie, pe data de 1 Noembrie 1953.

12. *Temei Nr. 17988/1953.* Preotul Const. Popescu, dela parohia Chiselet, raionul Oltenița, se transferă la parohia Sf. Nicolae-Oltenița, pe data de 1 Nov. 1953.

13. *Temei Nr. 18052/1953.* Preotul Dârjan Const., dela parohia Scorțeni, raionul Cămpina, se transferă la parohia Zărnești II, raionul Stalin, pe data de 1 Nov. 1953.

14. *Temei Nr. 19032/1953.* Preotul Vasile Fântână, dela parohia Tonea, raionul Călărași, se transferă la parohia Ghergheleu, raionul Codăești, regiunea Iași, pe data de 1 Octotmbrie 1953.

15. *Temei Nr. 18307/1953.* Diaconul Mazăre Fănică, dela parohia Sf. Ioan din orașul Focșani, se transferă cu post cu tot, la mănăstirea Pasărea, raionul Brănești, pe data de 1 Noembrie 1953.

b) Cântăreți.

1. *Temei Nr. 11788/1953.* Cântărețul Vlada Ion, se transferă din postul de cântăreț II dela parohia Cazaci, raionul Târgoviște, în postul I de cântăreț la aceeași parohie, pe data de 1 Iulie 1953.

2. *Temei Nr. 11865/953.* Cântărețul Gh. Niță, dela parohia Butolu, raionul Găești, se transferă în postul II de cântăreț la parohia Hulubești, din același raon, pe data de 15 Iulie 1953.

3. *Temei Nr. 17172/953.* Cântărețul Ioniță N. Nicolae, se transferă din postul II de cântăreț dela parohia Glâmbocata, raionul Topoloveni, în postul I de cântăreț la aceeași parohie, pe data de 1 Noembrie 1953.

4. *Temei Nr. 18532/953.* Cântărețul Ion Costelian, dela biserica Sf. Vineri-Herascu, raionul T. Vladimirescu, București, se transferă reciproc, cu cântărețul Gh. Dumitrăchescu, dela biserica Sf. Gheorghe-Pitești, regiunea Pitești, pe data de 1 Noembrie 1953.

c) *Personal administrativ.*

1. *Temei Nr. 18834/953.* Const. Stolculescu, șofer mecanic, se transferă dela Arhiepiscopia Bucureștilor, pe data de 1 Noembrie 1953.

II. ANGAJARI ȘI INCADRARI.

a) *Preoți și diaconi.*

1. *Temei Nr. 12977/953.* Ierodiaconul Manol Marcu, dela mănăstirea Balaci, raionul Urziceni, se angajează în post de diacon la mănăstirea Snagov, pe data de 1 August 1953.

2. *Temeiurile Nr. 16187/953, 17986/953.* Protosinghelul Sarapavon Pascu, dela mănăstirea Chela, se numește în postul de stareț la mănăstirea Neamț-Balamuci, raionul Snagov, pe data de 15 Octombrie 1953.

3. *Temei Nr. 16334/953.* Protosinghelul Teofil Toma Damian se angajează în postul de preot drhovnic la mănăstirea Viforâta, pe data de 1 Octombrie 1953.

4. *Temei Nr. 13654/953.* Arhidiaconul Tută Nița se încadrează în post de diacon extra-bugetar la biserica Slobozia, raionul N. Bălcescu, pe data de 7 Iulie 1953.

5. *Temei Nr. 18352/953.* Dl. Săpunărescu M. Florea, licențiat al Institutului Teologic de grad Universitar din București, reușit la examenul de capacitate preoțească din sesiunea Iunie 1953, cu calificativul «foarte bine», se încadrează în postul de preot paroh la parohia Răsuceni de Jos, raionul Alexandria, pe data de 1 Nov. 1953.

6. *Temei Nr. 18693/953.* Protosinghelul Serafim Popescu, delegat stareț al schitului Craana, raionul Teleajen, se angajează în post de preot la acel schit, pe data de 1 Noembrie 1953.

7. *Temei Nr. 18694/953.* Preotul Nic. Drăgan se încadrează în post de preot II la parohia Socariciu, raionul Fetești, pe data de 1 Nov. 1953.

8. *Temei Nr. 18695/953.* Ciochinaru A. Ioan, licențiat în Teologie, reușit la examenul de capacitate preoțească din sesiunea Iunie 1953, cu calificativul «foarte bine», se încadrează în postul de preot II la parohia Pietroiu, raionul Fetești, pe data de 1 Noembrie 1953.

9. *Temei Nr. 14548/953.* Preotul Cazan Teodor se încadrează în post de preot la parohia Jilavele, raionul Urziceni, pe data de 1 Septembrie 1953.

b) *Cântăreți.*

1. *Temei Nr. 11477/953.* Ierodiaconul Sebastian Bucur se angajează în postul de cântăreț dela mănăstirea Plumbuita, raionul 1 Mai, pe data de 1 Iulie 1953.

2. *Temei Nr. 12630/953.* Cântărețul Tulpazu Alex. se angajează în post de cântăreț la parohia Apostol, raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 August 1953.

3. *Temei Nr. 12630/953.* Dl. Ștefan Popescu se angajează în post de cântăreț la parohia Sf. Anton-Curtea Veche, raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 August 1953.

4. *Temei Nr. 13864/953.* Dl. Simion P. Gh. se angajează în postul de cântăreț I la parohia Săpânari, raionul Lehliu, pe data de 1 Septembrie 1953.

5. *Temei Nr. 15926/953.* Cântărețul Maxim Meșină, dela parohia Sf. Mina-Vergu, raionul T. Vladimirescu, se transferă în postul de cântăreț bugetar la parohia Parcul Ghencea, raionul Lenin, pe data de 1 Oct. 1953.

6. *Temei Nr. 17987/953.* Protosinghelul Calist Berea se angajează în post de cântăreț la parohia Sf. Treime-Dudești, raionul T. Vladimirescu, pe data de 15 Octombrie 1953.

7. *Temei Nr. 18145/953.* Dl. Marinescu Ican se angajează în postul I de cântăreț la parohia Hulubești, raionul Găești, pe data de 1 Nov. 1953.

8. *Temei Nr. 18310/953.* Dl. Paraschiv M. Florea se angajează în postul I de cântăreț la parohia Licuriciu, raionul Vârtoapele, pe data de 1 Nov. 1953.

9. *Temei Nr. 18697/953.* Ierodiaconul Ioasaf C. Popa se angajează în postul de cântăreț dela Capela Institutului Teologic de grad Universitar din București, raionul N. Băcescu, pe data de 1 Nov. 1953.

c) *Personal administrativ.*

La Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

1. *Temei Nr. 18533/953.* Preotul Stan Dimancea, dela biserica Enei, raionul I. V. Stalin, se angajează în postul de Inspector Eparhial la Arhiepiscopia Bucureștilor, pe data de 1 Noembrie 1953.

2. *Temei Nr. 17248/953.* D-na Tatiana Glaucea se angajează în post de lucrătoare la Turnătoria de lumânări, pe data de 15 Septembrie 1953.

3. *Temei Nr. 11627/953.* Dl. Partenie Moraru se angajează în post de mecanic, pe data de 1 Iulie 1953.

d) *La Institutul Teologic de grad Universitar din București.*

1. *Temei Nr. 11627/953.* Dl. Glaucea Teodor se angajează în post de mecanic, pe data de 1 Iulie 1953.

2. *Temei Nr. 16774/953.* Dl. Dilic Nicolae se angajează în post de bucătar-șef, pe data de 1 Octombrie 1953.

3. *Temei Nr. 16774/953.* D-na Dilic Elena se angajează în post de îngrijitoare, pe data de 1 Octombrie 1953.

4. *Temei Nr. 14548/953.* Preotul Antonescu Ioan se angajează pe data de 1 Sept. 1953, în post de administrator de internat.

5. *Temei Nr. 18758/953.* Dl. Papadopol Leonid se angajează în post de ajutor contabil, pe data de 1 Nov. 1953.

6. *Temei Nr. 18758/953.* Dl. Dima Dimitrie se angajează în post de administrator de imobil, pe data de 1 Noembrie 1953.

7. *Temei Nr. 18758/953.* D-na Cârstea Leopoldina și Dl. Grigore Alexandru, se angajează în posturi de îngrijitori, pe data de 1 Noembrie 1953.

7. *Temei Nr. 18758/953.* Dl. Damian Clement se angajează în post de bucătar ajutor, pe data de 1 Noembrie 1953.

La Școala de cântăreți bisericesti din Clurtea de Argeș.

1. *Temei Nr. 11627/953.* Dl. Wagner Mihail se angajează în post de magazioner, pe data de 1 Iulie 1953.

La mănăstiri.

1. *Temei Nr. 11478/953.* D-na Floarea Anghel se angajează în post de îngrijitoare la mănăstirea Ciorogarla, raionul Mihăilești, pe data de 1 Iulie 1953.

2. *Temei Nr. 11809/953.* Dl. Costică Ilie se angajează în post de îngrijitor la mănăstirea Zamfira, raionul Plocești, pe data de 15 Iulie 1953.

3. *Temei Nr. 14879/953.* Ieromonahul Grigore Vasilescu se angajează în post de îngrijitor la mănăstirea Cernica, raionul Brănești, pe data de 1 Sept. 1953.

III. SCHIMBARI IN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL.

1. *Temei Nr. 13997/953.* Oficiul parohial al parohiei Leșile, raionul Snașgov, se redă preotului Victor Popescu, pe data de 15 August 1953.

2. *Temei Nr. 16093/953.* Oficiul parohial al parohiei Crevenicu, raionul Vida, se încredințează, pe data de 10 Sept. 1953, preotului Dumitru Cântăciolii.

3. *Temei Nr. 16903/953.* Oficiul parohial al parohiei Călinești, raionul Vârtoapele, se încredințează preotului Ștefan Banu, pe data de 1 Oct. 1953.

4. *Temei Nr. 15955/953.* Oficiul parohial al parohiei Bumbăcari, raionul Lenin, se încredințează preotului Nicolae Angelescu, pe data de 1 Oct. 1953.

5. *Temei Nr. 18398/953.* Oficiul parohial al parohiei Apostol, raionul T. Vlașimirescu, se încredințează preotului Gh. Georgescu, pe data de 1 Nov. 1953.

6. *Temei Nr. 18528/953.* Oficiul parohial al parohiei Petrechioaia, raionul Snașgov, se încredințează preotului Mișu Radu, pe data de 15 Noembrie 1953.

D E C E S E.

1. Preotul Medianu Nicolae, dela parohia Drajna de Jos, raionul Teleajen, a încetat din viață la 6 Iunie 1953.

2. Preotul Florian Sima, dela parohia Ciulnița-Eustațlaie, raionul Topoloveni, a încetat din viață la 2 August 1953.

3. Preotul pensionar Ion Stângescu, dela parohia Vrănești raionul Topoloveni, a încetat din viață la 12 August 1953.
4. Preotul Grigore Iosib, dela parohia Sf. Nicolae din orașul Alexandria, a încetat din viață la 15 Septembrie 1953.
5. Preotul pensionar Atanasie Popescu, dela parohia Cătanele, raionul Găești, a încetat din viață la 25 Septembrie 1953.
6. Ingriditorul Vasile Fochi, dela mănăstirea Plumbuita, raionul 1 Mai, a încetat din viață la 13 Octombrie 1953.
7. Preotul Gh. Bucur, dela parohia Curcani, raionul Oitenița, a încetat din viață la 10 Noembrie 1953.

?

E P I S C O P I A B U Z Ă U L U I

DESCHIDEREA CURSURILOR

LA ȘCOALA DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI

În ziua de 1 Octombrie a.c. a avut loc, în prezența P.S. Episcop Antim și a PP. CC. Preoți Marin Bogoiu, Vicarul Eparhiei, Th. Rotaru, Consilier Ad-t'v Bisericesc și Virgil Frânculescu, Secretar Eparhial, a corpului didactic, administrativ și de serviciu și a elevilor, solemnitatea deschiderii noului an școlar 1953-1954, la Școala de Cântăreți Bisericești de pe lângă Eparhia Buzăului.

La orele 9 s'a oficiat în paraclisul Sfintei Episcopii un Te-Deum, de către P.C. Ipolit Ciobotaru, spiritualul Școlii, după care P.C. Director Pr. Dr. Ioan Constantinescu a rostit o frumoasă cuvântare ocazională.

P.C. Sa, după ce arată valoarea educativă a muncii în sens creștin, cu aplicațiuni actuale, după ce vorbește despre rostul acestei Școli, care, sub îndrumarea Sf. Sinod și sub d'recta supraveghere și călăuzire a P.S. Episcop Eparhial, pregătește pe viitorii slujitori ai Altarului și ai stranei, se adresează apoi elevilor cu un părintesc îndemn la învățatură și bună purtare în noul an școlar. Aduce, în încheiere, un călduros omagiu de recunoștință Sfântului Sinod, Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, Ministerului Cultelor, care subvenționează această Școală prin plata personalului didactic, administrativ și de serviciu, precum și PP. SS. Episcopi Antim al Buzăului și Chesarie al Dușării de Jos, pentru întreținerea gratuită acordată elevilor și pentru tot sprijinul moral și material acordat acestui așezământ bisericesc.

Luând cuvântul, P.S. Episcop Antim mulțumește Părintelui Dierctor pentru cuvintele omagiale adresate Sf. Sinod, Prea Fericitului Patriarh Justinian, P.S. Episcop Chesarie și P.S. Sale, asigurându-l că va acorda aceeași atențiune, grijă și dragoste părintească ca și până acum, acestui însemnat așezământ de cultură teologică. P.S. Sa reamintește faptul că această Școală, strict bisericească, este produsul libertății religioase acordată de regimul nostru de democrație populară, care, prin Legea pentru regimul general al Cultelor din R.P.R. a redat Bisericii dreptul de a-și

pregăti pe viitorii slujitori ai Altarului și ai stranei. În continuare, P.S. Sa a dat îndemnurile cuvenite corpului didactic, personalului administrativ și de serviciu și elevilor, cu privire la îndeplinirea îndatoririlor lor în noul an școlar. A stăruit în mod deosebit asupra caracterului acestei Școli și a îndemnat pe elevi, potrivit cuvintelor Sf. Apostol Pavel, să fie «adulți la minte».

Cu asigurarea că va acorda și în cursul noului an școlar, din partea Eparhiei, tot sprijinul cuvenit pentru funcționarea în condițiuni optime a Școlii, P. S. Sa declară deschise cursurile noului an școlar 1953-1954, împărțind tuturor arhierești binecuvântări și spor la lucru.

În această înălțătoare atmosferă sărbătorească au început cursurile Școlii Medii de Cântăreți Bisericești dela Buzău, cu trei ani de studiu și cu un număr de 105 elevi: 75 elevi aparținând Eparhiei Buzăului, iar 30 elevi aparținând Eparhiei Dunării de Jos-Galați, toți elevii fiind interni și cu întreținerea gratuită din partea Eparhiilor respective.

ASISTENT

SFINȚIRI DE BISERICI

LA BILEȘTI, RAIONUL FOCȘANI.

Duminică 30 August a.c. a avut loc sfințirea bisericii parohiale din comuna Bilești, raionul Focșani.

Marele cutremur din toamna anului 1940 a provocat imense stricăcămii sfântului lăcaș, acesta devenind impropriu oficierii sfintelor slujbe. Din îndemnul P.S. Episcop Antim, care a cercetat parohia în vara anului 1951, preotul paroh Octav Nicolau, cu sprijinul organelor parohiale și cu obolul enoriașilor, a purces în vara anului 1952 la restaurarea acestui sfânt lăcaș, făcându-i-se reparațiunile de zidărie, precum și pictura în frescă, de către pictorii Răileanu și Taflan.

Slujba de redeschidere a fost oficiată de P.S. Episcop Antim, înconjurat de un sobor format din următorii preoți: Marin Bogolu, Vicarul Sf. Episcopii, Radu Ardeleanu și Th. Rotaru, consilierii ad-tivi ai Sfintei Episcopii, Marin Negulescu, inspector eparhial, Virgil Frânculescu, secretar eparhial, Nicolae Bălănuță, protopopul raionului Focșani, Gr. Stancu-Vânători, I. Chiclorea-Sasu, Vasile Mihăescu-Mândrești și Gh. Hrubaru-Surala, și diaconii D. Stoica și F. Jianu, dela catedrala episcopală.

La sfârșitul Sf. Liturghii, C. Pr. Octav Nicolau a prezentat un scurt raport de activitate asupra mersului lucrărilor, aducând călduroase mulțumiri P.S. Episcop Antim, care a îndemnat și ajutorat efectuarea acestel lucrări, precum și enoriașilor, donatorilor, organelor parohiale, pictorilor și tuturor credincioșilor cari, prin munca și obolul lor, au dus la bun sfârșit lucrările de restaurare. P.C. Protopop Nicolae Bălănuță a prezentat un frumos raport de activitate a preoțimii raionului Focșani, în toate ramurile de activitate preotească, scoțând în evidență aceea de pe tărâm social-cultural, stăruind mai ales asupra muncii desfășurată pentru buna reușită a campaniei de muncă agricole de vară: desmărușit, treeris, predarea cotelor, etc.

P.S. Episcop Antim, în cuvântul de încheiere, a adus mulțumiri, cu arhieresti binecuvântări, tuturor osârdurilor, cari prin munca și obolul lor au readus la frumusețea de odinioară, ba întrecând chiar în podoabă acest lăcaș de ploasă rugăciune. P.S. Sa a luat act despre rodnică activitate a preoțimii focșănene, asigurându-i pe toți de pălteniasca îndrumare și povățuire întru îndeplinirea tuturor îndatoririlor preoțesti și cetățenești.

În încheiere, P.S. Sa îndeamnă mulțimea credincioșilor adunați la această frumoasă prăznuire bisericească, să fie buni creștini, prin urmarea cu pilda vieții

a preceptelor evanghelice, și loialii cetățeni ai patriei noastre dragi, indemnând pe toți să se încadreze cu toată dragostea în noul ritm de viață socială, luptând activ pentru pace și progres social. La această frumoasă solemnitate a asistat și Dl. Prof. Victor Brătulescu, dela Comisunea de Pictură Bisericească a Administrației Patriarhale, aflat pe aceste meleaguri în interes de serviciu.

LA COSTEȘTI, RAIONUL BUZĂU.

Biserica parohială cu hramul Sfinții Impărați, din comuna Costești, raionul Buzău, în urma efectuării lucrărilor de pictură în frescă de către pictorul Vânătoru din București, a fost redată cultului divin în ziua de Duminică 11 Octombrie a.c. Slujba redeschiderii a fost oficiată de P.S. Episcop Antim, înconjurat de un sobor de zece preoți, în frunte cu P.C. Vicar și PP. CC. Consilieri Ad-tivi, inspector bisericesc, secretar eparhial, Protopopul raionului și alți preoți.

C. Pr. Constantin Băbătie a prezentat o frumoasă dare de seamă asupra mersului lucrărilor, aducând mulțumiri P.S. Episcop Antim, care a răspuns dorinței enoriașilor de a ofiția slujba redeschiderii, enoriașilor, organelor parohiale și tuturor donatorilor, cari au contribuit cu obolul lor modest la efectuarea acestei lucrări de artă bisericească.

P.C. Protopop al raionului Buzău, Alexandru Vasilescu, aduce un călduros salut din partea credincioșilor și preoților raionului Buzău. P.C. Sa scoate în evidență munca depusă de preoțimea raionului Buzău, în toate sectoarele de activitate, dând un prețios concurs organelor locale, în ceea ce privește muncile de toamnă, strângerea recoltelor, etc.

Luând cuvântul, P.S. Episcop Antim arată care era starea acestei biserici înainte de venirea actualului paroh, căruia i s'a oferit această parohie spre a remedia anumite stări de lucruri care lăseau de dorit în această parohie.

P.S. Sa la act cu deosebită bucurie de realizările pe plan gospodăresc ale noului paroh, ale organelor parohiale și ale tuturor enoriașilor, cari prin munca și obolul oferit cu toată dragostea, au înfrumusețat acest lăcaș de rugăciune.

Cu acest prilej, P.S. Sa a rostit cuvânt de aleasă învățătură creștină, insistând și asupra comportării credincioșilor pe latura socială, indemnând pe toți să lupte pentru apărarea păcii, pentru realizarea binelui comun și a dreptății sociale.

Impărtășind tuturor arhiereștii binecuvântări, P.S. Sa se retrage împreună cu însoțitorii săi, spre reședința episcopală din Buzău.

CRONICAR

CONTRIBUȚIA CLERULUI DE MIR DIN EPARHIE LA PREGĂTIREA MONAHIILOR

Apariția Statutului de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, a Regulamentelor și Deciziilor Sfântului Sinod, ca fruct al strădaniei pentru ridicarea nivelului intelectual și material al monahismului din Biserica noastră, a găsit un cald ecou în sufletul conducerii Centrului Eparhial Buzău și al tuturor clericilor, monahilor și mirenilor din cuprinsul acestei Eparhii.

Starea de ignoranță religioasă și chiar de analfabetism din mănăstirile noastre, nu mai putea dura multă vreme. Încă din toamna anului 1949, a luat ființă la cinci mănăstiri de călugărițe, cursuri de pregătire în particular a maicilor și surorilor, în vederea completării ciclului II elementar. În acest scop, P.S. Episcop Antim a făcut un călduros apel preoților din apropierea mănăstirilor în cauză, spre a-și lua asupra-le sarcina pregătirii în particular a maicilor și surorilor, pentru ca în chipul acesta ele să poată urma la vreme școala monahală sau Seminarul Monahal, ca apoi să intre în cinul monahal. Cu un entuziasm vrednic de toată lauda a răspuns clerul de mir acestei nobile chemări, contribuind în modul acesta la ridicarea nivelului intelectual al monahismului nostru.

Era prea mare idealul urmărit, pentru a ține seama de piedicile ce se lveau în calea acestor apostoli ai luminii. Nici distanțele mari, cu locuri de munte accidentate, nici ploaia, nici zăpada, nici frigul n'au constituit motive de descurajare și de dezertare dela da.orie. Regimul nostru de democrație populară luptând cu toate forțele pentru stărpirea analfabetismului și a ignoranței sub toate formele, prin creierea cursurilor de alfabetizare și de pregătire în particular a celor ce nu au ciclul II elementar, a deschis largi posibilități și ridicării nivelului cultural al monahilor și monahiilor din mănăstirile noastre. Astfel, un număr de 22 preoți de mir și 3 monahi au predat, în cursul anului școlar, cursurile de pregătire în particular la opt mănăstiri de maici din cuprinsul Eparhiei Buzăului, cursuri frecventate de 173 elevi, dintre cari au absolvit clasa VII-a un număr de 75 elevi.

Ne îngăduim a insera aici mănăstirile, cu numele tuturor ostentitorilor preoți, după cum urmează:

1. Mănăstirea Rătești, raionul Buzău. Au frecventat 70 elevi, toate promovate și au absolvit un număr de 22 elevi. Au predat preoții: Gh. Teodor-Joseni, Vladimir Istrate, deservent la mănăstire, și Ion Mihail-Păcele.

2. Mănăstirea Barbu, raionul Buzău. Au predat preoții: Constantin Bunea-Grăjdana, Stan Coman-Tisău și Ioan Vulcan-Isvoranu.

3. Mănăstirea Rogozu, raionul R. Sărat. Au predat preoții: Nicolae Văsil-Slobozia Bradului, Ion Găzdaru și Nicolae Voinescu-Tâmboiești, Mihail Ispas-Recea Căndești și Ioan Popovici-Slimnic. Au absolvit 17 elevi.

4. Mănăstirea Sf. Treime, Podul Bulgarului, raionul R. Sărat. Au predat preoții: Const. Petrescu-Adormirea, R. Sărat, Dumitru Taman-Sf. Dumitru Bagdat, R. Sărat, Nicolae Dediu-Orăștia, Const. Garcea-Coțatcu, și Teodosie Agapie-Tigoiu.

5. Mănăstirea Cotești, raionul Focșani. Au predat preoții: Teodor Barbălată, deservent la Sf. Mănăstire, Alexe Marin-Sluți și Sava Tătoveanu-Blidarele. Au absolvit 13 elevi.

6. Mănăstirea Troțușanu, raionul Panciu. Au predat preoții: P. Gavrilescu-Pășăști, Protosinghelul Clement Cucu, duhovnicul mănăstirii, și monahia Sofronia Ciobotaru. Au absolvit 13 elevi.

7. Mănăstirea Buciumeni, raionul Tecuci. Au predat preoții: Ilie Armencea-Buciumeni, și Ioan Diaconu-Fântâni Nicorești.

8. Mănăstirea Tarnița, raionul Panciu. A predat sora Maria Iacob la toate obiectele, absolvind 6 elevi.

Examenele s'au dat la școlile de Stat, ciclul II, în fața comisiunilor instituite de către Secția Învățământ raională. Consiliul Eparhial, în ședința sa din 11 August a.c., a acordat din Fondul Misionar al Eparhiei o mică sumă de bani futuror ostentitorilor în această latură, ținând seamă de eforturile depuse sub toate formele, prădând materii de cultură generală: matematici, fizico-chimice, istorie, geografie, limba rusă, etc. În cursul acestui an au loc, la toate mănăstirile indicate mai sus, continuarea cursurilor de pregătire în particular a surorilor și monahilor.

Numal datorită acestei munci, a fost cu puțință începerea cursurilor școlilor monahale la începutul acestui an, în patru mănăstiri mari din cuprinsul Eparhiei Buzăului, și anume: Ciolanu, pentru călugări, Rătești și Barbu, pentru călugărițe, toate în cuprinsul raioanelor Buzău și Troțușanu, tot pentru călugărițe, în raionul Panciu.

În ziua de 1 Oct. a.c., P.S. Episcop Antim însoțit de PP. CC. Vicar M. Bogoiu și Consilier Ad-tiv Th. Rotaru, a asistat la solemnitatea deschiderii cursurilor Școlii monahale dela Rătești, cea mai însemnată mănăstire din Eparhie, ca număr de maici, unde a primit darea de seamă prezentată de P.C. Ierodiacon Ioasăf Popa, magistrand în Teologie —, delegatul P.S. Sale cu organizarea și îndrumarea școlilor monahale din Eparhie. Cu acei prilej un alt călugăr cărturar, profesor al școlilor monahale dela Ciolanu, Rătești și Barbu, Dometie Manolache, licențiat în Teologie, a susținut în fața celor 70 elevi și a soborului, lecția de inaugurare, făcând prezentarea «Cărții de învățătură și credință ortodoxă».

Un prețios sprijin în vederea atingerii mărețului scop de luminare și ridicare a nivelului cultural al monahismului, l-a dat și conducerea mănăstirilor, cari, cu foarte mică excepție, au pus la dispoziție clasele, mobilierul, și au creat condiții favorabile pentru frecventarea cursurilor.

Rezultatele binefăcătoare ale acestor cursuri n'au întârziat să apară, căci la vremea actuală, tinerele absolvente ale Școlii elementare, ciclul II, au apucat pe

calea învățământului teologic — Seminarul Monahal și școala monahală, — dar mai presus de toate, s'au încadrat cu toată hotărîrea în noul ritm de viață monahală — viața de obște —, ateliere și cooperative meșteșugărești, unele câștigînd încrederea soboarelor, au luat în mâinile lor tinere dar hotărîte să ridice viața monahală la strălucirea și faima de odinioară, conducerile obștiilor mănăstirești.

Consilier Ad-tiv Pr. TH. ROTARU

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. TRANSFERARI.

a) Preoți.

1. *Temei Nr. 6931/953.* Preotul Iordache Panait dela parohia Măcrina, raionul R. Sărat, se transferă pe data de 1 Iulie 1953, la parohia Murgești, același raion.
2. *Temei Nr. 7125/953.* Preotul Ioan Năstase dela parohia Budișteni, raionul Buzău, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Șincai, raionul Sărmaș, regiunea Cluj.
3. *Temei Nr. 7124/953.* Preoții Traian Preotu dela parohia Bobocu, raionul Buzău, și Bănică Ispas dela parohia Sorești, raionul Beceni, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, unul în locul celuilalt.
4. *Temei Nr. 8023/953.* Preotul Dumitru Strătulescu dela parohia Sârbi, raionul Panciu, se transferă, pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Conțești, raionul Adjud.
5. *Temei Nr. 7296/953.* Preotul Grigore Samaș dela parohia Meleșcani, raionul Zeletin, regiunea Bârlad, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Tătărași, raionul Adjud.
6. *Temei Nr. 7296/953.* Preotul Gh. Grigoraș dela parohia Corbeasca, raionul Adjud, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Gherdana, același raion.
7. *Temei Nr. 7296/953.* Preotul Silvestru Donilă dela parohia Scărișoara, raionul Adjud, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Corbasca, același raion.
8. *Temei Nr. 8023/953.* Preotul Gheorghe Tomescu dela parohia Pietroasa, raionul Panciu, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Sârbi, același raion.
9. *Temei Nr. 7296/953.* Preotul Gh. Dumbravă dela parohia Sf. Apostoli din orașul Focșani, se transferă pe data de 1 Sept. 1953, la parohia Sfântul Gheorghe, același oraș.
10. *Temei Nr. 7956/953.* Preotul Ioan Albu dela parohia Rădăcinești, raionul Adjud, a fost transferat la parohia Tudor Vladimirescu, raionul Liești, regiunea Galați.

II. ANGAJARI ȘI ÎNCADRARI.

1. *Temei Nr. 7605/953.* Preotul Grigore Șerban dela parohia Jariștea II, raionul Focșani, se angajează în postul de preot bugetar pe data de 15 Sept. 1953.
2. *Temei Nr. 7435/953.* Monahia Petronia Ciornea se angajează în postul de stareță a Sf. Mănăstiri Valea Neagră, raionul Vrancea, pe data de 1 Sept. 1953.

III. SCHIMBARI ÎN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL.

1. *Temei Nr. 8335/953.* Oficiul parohial al parohiei Râmniceni, raionul Liești, regiunea Galați, se încredințează preotului Vasile Tarachiu, pe data de 1 Oct. 1953.

CUPRINSUL

Pagina

INDRUMARI PASTORALE

<i>Pr. C. Ionescu, La Sfântul Ierarh Nicolae</i>	643
<i>Pr. C. Popescu, La Duminica XXVII-a după Rusalii</i>	646
<i>Pr. C. Moise, La Nașterea Domnului</i>	648

PENTRU APĂRAREA PĂCII

<i>Redacția, În preajma sesiunii Consiliului Mondial al Păcii de la Viena</i>	654
<i>Redacția, Alegerile de deputați pentru Sfaturile Populare</i>	659
<i>Pr. Alex. Ionescu, O nouă hotărâre a Guvernului</i>	663

LUNA PRIETENIEI ROMÂNNO-SOVIETICE

<i>Redacția, Marea Aniversare</i>	666
<i>D. V. Sădeanu, Un mare patriot, un mare cărturar, un luptător înfocat pentru prietenia româno-rusă</i>	668

EVOCAȚII

<i>Redacția, A cincina aniversare a reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal</i>	675
---	-----

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOE:

<i>Pr. Al. Vlaiculescu, Constatămintele reprezentanților Căminelor din Regiunea Ploaești</i>	686
<i>Pr. E. Ilie, Deschiderea cursurilor la Școala de Cântăreți Bisericești din Curtea de Argeș</i>	689
<i>Redacția, Conferințele de orientare pe August și Octombrie</i>	692
<i>Diacon S. Iacoban, † Preotul Nicolae Popescu</i>	693
<i>Asistent, † Preotul Grigore Iosub</i>	693
— Mulțumiri	693
— Parohii vacante	694
<i>Asistent, Sfințirea bisericii din Bădești</i>	694
	696

OFICIALE-ADMINISTRATIVE

— Mișcarea personalului	697
-------------------------	-----

EPISCOPIA BUZĂULUI

<i>Asistent, Deschiderea cursurilor la Școala de Cântăreți Bisericești</i>	700
<i>Cronioar, Sfințiri de biserici</i>	701
<i>Pr. Th. Rotaru, Contribuția clerului de mir din Eparhia la pregătirea mormănturilor</i>	702
— Mișcarea personalului	704

**TEOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**